ΘΗΣΑΥΡΟΣ

91

9

3.650
100
151200
8400
1846000

Νο 295

ΜΙΧ. ΓΑΛΛΙΑΣ

Σήμερα καὶ χθές

ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΕΓΓΑΣΤΡΙΜΥΘΩΝ

ΤΑ ΕΠΙΠΛΑ ΠΟΥ ΜΙΛΟΥΝ. — ΠΩΣ ΑΝΑΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ Ο ΕΝΟΧΟΣ ΣΤΟΥΣ ΑΓΡΙΟΥΣ. — ΕΝΑΣ ΕΓΓΑΣΤΡΙΜΥΘΟΣ ΠΟΥ ΜΙΛΑ ΓΙΑ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

Στὴ Βουδαπέστη πρὸ ἡμερῶν συνελήφθη — ὅπως γράφουν οἱ ἐφημερίδες - μιὰ μοναδικὴ ἐγγαστρίμυθος, ἡ ὁποία ἐκμεταλλευόταν τὴν περίεργη αὐτὴ ἰδιότητά της ἐπαγγελομένη τὴν μάντιδα. Τὰ θύματά της ἤκουαν διάφορα ἀντικείμενα νὰ...μιλοῦν καὶ νὰ τοὺς προλέγουν τὸ μέλλον καὶ ἡ εὐφυὴς ἐπιχειρηματίας ἐμάζευε μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν ἄφθονα χρήματα.

Τὸ κατόρθωμα αὐτὸ τῆς ἐγγαστριμύθου κυρίας, δὲν παρουσιάζει ἐννοεῖται μεγάλη πρωτοτυπία. Ἄλλοι συνάδελφοί της κατὰ τὸ παρελθὸν ἐφήρμοσαν τὰ ἴδια συστήματα καί, ὅπως θὰ δοῦμε παρακάτω, μὲ μεγαλύτερη ἐπιτυχία.

Ἐγγαστρίμυθοι, καθὼς ξέρετε, λέγονται οἱ ἄνθρωποι ποὺ μιλοῦν μὲ τὴν κοιλιά, καὶ μὲ τέτοιο τρόπο, ποὺ νομίζει κανεὶς ὅτι μιλοῦν ἄλλοι ἀντὶ αὐτῶν. Ἡ σπάνια αὐτὴ ἰδιότης εἶνε γνωστὴ ἀπὸ τὰ παληὰ χρόνια. Οἱ ἐγγαστρίμυθοι ἔπαιρναν μέρος στὰ μυστήρια τῶν εἰδωλολατρικῶν θρησκειῶν, ὁ δὲ κόσμος ποὺ παρακολουθοῦσε τὶς ἱεροτελεστίες ἔμενε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ ἀκούγοντας τὶς πέτρες, τὰ δέντρα καὶ τὰ ἀγάλματα νὰ μιλοῦν.

⁂

Ὁ ἐξερευνητὴς Ροζίνσκυ ὑπῆρξε μάρτυς μιᾶς θρησκευτικῆς τελετῆς ποὺ ἔγινε κάπου σὲ μιὰ νῆσο τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ἀφρικῆς.

Ὁ μάντις μιᾶς φυλῆς ἰθαγενῶν, ὁ ὁποῖος καθὼς φαίνεται ἦταν ἐγγαστρίμυθος, καθόταν στὴν εἴσοδο μιᾶς σπηλιᾶς καὶ ἐκεῖ δεχόταν διάφορα δῶρα ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς, στοὺς ὁποίους ἔλεγε τὸ μέλλον τους. Τρομαγμένοι ἐκεῖνοι ἄκουγαν μιὰ ὑπόκωφη φωνὴ ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς σπηλιᾶς καὶ ἡ ὁποία ὑπαγόρευε τὶς θελήσεις τοῦ μεγάλου θεοῦ των. Ἐννοεῖται ἀναλόγως τῶν δώρων ὁ ἐγγαστρίμυθος μάντις προμάντευε καλὸ ἢ κακὸ μέλλον.

⁂

Καὶ κατὰ τὸν Μεσαίωνα ὑπῆρχαν πολλοὶ ἐγγαστρίμυθοι.

Στὴν Ἰταλία βρισκόταν μιὰ γρηά, ἡ ὁποία μιλοῦσε συχνὰ μὲ τὸν δαίμονα. Ὅλος ὁ κόσμος ἔτρεμε μπροστά της καὶ ἐπειδὴ ἤθελαν νὰ τάχουν καλὰ μαζί της, τῆς στέλνανε πλούσια δῶρα.

Ἄλλη μιὰ γυναίκα, στὴ Μαδρίτη, ἄλλαζε τὴ φωνή της μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε ὅποιος τὴν ἄκουγε νόμιζε πὼς ἡ φωνή της ἔβγαινε πότε ἀπὸ τὸ χέρι της, πότε ἀπὸ τὸ πόδι της, καὶ πότε ἀπὸ διάφορα μέλη τοῦ σώματός της. Ὅταν ἡ Ἱερὰ Ἐξέτασις μυρίστηκε τὸ τέχνασμά της, τὴν συνέλαβε καὶ τὴν ἔκαψε ζωντανή.

Τὸν ἴδιο καιρὸ ἤκμασε στὴ Γαλλία ἕνας ἄλλος περίφημος ἐγγαστρίμυθος ὀνόματι Βραβανσῶν. Αὐτὸς ὅμως σκέφτηκε νὰ χρησιμοποιήσῃ διαφορετικὰ τὴ σπάνια του ἰδιότητα. Ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ μιὰ κοπέλλα, ὀρφανὴ ἀπὸ πατέρα. Ἡ μητέρα τῆς κόρης ἀρνήθηκε ἐπίμονα νὰ κάνῃ γαμπρὸ τὸν Βραβανσῶν, γιατὶ ἦταν ἕνας κλασσικὸς τεμπέλης. Μιὰ μέρα λοιπὸν μὲ τὴ βοήθεια τῆς ἀγαπημένης του κατάφερε νὰ κρυφτῇ πίσω ἀπὸ μιὰ ντουλάπα. Ὅταν τὸ βράδυ ἡ μητέρα ἔκανε τὴν προσευχή της, ἀκούστηκε ψηλὰ ἀπὸ τὸ ταβάνι μιὰ βαρειὰ φωνή, ἡ φωνὴ τοῦ μακαρίτη συζύγου της.

— Γιατί, Κατερίνα, δὲν ἀφήνεις τὸ Βραβανσῶν νὰ παντρευτῇ τὴν κόρη μας; Γιατὶ δὲ θέλεις νὰ μὲ εὐχαριστήσῃς καὶ νὰ ξεκουράσῃς τὴν ψυχή μου;

Ἔντρομη τότε ἡ μητέρα ἔσπευσε νὰ παντρέψῃ τὴ κόρη της μὲ τὸν ἐγγαστρίμυθο Βραβανσῶν. Πέρασαν κάμποσοι μῆνες ἀνέφελης εὐτυχίας, ὁ φίλος μας ὁ Βραβανσῶν ἔφαγε τὴν περιουσία τῆς νύφης καὶ τῆς πεθερᾶς καὶ βρέθηκε πάλι σὲ δύσκολη θέσι. Παρουσιάσθηκε τότε σ' ἕνα μεγάλο τραπεζίτη, τοῦ ζήτησε λεφτά. Ἐκεῖνος, φυσικά, ἀρνήθηκε, ἀλλὰ τὸ ἴδιο βράδυ τὴν ὥρα ποὺ πήγαινε στὸ σπίτι του ἄκουσε καὶ αὐτὸς μιὰ βαρειὰ φωνὴ ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὴ γῆ.

— Γιατὶ παιδί μου, δὲ βοηθᾶς αὐτὸν τὸν φτωχὸ ἄνθρωπο; Σοῦ μιλᾶ ὁ πατέρας σου, ποὺ ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς φροντίζει γιὰ τὴν εὐτυχία σου. Δός του, λοιπόν, λεφτὰ ὅσα καὶ νὰ σοῦ ζητήσῃ. Ὁ θεὸς θὰ σοῦ δώσῃ περισσότερα.

Μὰ κι' αὐτοῦ τὰ κόλπα μαθεύτηκαν μιὰ μέρα καὶ ὁ φτωχὸς Βραβανσῶν σάπισε στὴ φυλακή.

Βέβαια, οἱ περιπτώσεις τῶν ἐγγαστριμύθων εἶνε σπάνιες. Ἂν ποτὲ βρεθῇ κανένας τέτοιος προσλαμβάνεται ἀμέσως στοὺς θιάσους ποικιλιῶν καὶ κερδίζει ἀμύθητα ποσά.

Πῶς πλάστηκε ἡ γυναίκα

ΙΝΔΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Στὴν ἀρχὴ ὁ Θεὸς τῶν Ἰνδῶν Τβάτστρι ἔπλασε τὸν ἄντρα. Ὅταν ὅμως θέλησε νὰ πλάσῃ καὶ τὴ γυναίκα, ἀνακάλυψε ὅτι εἶχαν σωθῆ ὅλα του τὰ ὑλικὰ καὶ ὅτι δὲν εἶχε πιὰ ἀρκετὸ ὑλικὸ γιὰ νὰ τὴν δημιουργήσῃ.

Ὁ Τβάτστρι ἔμεινε πολλὴ ὥρα σκεπτικός, μα ὕστερα πῆρε τὴν ἀπόφασί του καὶ ἄρχισε τὴ δουλειά. Πῆρε τὴ στρογγυλάδα τοῦ φεγγαριοῦ, τὶς κυματιστὲς γραμμὲς τοῦ φιδιοῦ, τὴ τρεμούλα τοῦ χορταριοῦ, τὴν εὐλυγισία τοῦ καλαμιοῦ, τὴ βελουδένια ἀπαλότητα τοῦ λουλουδιοῦ, τὴ λεπτότητα τοῦ φύλλου, τὸ βλέμμα τοῦ ἐλαφιοῦ, τὴ παιχνιδιάρικη ζωηρότητα τῆς ἀχτίνας τοῦ ἥλιου, τὰ δάκρυα τῶν σύννεφων, τὴν ἀστάθεια τοῦ ἀνέμου, τὴ δειλία τοῦ λαγοῦ, τὴ φιλαρέσκεια τοῦ παγωνιοῦ, τὴ σκληρότητα τοῦ διαμαντιοῦ, τὴ γλυκύτητα τοῦ μελιοῦ, τὴν ἀγριότητα τῆς τίγρεως, τὴ ζέστη τῆς φωτιᾶς, τὸ κρύο τοῦ πάγου, τὴ φλυαρία τῆς κίσσας καὶ τὴ γλυκειὰ φωνὴ τοῦ ἀηδονιοῦ καὶ ἀπ' ὅλα αὐτὰ ἐδημιούργησε τὴ γυναίκα.

Ὅταν τὸ ἔργο του βγῆκε τελειωμένο μέσα ἀπὸ τὰ χέρια του, τὸ χάρισε στὸν ἄντρα.

Ὀκτὼ μέρες ἀργότερα ἦρθε ὁ ἄντρας στὸν Τβάτστρι καὶ τοῦ εἶπε:

— Κύριε, τὸ πλάσμα ποὺ μοῦ χάρισες μοῦ δηλητηριάζει τὴ ζωή μου. Μιλάει συνεχῶς καὶ μὲ κάνει νὰ χάνω τὴν ὥρα μου. Κλαίει μὲ τὸ παραμικρό. Εἶνε ἀδιάκοπα ἄρρωστο. Ἦρθα γιὰ νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ τὴν πάρῃς πίσω. Δὲν μπορῶ νὰ ἐξακολουθήσω νὰ ζῶ μὲ τὴ γυναίκα.

Ὁ Τβάτστρι ἄκουσε τὴν παράκλησι τοῦ ἀνθρώπου καὶ πῆρε τὴ γυναίκα πίσω.

Σὰν πέρασαν ὀχτὼ μέρες, παρουσιάστηκε πάλι ὁ ἄντρας στὸν πλάστη του, γονάτισε μπροστά του καὶ τοῦ εἶπε:

— Κύριε, ἡ ζωή μου εἶνε ἔρημη ἀπὸ τότε ποὺ σοῦ ἔδωσα πίσω τὴ γυναίκα. Δὲν μπορῶ νὰ τὴν ξεχάσω. Ὅλη τὴν ὥρα ἔχω μπροστὰ στὰ μάτια μου τὸ χαμόγελό της καὶ συλλογίζομαι πόσο εὐτυχισμένο μ' ἔκαναν τὰ χάδια της καὶ τὰ τρυφερά της λόγια.

Καὶ ὁ Δημιουργὸς ἔδωσε πίσω τὴ γυναίκα στὸν ἄντρα.

Μόλις ὅμως πέρασαν τέσσερες μέρες παρουσιάσθηκε καὶ πάλι ὁ ἄντρας μπρὸς στὸ Δημιουργό.

— Κύριε, εἶπε, ἔκανα πάλι τὴ δοκιμή, ἀλλὰ εἶδα ὅτι ἡ γυναίκα ποὺ δημιούργησες γιὰ χάρι μου εἶνε ἡ δυστυχία μου. Οἱ στενοχώριες καὶ οἱ πίκρες ποὺ μοῦ δημιουργεῖ, εἶνε μεγαλύτερες ἀπὸ τὶς ἀπολαύσεις ποὺ μοῦ χαρίζει. Πάρε την πίσω, Κύριε.

Ἡ ὑπομονὴ ὅμως τοῦ Τβάτστρι εἶχε πιὰ ἐξαντληθῆ.

— Φύγε, φώναξε καὶ βγάλτα πέρα μόνος σου. Ἐγὼ δὲν τὴν ξαναπαίρνω πίσω.

Ὁ ἄντρας ὅμως ἀπάντησε.

— Ἄχ, ἐγὼ ὁ δυστυχισμένος! Δὲ μπορῶ νὰ ζήσω μαζὶ μὲ τὴ γυναίκα, ἀλλὰ καὶ χωρὶς αὐτὴ δὲν μπορῶ πιὰ νὰ κάνω. Τί θὰ γίνω ὁ ἄμοιρος;

Μὰ ὁ Θεὸς Τβάτστρι εἶχε γυρίσει τὶς πλάτες του καὶ δὲν τοὔδωκε καμμιὰ ἀπόκρισι.

• • •

Μικρὰ περίεργα

∴ Στὴ Γενεύη ζῇ ἕνας ἄνθρωπος, ἡλικίας ἑξῆντα περίπου ἐτῶν, ὁ ὁποῖος ἔχει ὑποστῆ μέχρι σήμερα σαράντα ἐγχειρήσεις. Ὁ τρομερὸς αὐτὸς ἄνθρωπος δὲν ἔχει χέρια, εἶνε μ' ἕνα πόδι, χωρὶς στομάχι σχεδὸν καὶ μ' ἕνα μάτι. Καὶ ὅμως ἔχει περίφημα στὴν ὑγεία του.

∴ Σ' ἕνα μέρος τῆς Κεντρώας Ἀφρικῆς, ἀπὸ κεῖνα στὰ ὁποῖα ὁ πολιτισμὸς δὲν ἔχει ἀκόμα εἰσχωρήσει, οἱ ἄγριοι ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ σκοτώνουν τὴν πεθερά τους.

(Σημ. «Θησαυροῦ») — Ἡ ἀκριβὴς διεύθυνσις τῆς χώρας αὐτῆς κρατεῖται στὰ γραφεῖα μας στὴ διάθεσι πάντοτε κάθε πεθεροπλήκτου ἀναγνώστου.)

Ὁ Σ, ἕνα ἀπομακρυσμένο χωριὸ τῆς Μογγολίας, μιὰ παγόδα ἔχει χτιστῆ... μὲ τὰ ὀστᾶ τῶν ἐνοριτῶν της, ὀχτὼ γενεῶν! Κάθε φορὰ δηλαδὴ ποὺ πέθαινε κι' ἀπὸ ἕνας κάτοικος τοῦ χωριοῦ, προχωροῦσε καὶ τὸ χτίσιμο τῆς παγόδας!

∴ Κατὰ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς Ρωμαϊκῆς Δημοκρατίας, τὰ φιλιὰ ἦσαν ἀπηγορευμένα στὸ Ρωμαϊκὸ κράτος. Ὁ γερουσιαστὴς Κάτιος ἔχασε τὴ γερουσιαστική του ἕδρα, ἐπειδὴ τόλμησε νὰ φιλήσῃ τὴ γυναίκα του μπρὸς στὰ παιδιά του.

∴ Τὰ διάφορα ἔντομα ποὺ βομβοῦν ὅταν πετοῦν, παράγουν τὸ βουητὸ αὐτὸ συνεπείᾳ τῶν ἠχητικῶν μεμβρανῶν ποὔχουν στὸ σῶμα τους. Αὐτὲς οἱ λεπτὲς μεμβράνες στὶς ἀκρίδες βρίσκονται στὴ βάσι τῶν ποδιῶν τους καὶ μοιάζουν στὸ σχῆμα σὰν ἅρπες.

∴ Τὸ πιὸ ἡλικιωμένο δέντρο τοῦ κόσμου βρίσκεται στὴν Ἀμερική, καὶ εἶνε μιὰ μηλιὰ 290 χρόνων. Τὸ χαρακτηριστικὸ τῆς μηλιᾶς αὐτῆς εἶνε ὅτι ἔχει μόνο 8 μεγάλα κλαδιά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα κάνουν μῆλα μόνο τὰ πέντε τὸν ἕνα χρόνο καὶ τὰ τρία τὸν ἄλλο.

∴ Ἡ χήρα τοῦ Ἀδὰμ Ντυπουΐ, ἄρχοντος τοῦ Ρουμπόν, ἄφησε ὅλη της τὴν περιουσία στὶς τριάντα γάτες της. Ἕνας ἄλλος ὀνόματι Μποκεὺ λίγο πρὶν πεθάνῃ, εἶπε νὰ τοῦ φέρουν τοὺς τέσσερες σκύλους του, τοὺς ὁποίους ἐγκατέστησε σὲ τέσσαρες πολυθρόνες γύρω ἀπὸ τὸ κρεββάτι του. Στὴ διαθήκη του ὥριζε νὰ στηθοῦν οἱ προτομὲς τῶν σκύλων στὶς τέσσερες γωνιὲς τοῦ τάφου του.

Ἡ κληρονομία

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Δὲν ἔφερες φροῦτο σήμερα;

— Ὄχι γυναίκα, ἀποκρίθηκε ὁ Ζερμπουλέ. Φαλήρισε ἡ Τράπεζα καὶ ἀπὸ χθὲς εἶμαι χωρὶς δουλειά.

Δὲν τόλμησε νὰ τῆς μιλήσῃ γιὰ ἀπεργία. Ἤξερε πόσο ἄσχημα χτυπάει ἡ λέξις αὐτὴ στ' αὐτιὰ μιᾶς ἁπλοϊκῆς νοικοκυρᾶς καὶ δὲν ἤθελε νὰ πικράνῃ τὴν καλή του γυναικούλα.

— Πάλι καλά, ψιθύρισε ἐκείνη. Δὲν χάθηκαν οἱ Τράπεζες. Θὰ βρῇς δουλειὰ ὁπωσδήποτε σὲ καμμιὰ νέα Τράπεζα ὅταν τρέξῃς μιὰ—δυὸ μέρες... Ἐνῷ οἱ καταραμένες ἀπεργίες κρατᾶνε ἕνα μῆνα καὶ πολλὲς φορὲς περισσότερο καὶ καταντοῦν τὸν ἄνθρωπο πτῶμα ἀπ' τὸν ἐκνευρισμὸ καὶ τὴν ἀπενταρία.

⁂

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ζερμπουλὲ ἔφυγε δῆθεν πρὸς ἀναζήτησιν δουλειᾶς. Ἡ ἀνύποπτη γυναίκα του τὸν συνώδευσε ὡς τὴν ἐξώπορτα καὶ τοῦ εὐχήθηκε δακρυσμένη «καλὴ ἐπιτυχία».

Ὁ Ζερμπουλὲ τράβηξε τότε βιαστικὰ γιὰ τὰ γραφεῖα τοῦ Σωματείου. Ἐκεῖ ἔμαθε πὼς ἡ ἀπεργία θὰ κρατοῦσε ἴσως περισσότερο ἀπὸ μῆνα καὶ ἀφοῦ εἰσέπραξε τὰ λίγα ψωροχιλιάρικα ποὺ ἔδινε γιὰ ἐνίσχυσι τὸ Ἐργατικὸ Κέντρο, ἔφυγε παραπαίοντας σὰν μεθυσμένος. Περιπλανήθηκε ἄσκοπα ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ τὸ βράδυ ἐπέστρεψε στὸ σπίτι μὲ μισὸ ψωμὶ καὶ λίγες ἐληές, ἐπαναλαμβάνοντας στὴ γυναίκα του τὶς ἴδιες ψευτιές.

Ἡ τραγικὴ αὐτὴ ἱστορία κράτησε μιὰ ἑβδομάδα. Ἡ ἄμοιρη κυρία Ζερμπουλὲ ἀλάφρυνε ἀρκετὲς ὀκάδες. Κι' ἄξαφνα μιὰ μέρα, πηγαίνοντας ὁ Ζερμπουλὲ στὸ σωματεῖο γιὰ νὰ εἰσπράξῃ τὰ χιλιάρικά του, ἔμαθε πὼς δὲν ὑπῆρχαν πιὰ λεπτὰ κι' ὅτι μόνο κατὰ τὰ μέσα τῆς ἄλλης ἑβδομάδος θὰ τοὺς ξαναμοίραζαν.

Μὴ μπορῶντας νὰ κλάψῃ ὁ Ζερμπουλέ, δάγκωσε μὲ σπαραγμὸ τὰ μουστάκια του κι' ἀπομακρύνθηκε καμπουριασμένος. Νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι χωρὶς ψωμί; Ἀδύνατον!

Ἀδιαφορῶντας γιὰ τὴ βροχὴ καὶ γιὰ τὸ τσουχτερὸ κρύο ὁ δυστυχισμένος οἰκογενειάρχης ἄρχισε νὰ περπατάῃ ἄσκοπα μὲ τὸ μυαλὸ θολωμένο καὶ μὲ τὰ μάτια βουρκωμένα. Ἡ σκέψις του σταμάτησε καὶ μόνο τὰ πόδια του γλυστροῦσαν μηχανικὰ στὴ μουσκεμένη ἄσφαλτο.

Σὲ μιὰ στιγμή, περνῶντας ἀπ' τὸ ἕνα πεζοδρόμιο στὸ ἄλλο, ἔμπλεξε στὴ μέση τοῦ δρόμου μὲ μιὰ μεγαλοπρεπῆ κηδεία καὶ βρέθηκε, ἄθελά του μεταξὺ τῶν συγγενῶν καὶ φίλων. Μοιραῖα παρακολούθησε κι' αὐτὸς τὴν πολυτελῆ νεκροφόρο καὶ σὲ λίγο βρισκόταν ἀφηρημένος, κουρασμένος, περίλυπος ἕως θανάτου στὸ νεκροταφεῖο Περ—Λασαίζ.

Γενικὸς θρῆνος ἐπακολούθησε μετὰ τὸν ἐνταφιασμὸ τοῦ μακαρίτη, ποὺ ἦταν ἕνας ἄκληρος γεροθεῖος ἑκατομμυριοῦχος. Ὁ Ζερμπουλὲ ἦταν ὁ πιὸ λυπημένος ὁ πιὸ ἀπελπισμένος ἀπ' ὅλους. Καὶ μιὰ κι' ἔκλαιγαν ὅλοι, ἄρχισε κι' αὐτὸς νὰ θρηνῇ σπαρακτικά...τὴ μαύρη του μοῖρα. Ποτάμι τὰ δάκρυα. Ἀπανωτοὶ οἱ στεναγμοὶ καὶ βροντερὰ καὶ φλογερὰ «Ἄχ! καὶ βάχ!» Συλλογιζόταν ὁ ἄνθρωπος τὴν συμφορά του. Καὶ δός του θρηνοῦσε σπαρακτικά.

Σὲ λίγο ὅλοι ἔφυγαν, μὰ ὁ Ζερμπουλὲ ἔμεινε ἐκεῖ μπροστὰ στὸν φρεσκοσκαμμένο τάφο ἐξακολουθῶντας νὰ κλαίῃ.

Δυὸ κύριοι μὲ βαρὺ πένθος ποὺ βρισκόντουσαν λίγα βήματα πιὸ πέρα, ἔρριξαν μιὰν ἀνήσυχη ματιὰ στὸν ἀπελπισμένο Ζερμπουλὲ καὶ ὁ ἕνας εἶπε στὸν ἄλλο χαμηλόφωνα:

— Τὸν ἔχεις ξαναδῆ ἄλλοτε αὐτόν;

— Ὄχι.. Γιὰ κύτταξε ὅμως πόσο ἀπαρηγόρητος φαίνεται καὶ... πόσο μοιάζει τοῦ μακαρίτη!

Ὁ πρῶτος γούρλωσε τὰ μάτια του καὶ ψιθύρισε:

— Τὸ πρόσεξες καὶ σὺ αὐτό... Ἐγὼ τὸ παρατήρησα ἀπ' τὴ πρώτη στιγμή. Καὶ τὸ χειρότερο εἶνε ὅτι τὸ πρόσεξαν κι' ἄλλοι.

— Τί λές; Χαθήκαμε τότε. Πάει ἡ κληρονομιά!

— Καὶ βέβαια. Μὲ τὸν τελευταῖο νόμο περὶ πατρότητος, ἀρκεῖ ἕνας νόθος ν' ἀποδείξῃ τὸν πατέρα του γιὰ νὰ ἀναγνωρισθῇ ἀπὸ τὸν νόμο γνήσιος κληρονόμος καὶ γυιός του...

Ἐπηκολούθησε λιγόλεπτη χαμηλόφωνη σύσκεψις μεταξὺ τῶν δύο ἀνηψιῶν καὶ ὕστερα παρουσιάστηκαν καὶ οἱ δυὸ μὲ λυπημένο ὕφος στὸν ἀνίδεο Ζερμπουλέ. Τὸν συλλυπήθηκαν, θέλοντας νὰ ψαρέψουν τὴν ἀλήθεια, μὰ βλέποντας τὸ ἠλίθιο ὕφος του καὶ τὴν ὁλοφάνερη ἀπελπισία του, τοῦ εἶπαν:

— Δίκηο ἔχεις νὰ τὸν πονᾷς ἔτσι. Παιδί του εἶσαι καὶ ὁ θάνατός του σοῦ σπάραξε τὴν ψυχή... Εἴμαστε ὅμως κι' ἐμεῖς ἀνεψιοί του, εἴμαστε πλούσιοι κι' ἔτσι θὰ μπορέσωμε νὰ διεκδικήσωμε τὴν κληρονομιὰ στὰ δικαστήρια. Ὑπόγραψε λοιπὸν ἕνα χαρτὶ ὅτι παραιτεῖσαι ἀπ' αὐτὴ καὶ σοῦ μετροῦμε ἀμέσως τριακόσιες χιλιάδες φράγκα..

Τάχασε ὁ Ζερμπουλὲ καὶ βουβάθηκε ἀπ' τὴν κατάπληξί του. Ἔσκυψε συλλογισμένος τὸ κεφάλι προσπαθῶντας κάτι νὰ καταλάβῃ. Ὁ δεύτερος ἀνηψιὸς ὅμως νομίζοντας γιὰ δισταγμὸ τὴν ἀμηχανία αὐτή, τοῦ εἶπε:

— Καλύτερα νὰ συμβιβαστοῦμε, φίλε μου. Σοῦ δίνουμε πεντακόσες χιλιάδες ἀμέσως. Πᾶμε ὅμως στὸν συμβολαιογράφο νὰ μᾶς ὑπογράψῃς ὅτι παραιτεῖσαι τῆς κληρονομιᾶς.

Καὶ βάζοντας στὴ μέση τὸν ἔκθαμβο Ζερμπουλέ, τὸν ἔμπασαν στὸ πρῶτο συμβολαιογραφεῖο ποὺ βρῆκαν στὸ δρόμο τους. Κι' ὅταν ὕστερα ἀπὸ λίγο ὁ Ζερμπουλὲ ἔβγαινε ἀπ' τὸ συμβολαιογραφεῖο κρατῶντας τὰ 500 κολλαριστὰ χιλιόφραγκα στὰ χέρια του μουρμούριζε:

— Θὰ τρελλαθῶ!... Θὰ μοῦ στρίψῃ! Θεὸς σχωρέσ' τον τὸ μακαρίτη κι' ἂς μὴν τὸν ἤξερα. Σώθηκα!... Ὁ Θεὸς ν' ἀναπαύῃ τὴν ψυχή σου, πεφιλημένε θεῖε, ποὺ...δὲν ἦσουν καθόλου θεῖος μου, ἀμήν!...

ΖΩΡΖ ΩΡΙΟΛ

ΕΤΟΣ ΣΤ' ✤ ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 295 ✤ ΑΘΗΝΑΙ 13 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1944

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτησία: «Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ & Σια» Διεύθυνσις

Γραφεῖα Σανταρόζα 5 Τηλέφωνον 29.967 ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧΜΑΙ 10.000

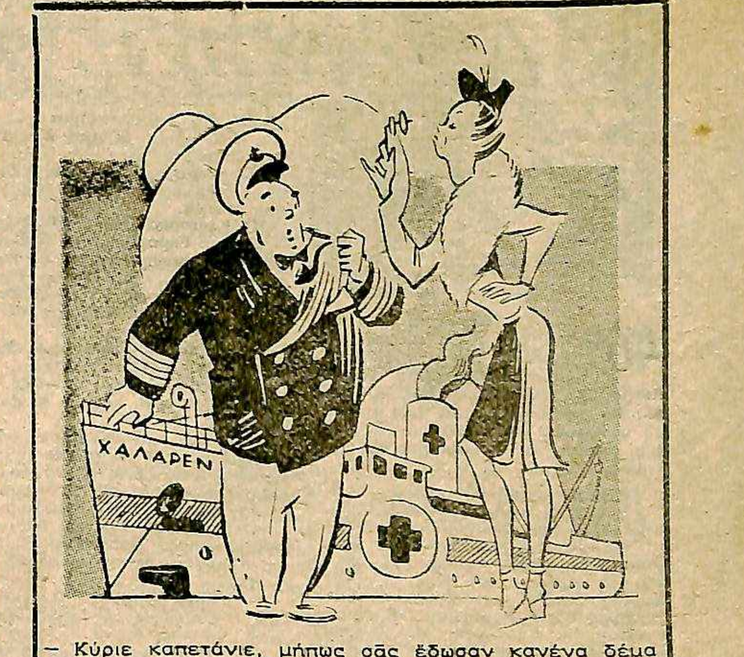

— Κύριε καπετάνιε, μήπως σᾶς ἔδωσαν κανένα δέμα μὲ μαῦρο χαβιάρι γιὰ τὴ Μαντὰμ Σουσοῦ;

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Ὁ καϋμός της

Ἡ πόρτα ἄνοιξε. Καὶ μπῆκε στὸ διαμέρισμα — πρόκειται γιὰ πολυκατοικία — ἕνας μυστηριώδης κι' ἀπρόοπτος μασκαρᾶς: Ἦταν ἕνας δανδής, μὲ κοστοῦμι τῆς ὥρας, τσάκισι ἄψογη παντελονιοῦ, πουκάμισο μεταξωτό, γραβάτα σίκ, κι' ἕνα κεφάλι ἀποκρηάτικο, ἀπὸ κεῖνα ποὺ φοριοῦνται ἀπὸ πάνω καὶ δὲ μπορῆτε νὰ διακρίνετε οὔτε σβέρκο, οὔτε λαιμό, οὔτε τίποτα. Ὡστόσο γιὰ τὸ φῦλο δὲ μποροῦσε νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία: Τὸ κατήγγελλε κάποιο χαριτωμένο φουσκωματάκι στὸ στῆθος, τὰ κομψὰ γοβάκια, οἱ μεταξωτὲς καλτσίτσες, οἱ τονισμένες καμπύλες τῶν λαγώνων; Κυρία ἢ δεσποινίς! Ἀλλὰ ποιά; Ἐδῶ εἶνε τὸ ζήτημα... Ἀποκλείεται νὰ ἦρθε ἀπὸ ἄλλη συνοικία. Τὸ καρναβάλι μεταμφιέσεων περιορίζεται, ὡς γνωστόν, στὴν πολυκατοικία. Ὅτι ὅμως ἤτανε συγκάτοικη φάνηκε ἀμέσως ἀπὸ τὰ πειράγματα. Στὸ διαμέρισμα βρίσκονταν κυρίες καὶ κύριοι τῆς πολυκατοικίας. Καὶ δὲν ἄφησε καμμιὰ καὶ κανένα ποὺ νὰ μὴν τοὺς πῇ τὰ δικά τους, τὰ μυστικά τους, τί ὥρα φεύγουν, τί ὥρα γυρίζουν, ποιοὺς δέχονται, πότε τοὺς δέχονται καὶ μὲ λεπτομέρειες, ποὺ σάστισαν ὅλο τὸν κόσμο. Μὰ ποιὰ ἦταν ἐπὶ τέλους;

Ἡ συντροφιὰ δαιμονίστηκε. Εἶχε καθήσει στὸ ντιβάνι ἀναπαυτικά, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη της μιὰ κομψὴ ταμπακιέρα, πῆρε τσιγάρο, τ' ἄναψε μ' ἀναπτῆρα πολυτελείας, ἔβαλε τὸ ἕνα πόδι ἀπάνω στὸ ἄλλο καὶ φυσοῦσε τὸν καπνὸ κατὰ τὸ ταβάνι. Ὅλοι τὴν κύκλωσαν, τὴν ἔτρωγαν μὲ τὰ μάτια, τὴν ἐρευνοῦσαν, προσπαθοῦσαν νὰ μαντέψουν. Εἶπαν ὀνόματα ἕνα σωρὸ κυριῶν, δεσποινίδων, γνωστῶν, φιλικῶν, συγκατοίκων, μὲ τὴν ἐλπίδα κάτι νὰ ψαρέψουν: Ἀδύνατον! Ἐπὶ τέλους, ὁ τολμηρότερος ἀπὸ τοὺς κυρίους ἔκαμε αἰφνιδιαστικῶς ἔφοδο, ἔβγαλε τὸ ἀποκρηάτικο κεφάλι καὶ ξεσκέπασε τὸ μυστήριο:

— Ἡ Κατίνα! φώναξαν ὅλοι. Καὶ δέχτηκαν τὴν ἀποκάλυψι μὲ παταγώδη γέλια.

Ἦταν ἡ καμαριέρα τοῦ τρίτου διαμερίσματος. Διαβολοθήλυκο, ἐνεργητικό, σπιρτόζο, ἀδρό, στιβαρό, καταφερτζήδικο, καπάτσο, σ' ἐμφύλιο πόλεμο, ἀέναο, μὲ τὸ μπακάλη, τὸν ψωμᾶ, τὸ μανάβη, τὸν ξυλᾶ, τὴ συντεχνία τῶν μαυραγοριτῶν, τοὺς ἐραστὰς ἐξ ἐπαγγέλματος, ποὺ πολιορκοῦν τὰ δουλικὰ τῆς πολυκατοικίας (γιατὶ τὰ προστατεύουν!) — μ' ὅλο τὸν κόσμο. Καύχημα τῶν κυριῶν της:

— Ἡ Κατίνα; λένε γι' αὐτή: Ἡ Κατίνα εἶνε ἀνεκτίμητη!

Καὶ δὲν τῆς ἀρνοῦνται τίποτα. Ἡ ἴδια ὅμως δὲν εἶνε καθόλου εὐχαριστημένη. Ὅταν τελειώσῃ ὅλες τὶς δουλειές — καὶ τὶς τελειώνει, σὲ μιὰ ὥρα — κι' ὅταν κάμῃ τὶς ἀναρίθμητες κοῦρσες της καὶ παρατάξει τὶς γυαλισμένες κατσαρόλες, τὰ ξεσκονόπανα, τὰ γυαλικὰ νὰ λάμπουν, πολυέλαιοι, σταυρώνει τὰ χέρια κι' ἀναστενάζει:

— Ἄχ, ἐμένα μ' ἀδίκησε ὁ Θεός!..

— Γιατί, βρὲ Κατίνα; ρωτοῦν οἱ συναδέλφισσες.

— Γιατὶ ἔπρεπε νὰ μὲ πλάσῃ ἀγόρι!

— Καὶ τί θἄκανες, βρὲ Κατίνα;

— Τί θἄκανα; Θἄβαζα τὰ γυαλιὰ σ' ὅλους τοὺς ἄντρες! Αὐτὸ θἄκανα! Θἄχα δουλέψει, θἄχα πιάσει λεφτά, θἄχα μαγαζί, ἐργαστῆρι, ὅ,τι δήποτε! Θἄβαζα στραβὰ τὸ καπέλλο, θὰ πήγαινα ὅπου ἤθελα, θἄπινα, θὰ γλεντοῦσα, θὰ γύριζα καὶ δὲ θἄχα νὰ δώσω λόγο σὲ κανέναν! Νἆσαι γυναίκα εἶνε καταδίκη! Ὅλοι σοῦ ρίχνονται, ὅλοι θέλουνε νὰ σὲ βάλουν στὸ χέρι. Ἄλλο πρᾶγμα μὲ πιάνει, ὅταν μὲ πειράζουν στὸ δρόμο οἱ μαντραχαλοι!... Βρὲ οὖστ! Τοὺς φωνάζω, σαχλαμαράκηδες!... Καμμιὰ ὥρα θὰ χαστουκίσω κανένα! Νοιώθω σὰν ἄντρας μέσα μου ἐγώ!

Καὶ δὲν ἔλεγε καθόλου ψέματα. Ἀγοροκόριτσο τέλειο, ἀνήκει σ' αὐτὴ τὴν ἐπαμφοτερίζουσα φυσικὴ διάπλασι ποὺ ἕνας γιατρὸς θἄλεγε γι' αὐτήν: «Μπορῶ πιὸ εὔκολα νὰ σὲ κάνω ἄντρα, παιδί μου, παρὰ γυναίκα!»

Τώρα, ξεμασκαρεμένη, μᾶς ἀτένιζε ὅλους μ' ἕνα χαμόγελο μακαριότητος, τραβῶντας τὸ τσιγαράκι της:

— Μὲ συγχωρεῖτε, πιστεύω! Μᾶς εἶπε θαρρετά: Εἶνε ἀποκρηά, ἔκανα κι' ἐγὼ τὸ κέφι μου!...

Καί, ξαφνικά, ἁρπάζοντας μιὰ νέα κυρία ἀπὸ τὴ μέση, τὴν κάθησε σχεδὸν βίαια στὸ ντιβάνι, πλάϊ της, γιὰ νὰ τὴ ρωτήσῃ σ' ἀνδρικὸ τόνο:

— Δὲ μοῦ λές... Μ' ἀγαπᾷς;

Ἡ κυρία ἔβαλε τὰ γέλια:

— Κατίνα, εἶσαι ἀπόλαυσις! τῆς εἶπε.

— Ἄ, ὄχι!'.. Ὄχι!... Θὰ μοῦ πῇς σοβαρά. Ἐγὼ εἶμαι κύριος τώρα! Ἐγὼ σὲ λατρεύω! Θὰ σοῦ στείλω λουλούδια, γλυκά, διαμαντικά. Μ' ἀγαπᾷς;

Τώρα ὅλοι γελοῦσαν γύρω της. Ἀλλ' αὐτὴ θεράπευε σοβαρὰ τὸν καϋμό της, ζοῦσε τὸ μεράκι της, ἤτανε νεαρὸς κύριος, καλοβαλμένος, ποὺ φλερτάριζε μιὰ κυρία. Εἶχε λυτρωθῆ ἀπὸ τὸ φῦλο της καὶ ζοῦσε τὸ φῦλο ποὺ ὀνειροπολοῦσε. Γύρισε, κύτταξε ὅλους μὲ βλέμμα σταθερὸ καὶ εἶπε:

— Μὴ γελᾶτε! Γιὰ μένα ἔπρεπε νἄνε κάθε μέρα ἀπόκρηες!...

Παρακαλῶ τοὺς συντάκτας τῶν ἡμερολογίων νὰ προσθέσουν λίγες βδομάδες καρναβάλι ἀκόμα πρὸς χάριν τῆς Κατίνας!...

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ
τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν

• • •

* Ἡ ἀρχαιοτέρα ἐπιστολὴ τοῦ κόσμου εἶνε μιὰ ἐπιστολὴ Αἰγυπτίας πριγκηπίσσης πρὸς τὸν ἀγαπημένο της ποὺ ἐγράφη πρὸ 2.500 ἐτῶν πάνω σὲ μιὰ πλάκα.

* Ἕνα ἄλογο μπορεῖ νὰ φάῃ κατὰ τὴ διάρκεια ἑνὸς χρόνου τροφὴ ἐννέα φορὲς πιὸ βαρειὸ ἀπὸ τὸ σῶμα του.

* Ἡ μεγαλύτερη βιβλιοθήκη τοῦ κόσμου εἶνε ἡ βιβλιοθήκη τῶν Παρισίων. Περιλαμβάνει 1.400.000 τόμους βιβλίων, 300.000 τεύχη διάφορα, 175.000 χειρόγραφα, 300.000 χάρτες καὶ 150.000 διάφορα νομίσματα καὶ μετάλλια.

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΣΟΦΟΙ

* Ἐκεῖνα ποὺ δὲν μπορεῖς νὰ κάνῃς, οὔτε κὰν νὰ τὰ σκέπτεσαι. (Πυθαγόρας)

* Ὁ κακὸς γιατρὸς εἶνε ἀρρώστεια στὴν ἀρρώστεια.

* Καλύτερα νὰ γλυστρήσουν τὰ πόδια σου καὶ νὰ γκρεμιστῇς, παρὰ νὰ γλυστρήσῃ ἡ γλῶσσα σου καὶ νὰ πῇς λόγια ἀστόχαστα. (Ζήνων)

* Μὴ θαυμάζεις τὴν πολὺ ὄμορφη γυναίκα γιατὶ ἡ μεγάλη ὀμορφιὰ ἔχει συχνὰ καὶ μεγάλα ἐλαττώματα. (Μένανδρος)

* Τὸ κάλλος εἶνε φυσικὴ ζωγραφιά, ἐφήμερη χαρά, ἐνσαρκωμένη εὐτυχία, ἄνθος πρωινό, βασανιστικὴ μέριμνα τῶν γυναικῶν. (Ὀρέλλι)

* Λέγε ἐκεῖνα ποὺ πρέπει κι' ὅταν πρέπει γιὰ νὰ μὴν ἀκούσῃς ἐκεῖνα ποὺ δὲν πρέπει. (Πυθαγόρας)

* Μὴν ἐπιζητεῖς τὶς διασκεδάσεις, πάντοτε ὅμως νὰ εἶσαι ἕτοιμος γιὰ διασκέδασι. (Ροῦσκιν)

* Ἀφήνω τοὺς ἀνοήτους νὰ συζητοῦν περὶ πολιτευμάτων. Γιὰ μένα εἶνε ἀρκετὴ ἡ καλὴ διοίκησις.

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ ζωή μας εἶναι θέατρο

Ἔρως ἢ συνοικέσιο;

(Ἐκείνη κι' Ἐκεῖνος συζητοῦν. Ἐκείνη μ' ἐλαφρὰ σφιγμένα δόντια. Ἐκεῖνος μὲ φοβερὴ πειστικότητα).

ΕΚΕΙΝΗ: Ὥστε, ἔτσι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἔτσι ἀκριβῶς..Καὶ δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος νὰ μὲ πυροβολῇς μὲ τὰ μάτια σου.

ΕΚΕΙΝΗ: Σὲ πυροβολῶ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τὰ μάτια μιᾶς θυμωμένης γυναίκας εἶνε τὰ πιὰ φοβερὰ ὅπλα. Ὄχι ὅμως πάντα ἀποτελεσματικά — ἰδίως ὅταν ὁ ἄντρας φοράει θώρακα..

ΕΚΕΙΝΗ: Τοῦ λόγου σου φορᾷς θώρακα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀδιαπέραστο. Καὶ γι' αὐτὸ μὴ σπαταλᾷς ἄδικα τὸ πολεμικό σου ὑλικό.. (Ἐκείνη σιγοψιθυρίζει μιὰ βρισιά). Ἂς ποῦμε ὅτι δὲν ἄκουσα αὐτὸ ποὺ εἶπες, καὶ ἂς προχωρήσουμε στὴ συζήτησί μας, ποὺ, ἄλλως τε, εἶνε ἀπαραίτητο νὰ γίνῃ...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἀπαραίτητο;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀπολύτως. Ἀπ' τὴ συζήτησί μας, θὰ βγῇ μόνο του τὸ συμπέρασμα ὅτι οὔτε σὺ πᾶς νὰ μοῦ ἐπιβάλῃς κάτι ποὺ δὲ θέλω, οὔτε γὼ πάω νὰ ἀποφύγω κάτι ποὺ δὲ θέλω.. Γιατὶ καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ εἶνε φοβερὰ προσβλητικά, καὶ γιὰ σένα καὶ γιὰ μένα...

ΕΚΕΙΝΗ: Λοιπόν, ἂς δοῦμε, μοῦ προτείνουν ἕνα συνοικέσιο καὶ μὲ πιάνει φρίκη μόνο μὲ τὴ λέξη... φαντάσου πιὰ τί θὰ μὲ πιάσῃ ἂν φαντασθῶ πὼς αὐτὸς ὁ γάμος μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθῇ...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Συμφωνῶ ἀπολύτως μαζί σου, ὅτι ἡ λέξις «συνοικέσιο» εἶνε κρύα καὶ ἀποκρουστική, ἰδίως γιὰ ἕνα κορίτσι ποὺ ζῇ μᾶλλον στὰ σύννεφα...

ΕΚΕΙΝΗ: Σὰν καὶ μένα, δηλαδή...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἂν καλοεξετάσῃς ὅμως καὶ τὴν ἀντίστοιχη συζυγικὴ ἕνωση — ἀπὸ ἔρωτα — θὰ δῇς κι' ἐκεῖ τόσα τρωτά, τόσες ἀπρόοπτες κακὲς ἐξελίξεις, ποὺ θὰ σὲ πιάσῃ ἴλιγγος.

ΕΚΕΙΝΗ: Μπᾶ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὅπως στὸ λέω, ἀκριβῶς. Καί, συγκεκριμένα: Ἕνας γάμος ἀπὸ συνοικέσιο ἑνώνει δυὸ ἀνθρώπους ποὺ δὲ γνωρίζονται καλὰ - καλά, τοὺς ρίχνει τὸν ἕνα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου χωρὶς λόγο, καὶ τοὺς ἀναγκάζει νὰ ζοῦνε μαζί, ἐνῷ ἴσως πρὶν ἀπὸ δυὸ μῆνες ἀγνοοῦσαν ὁ ἕνας τὴν ὕπαρξη τοῦ ἄλλου στὴ γῆ... Εἶνε, φυσικό, λοιπόν, ὁ γάμος αὐτὸς ν' ἀρχίζῃ μὲ ἀμοιβαῖες ἐπιφυλάξεις καὶ οἱ σύζυγοι νὰ δίνουν τὸν πρῶτο καιρὸ τὴν ἐντύπωσι μονομάχων ποὺ ἀναμετροῦν ὁ ἕνας τὴ δύναμι τοῦ ἄλλου, προτοῦ ἀρχίσουνε τὶς σπαθιές... Σιγὰ - σιγὰ ὅμως, τὶς περισσότερες φορές, τὰ πράματα ἀρχίζουνε νὰ διαψεύδουν κάπως τὶς ἀπαισιόδοξες προβλέψεις, ἡ γυναίκα ἀρχίζει ν' ἀνακαλύπτῃ στὸν ἄντρα χάρες, ὁ ἄντρας στὴ γυναίκα προτερήματα καὶ ἐκεῖ ποὺ πρὶν βάραινε ὁ πάγος τῆς ἐπιφυλάξεως, ἀρχίζει τώρα νὰ λάμπῃ κάποιος ὠχρὸς ἥλιος συμπαθείας... Ἐπίσης, ἀρχίζει λίγο-λίγο ἡ συνήθεια νὰ ἀφομοιώνῃ τοὺς δύο αὐτοὺς ἀγνώστους ἀνθρώπους ποὺ μὲ τὸν καιρό, ἀπὸ μονομάχοι γίνονται φίλοι κι' ἐρασταί. Ἀπὸ κεῖ κι' ὕστερα, ἡ ἐξέλιξις εἶνε ραγδαία κι' ἀξιοθαύμαστη. Κάθε μέρα, εἶνε καὶ μιὰ καινούργια ἀποκάλυψις γιὰ τὴ γυναίκα, ἢ γιὰ τὸν ἄνδρα...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐνῷ μὲ τὸν ἔρωτα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Συμβαίνει ἐντελῶς τὸ ἀντίθετο: Δυὸ ἄνθρωποι ἐρωτευμένοι, πλάθουνε τὴ συζυγικὴ ζωὴ μὲ τὸν τρόπο τους καὶ τοποθετοῦν ἑπομένως τὶς βάσεις τοῦ σπιτικοῦ τους ἀπάνω σὲ ἀστεῖα θεμέλια... Ὁ ἔρως εἶνε ἀπαιτητικός, καλομαθημένος, μίζερος — ἀνίκανος, ἑπομένως, νὰ ὑποφέρῃ τὶς κακουχίες τοῦ γάμου... Κάθε συζυγικὴ μέρα ποὺ περνάει, εἶνε καὶ μιὰ καινούργια ὀδυνηρὴ ἀποκάλυψις γιὰ τοὺς ἐρωτευμένους ποὺ παντρεύονται. Ἐνῷ στὸ ζευγάρι τοῦ συνοικεσίου, κάθε μέρα ἀποκαλύπτει κι' ἀπὸ ἕνα «κεκρυμμένον προτέρημα» στὸ ζευγάρι τοῦ ἔρωτος ἀποκαλύπτει κι' ἀπὸ ἕνα «κεκρυμμένον ἐλάττωμα». Ἀπὸ κεῖ, ὅλες οἱ καλὲς ἐξελίξεις γιὰ τὸ πρῶτο — ὡς τὸν ἔρωτα — κι' ὅλες οἱ κακὲς γιὰ τὸ δεύτερο — ὡς τὸ διαζύγιο...

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ ξεσφιγμένα τὰ δόντια τῆς τελείως): Ἔχεις δίκηο... Νομίζω πὼς μ' ἔπεισες... Θ' ἀρχίσω νὰ σκέπτουμαι τὸ συνοικέσιο ποὺ μοῦ προτείνουν.

ΕΚΕΙΝΟΣ (ποὺ ἔχει βάλει ὅλη του τὴν πειστικότητα γιὰ νὰ τὴν ξεφορτωθῇ): Δόξα σοι ὁ Θεός! (Τὴ φιλάει ἀνακουφισμένος).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Χαμένη εὐτυχία

46ο

— Οἱ κύριοι ἔνορκοι θὰ κρίνουν καὶ θὰ ἐκτιμήσουν τὰ λόγια σας, εἶπεν τότε ὁ πρόεδρος. Ὁ κ. Λωζιέ, μὲ τὸν ὁποῖον εἴχατε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν κάποια ἐμπιστευτική συνομιλία ἀναφέρει σὲ νεώτερη του ἔκθεσι, ὅτι γνωρίζετε τὸν ἀληθινὸ ἔνοχο...

Τὸ ἀκροατήριο ἀγωνιοῦσε.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ σηκώθηκε ὁ κατηγορούμενος Μπωφὸρ καὶ εἶπε:

— Γεράρδε, ἐν ὀνόματι τῆς ἀγάπης, τὴν ὁποίαν τρέφω γιὰ σένα, γιὰ τὴ μητέρα σου καὶ γιὰ τὴν ἀδελφή σου, σ' ἐξορκίζω νὰ ἀποκαλύψῃς ὅ,τι γνωρίζεις.... Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ ἀληθινοῦ φονέως δὲν σοῦ εἶνε ἄγνωστο; Σκέψου ὅτι εἶνε φοβερὸ νὰ καταδικασθῶ. Γιὰ νὰ μιλήσῃς μὲ τέτοιο τρόπο στὸν ἀνακριτή, θὰ ἔχῃς ἀσφαλῶς ἀποδείξεις. Τί σ' ἐμποδίζει νὰ τὶς φανερώσῃς;

Ὁ Γεράρδος χαμήλωσε τὸ κεφάλι του κι' ἀποκρίθηκε:

—Εἶπα ὅ,τι μοῦ ἐπιβάλλει τὸ καθῆκον μου... Τίποτα δὲν μπορῶ νὰ προσθέσω χωρὶς νὰ προσβληθῇ ἡ τιμή μου.

Ἡ κατάθεσις τοῦ Γεράρδου ἐπροξένησε μεγάλη ἐντύπωσι.

Ὁ συνήγορος τοῦ Μπωφὸρ ζήτησε τὴν ἄδεια ν' ἀπευθύνῃ μερικὲς ἐρωτήσεις στὸν γιατρό.

Ὁ πρόεδρος τοῦ τὸ ἐπέτρεψε. Γύρισε τότε καὶ ρώτησε τὸν Γεράρδο:

— Κύριε Γεράρδε, εἴπατε ὅ,τι σᾶς ἐπιβάλλει ἡ συνείδησίς σας. Ἀλλὰ σᾶς ρωτῶ: ἡ πεποίθησίς σας στηρίζεται σὲ ἠθικὲς ἀποδείξεις; Ἔχετε γεγονότα νὰ μᾶς πῆτε; Ἢ μήπως ἐμποδίζεσθε ἀπὸ τὸ ἰατρικὸ ἀπόρρητο;

Ὁ Γεράρδος ἀπάντησε σιγά:

— Δυστυχῶς δὲν μπορῶ νὰ προσθέσω τίποτε ἄλλο. Ναί, τὸ ἰατρικὸ ἀπόρρητο μ' ἐμποδίζει..

Ἡ συγκίνησις ποὺ κατέλαβε τὸ ἀκροατήριο ἀνάγκασε τὸν πρόεδρο νὰ διακόψῃ τὴ συνεδρίασι γιὰ λίγα λεπτά.

Ἔφεραν ἔξω τὸν κατηγορούμενο Μπωφόρ. Ὁ Γεράρδος βγῆκε κι' αὐτός. Εἶχε τόση ἀνάγκη καθαροῦ ἀέρος...

Σὲ λίγο ἐπανελήφθη ἡ συνεδρίασις. Ἀπελογήθηκε ὁ Μπωφόρ, ὁ ὁποῖος σ' ὅλες τὶς ἐρωτήσεις ἀπαντοῦσε, χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ ρίξῃ τὴν εὐθύνη σὲ κανένα. Ἡ μόνη του ὅμως καὶ τελευταία ἀπάντησις ἦταν:

—Εἶμαι ἀθῶος!

Ὁ συνήγορός του ἔλαβε κατόπιν τὸν λόγο καὶ ὑπεράσπισε τὸν πελάτη του μ' εὐγλωττία, πεποίθησι καὶ συγκίνησι. Ἐπωφελήθηκε τῆς καταθέσεως τοῦ Γεράρδου, ὁ ὁποῖος δὲν μποροῦσε νὰ μιλήσῃ γιατὶ δὲν τοῦ τὸ ἐπέτρεπε τὸ ἰατρικὸ ἀπόρρητο. Κατόπιν ὁ Μπωφὸρ ἀπολογήθηκε ἐκ νέου σχετικὰ μὲ τὴν κατάθεσι τῆς Μαρκελίνας, τὴν ὁποία ἔκανε στὸν ἀνακριτή. Ἀναγκάστηκε κατόπιν αὐτοῦ νὰ διηγηθῇ λεπτομερῶς τὸ μυστικὸ τῆς ζωῆς του.

Οἱ ἀποκαλύψεις του κατασυγκίνησαν τοὺς δικαστὰς καὶ τοὺς ἀκροατάς. Πολλοὶ δάκρυσαν γιὰ τὶς συμφορὲς ποὺ ὑπέφερε σ' ὅλη του τὴ ζωὴ ὁ Μπωφόρ. Ἡ ὥρα ἦταν τέσσερις τὸ ἀπόγευμα. Πλησίαζε ἡ στιγμὴ ποὺ τὸ δρᾶμα θὰ τελείωνε.

Ὁ Γεράρδος κύτταζε τὸν Μπωφόρ. Ἦταν τόσο λυπημένος! Δὲν εἶχε καὶ τόση ἐμπιστοσύνη στὴν δικαιοσύνη τῶν ἀνθρώπων. Εἶχε πεάσει τόσα πολλὰ στὴ ζωή του. Μόνο ἀπὸ τὸν Θεὸ ἐρίμενε βοήθεια...

Ὁ πρόεδρος κάλεσε τοὺς ἐνόρκους ν' ἀποσυρθοῦν σὲ ἰδιαίτερη αἴθουσα καὶ νὰ συσκεφθοῦν.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη παρουσιάστηκε ἕνας κλητήρας, ὁ ὁποῖος πλησίασε τὸν Γεράρδο.

— Κύριε Γεράρδε, τοῦ φώναξε. Ἦρθε ἕνα τηλεγράφημα γιὰ σᾶς.

— Γιὰ μένα; ρώτησε ὁ γιατρός, ἀπορῶντας.

Πῆρε ἀμέσως τὸ τηλεγράφημα, τὸ ἄνοιξε καὶ εἶδε τὴν ὑπογραφὴ τοῦ Ζανζότ. ..

Ὁ Κρασοκανάτας, τοῦ ἀνέφερε: «Κύριε Γεράρδε. Ἂν εἶνε ἀκόμα καιρός, ἐνεργήσατε νὰ διακοπῇ ἡ συνεδρίασις... Ὁ κύριος Μπωφὸρ εἶνε ἀθῶος, ὅπως θὰ τὸ ξέρετε ἄλλως τε. Φέρνομε μαζὶ μὲ τὸν Πενσὼν τὴν ἀπόδειξι».

Ὁ Γεράρδος σηκώθηκε ἀμέσως κι' ἔτρεξε στοὺς δικαστάς.

—Κύριε πρόεδρε! φώναξε. Σᾶς ἱκετεύω, κάμετε ὀλίγων λεπτῶν διακοπή...

—Γιατρέ, τοῦ ἀπάντησε δύσθυμα ὁ πρόεδρος. Καταχρᾶσθε τῆς καλωσύνης μας. Σᾶς ἐπαναφέρω στὴ τάξι. Λησμονεῖτε τὸν σεβασμό, τὸν ὁποῖο ὀφείλετε στὴν δικαιοσύνη!

Ὁ Γεράρδος ἀγωνιᾶ. Δείχνει τὸ τηλεγράφημα. Προσπαθεῖ νὰ μιλήσῃ, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ τραυλίσῃ:

— Κύριοι ἔνορκοι... κύριε πρόεδρε, λυπηθῆτε... Περιμένετε... πρέπει...

Δὲν μπορεῖ νὰ πῇ τίποτε περισσότερο. Πνίγεται, πέφτει σχεδὸν λιπόθυμος. Ἁπλώνει ὡστόσο τὸ τηλεγράφημα καὶ τὸ παραδίνει στὸν συνήγορο τοῦ Μπωφόρ, ὁ ὁποῖος τὸ διαβάζει γρήγορα, γρήγορα.

— Κύριε πρόεδρε, φωνάζει κατόπιν ὁ συνήγορος τοῦ Μπωφὸρ τὸ τηλεγράφημα ποὺ ἔλαβε ὁ κ. Γεράρδος μᾶς ἀγγέλλει ὅτι θὰ λάβω μὲ ἀποδείξεις γιὰ τὴν ἀθωότητα τοῦ πελάτου μου... Ἐν ὀνόματι τῆς δικαιοσύνης, ζητῶ νὰ διακοπῇ ἡ συνεδρίασις.

Τὸ τηλεγράφημα ἐδόθη στοὺς δικαστάς.

Ὁ Μπωφὸρ συνομιλεῖ τώρα γεμᾶτος θάρρος κι' ἐλπίδα μὲ τὸν δικηγόρο του, τὸν ὁποῖον ρωτάει:

— Ἀπὸ ποιὸν προέρχεται τὸ τηλεγράφημα;

— Φέρει τὴν ὑπογραφὴ ἑνὸς Ζανζότ.

— Ἄ! ὁ ὀργανοπαίκτης! Ὁ γενναῖος στρατιώτης....

Ὁ πρόεδρος ρωτᾶ ἐν τῷ μεταξὺ τὸν Γεράρδο:

—Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ Ζανζότ;

— Εἶνε ἕνας τίμιος ζητιάνος...

—Καὶ ποιὰ ἐμπιστοσύνη μποροῦμε νὰ ἔχουμε σ' ἕνα ζητιάνο;

Ὁ Γεράρδος κατάλαβε τὸν δισταγμὸ τοῦ προέδρου.

— Σᾶς ἐγγυῶμαι γιὰ τὴν ἐντιμότητα καὶ τὴν εἰλικρίνειά του, εἶπε ὁ Γεράρδος. Τοῦ εἶχα ἀναθέσει μιὰ ἀποστολὴ τὴν ὁποία φαίνεται ἔφερε εἰς πέρας. Νὰ εἴσθε βέβαιος κύριε πρόεδρε, ὅτι τὸ τηλεγράφημα αὐτὸ εἶνε σπουδαιότατο.

— Ἡ συνεδρίασις διακόπτεται, φωνάζει ὁ πρόεδρος.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ οἱ ἀστυνομικοὶ ὁδηγοῦν τὸν Μπωφὸρ σὲ μιὰ ἰδιαίτερη αἴθουσα.

Ὁ Γεράρδος τοῦ ψιθυρίζει:

— Θάρρος, φίλε μου, θάρρος καὶ πεποίθησι...

Πέρασαν δύο ὧρες...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

Ὅλοι ἦσαν συγκινημένοι βαθειά.

Τί ἐπρόκειτο νὰ συμβῇ;

Ἡ Μαρκελίνα ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά της τὴν κόρη της μὲ λαχτάρα.

Ἀπὸ τὴ δίκη αὐτὴ ἐξηρτᾶτο ἡ εὐτυχία τοῦ παιδιοῦ της. Ὁ γάμος τῆς κόρης της μὲ τὸ γυιὸ τοῦ Βαλὸν δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ ἂν δὲν ἀπεδεικνύετο ἡ ἀθωότης τοῦ Μπωφόρ.

— Μητέρα μου, ψιθύρισε ἡ νέα μὲ φωνὴ ποὔτρεμε, τί πρόκειται νὰ γίνῃ;

— Δὲν τὸ ξέρω, παιδί μου, ἀλλὰ τὸ φαντάζομαι καὶ τὸ ἐλπίζω. Πρόκειται ν' ἀποδειχθῇ, χωρὶς ἄλλο, ἡ ἀθωότης τοῦ Μπωφόρ.

Τὰ μάτια τῆς νέας βούρκωσαν. Ἕνας στεναγμὸς φούσκωσε τὸ παρθενικό της στῆθος καὶ τὰ χείλη της ψιθύρισαν:

—Ὤ, ἂς κάμῃ αὐτὸ τὸ θαῦμα ὁ Θεός... Ἂς ἀποκαλυφθῇ ὁ ἔνοχος... Ἔχουμε ὑποφέρει τόσο ὅλοι μας....

Τὸ ἀκροατήριο ἦταν ἐπίσης ἀνυπόμονο νὰ ἰδῇ τί θὰ συνέβαινε.

Ψιθυρισμοὶ ἀκουγόντουσαν ἀπὸ παντοῦ.

Οἱ καρδιὲς χτυποῦσαν δυνατὰ κι' ὅλων τὰ βλέμματα ἦσαν γυρισμένα πρὸς τὴν εἴσοδο.

Πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλους ὅμως ἀγωνιοῦσε ὁ Γεράρδος.

Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατά. Ἤξερε πολὺ καλὰ τί ἐπρόκειτο νὰ συμβῇ.

— Θεέ μου, ψιθύριζε, τί φρικτὸ μαρτύριο... Σὲ λίγη ὥρα ὅλοι θὰ γνωρίζουν τὴν τρομερὴ ἀλήθεια.... Ἐκράτησα τὸ μυστικὸ ὅσο μποροῦσα. Φέρθηκα τίμια σὰν ἄνθρωπος καὶ σὰν ἐπιστήμων. Μὰ ὁ Θεὸς ποὺ βλέπει τὰ πάντα καὶ κρίνει κι' ἀποφασίζει, δὲν θέλησε νὰ τιμωρηθῇ ἄδικα ἕνας ἀθῶος.

Ἡ φωνή του πνίγηκε.

— Πῶς θὰ ζήσω πλέον; τραύλισε. Ὅλοι θὰ μάθουν πῶς ὁ δολοφόνος τοῦ Βαλὸν εἶνε πατέρας μου. Εἶμαι παιδὶ ἑνὸς δολοφόνου. Ἀλλά, παντοδύναμε Θεέ, τί φταίω ἐγὼ γι' αὐτό;

Σώπασε γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ κύτταξε λυπημένος πρὸς τὸ μέρος ποὺ βρισκόταν ἡ μητέρα του.

Τὰ βλέμματά τους συναντήθηκαν.

Ἦταν κι' ἐκείνη χλωμὴ κι' ἀνήσυχη, δὲν μποροῦσε νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴ ποὺ τὴν κατεῖχε.

— Φτωχή μου μητέρα! ψιθύρισε ὁ Γεράρδος. Τὸ σημερινὸ μαρτύριό σου εἶνε τὸ πιὸ μεγάλο ἀπ' ὅλα. Ὁ Θεὸς νὰ σοῦ δώσῃ τὴ δύναμι ποὺ χρειάζεται γιὰ ν' ἀνθέξῃς στὴ σημερινὴ δοκιμασία...

⁂

Τί εἶχε συμβῇ στὸ μεταξὺ; Πῶς εἶχε ἀνακαλυφθῇ ὁ ἔνοχος;

Ὁ Πενσὼν καὶ ὁ Ζανζὸτ εἶχαν ἀποφασίσει νὰ μὴ ἐγκαταλείψουν τὸ Ἕλος τῶν Ἐλάφων.

Πέρασαν λίγες μέρες, ἀλλ' ὁ Νταγκὲρ δὲν φαινόταν. Τὸ πρᾶγμα ἦταν περίεργο, ἀνεξήγητο. Ἄρχισαν ν' ἀνησυχοῦν.

— Μήπως ἔφυγε; ρώτησε ἕνα βράδυ ὁ Πενσὼν τὸν Ζανζότ.

— Θὰ τὸ μάθω αὐτό, ἀπάντησε ὁ Κρασοκανάτας. Αὔριο ποὺ θὰ πάω στὸ Κρέιλ θὰ δῶ ποῦ βρίσκεται.

Πραγματικὰ τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ζανζὸτ μὲ τὸ ὀργανέττο του στὸν ὦμο πῆγε στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Βατρὲν κι' ἀπὸ ἐκεῖ τραβήχτηκε γιὰ τὸ σπίτι τοῦ Μπωφόρ.

Στάθηκε στὰ κάγκελα κι' ἄρχισε νὰ παίζῃ. Σὲ λίγο βγῆκε ἕνας ὑπηρέτης καὶ τοῦ δῶσε ψωμὶ καὶ κρέας, τὰ ὁποῖα ὁ Κρασοκανάτας ἔρριξε στὸ σακκουλάκι του.

Ἀλλὰ ὁ Ζανζὸτ δὲν εἶχε ἔρθει γι' αὐτό. Ἤθελε νὰ μάθῃ γιὰ τὸν Νταγκέρ.

Εὐτυχῶς ἡ τύχη τὸν βοήθησε, γιατὶ ἐνῶ ἑτοιμαζόταν νὰ φύγῃ, βγῆκε ὁ Νταγκὲρ στὸν κῆπο.

— Ἤμουνα βέβαιος! εἶπε ὁ Κρασοκανάτας. Ἐδῶ εἶνε. Καὶ τώρα ἂς τρέξω νὰ εἰδοποιήσω τὸν ἀστυνομικό.

Σὲ λίγη ὥρα εἶχε φτάσει κοντὰ στὸν Πενσών, τὸν ὁποῖον καθησύχασε γιὰ τὴν παρουσία τοῦ Νταγκέρ.

— Δὲν ἔφυγε φίλε μου, οὔτε καὶ ξέρει τίποτε, τοῦ εἶπε.

—Καλά, ἂς ἔχουμε λίγη ὑπομονή. Θὰ ἔρθῃ, ἀπάντησε ὁ ἀστυνομικός.

—Ξέρεις πότε θὰ ἔρθῃ; Θὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ στὶς 5 Ὀκτωβρίου.

— Τὴν ἡμέρα τῆς δίκης τοῦ Μπωφόρ;

— Ἀκριβῶς!

— Μὰ γιατί νομίζεις πῶς θὰ ρθῇ τότε;

—Ἔ, διάβολε! γιατὶ ξέρει ὅτι οἱ ἐχθροί του θὰ βρίσκωνται ὅλοι στὸ Μπωβαί. Ὁ μὲν Μπωφὸρ γιὰ νὰ καταδικασθῇ ὁ δὲ Γεράρδος γιὰ νὰ καταθέσῃ.. Ὁ Γεράρδος κυρίως, τὸν ὁποῖον φοβᾶται σὰν τὴ χολέρα. Τί ἔχει τότε νὰ φοβᾶται; Θὰ ἔρθῃ λοιπόν, κι' ὅλα θὰ τελειώσουν μιὰ χαρά.

—Ἔ, καὶ μεῖς; Ἐμᾶς δὲν μᾶς φοβᾶται;

— Ἀλλὰ δὲν μᾶς ξέρει ἐμᾶς; Δὲν μᾶς λογαριάζει. Γι' αὐτὸ θὰ ἔρθῃ στὶς 5 Ὀκτωβρίου...

Πραγματικά, μόλις ξημέρωσε ἡ 5η Ὀκτωβρίου, ὁ Πενσὼν μαζὶ μὲ τὸν Ζανζότ, ἀφοῦ ἤπιαν ἀπὸ ἕνα ποτῆρι κρασί, πῆρε καθένας χωριστὰ τὴ θέσι του.

— Ἐγὼ θ' ἀνέβω στὴ σκοπιά μου, εἶπε ὁ Πενσών. Σήμερα ἔχει ὁμίχλη. Πιστεύω ὅμως πῶς ἀργότερα ὁ ἥλιος θὰ τὴν διαλύσῃ καὶ θὰ βλέπουμε πιὸ καθαρά. Ἂν δῶ τίποτε τὸ ἔκτακτο θὰ σὲ εἰδοποιήσω..

Πέρασε μιὰ ὥρα περίπου. Ἄξαφνα ὁ Πενσὼν ἄκουσε ἕνα ἁμάξι νὰ μπαίνῃ στὸ δάσος. Σὲ λίγο εἶδε τὸν Νταγκὲρ νὰ ὁδηγῇ τὸ ἁμάξι.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

δράματα τῆς ΚΑΡΔΙΑΣ

Ἀποκρηάτικη γνωριμία

Βγαίνοντας ἀπὸ τὸ μοδιστράδικο στὸ ὁποῖο ἐργαζόταν, ἡ Ἀννούλα στάθηκε ξαφνικά. Ναί, ἦταν ἐκεῖνος! Τὸν ἀνεγνώρισε ἀμέσως βλέποντάς τον νὰ κατεβαίνῃ ἀπὸ ἕνα πολυτελέστατο αὐτοκίνητο. Ἦταν σχεδὸν ὁ ἴδιος ὅπως τὸν εἶχε γνωρίσει πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια. Σπούδαζε τότε Νομικά, εἶχαν συναντηθῆ σ' ἕνα χορὸ μετημφιεσμένων, ἕνα ἀποκρηάτικο βράδυ καὶ ἡ Ἀννούλα ἀγάπησε σχεδὸν ἀμέσως τὸν ὄμορφο ἐκεῖνο νέο μὲ τὰ κατάμαυρα μάτια, τὸ γλυκὸ χαμόγελο καὶ τὸ χαρούμενο πρόσωπο.

Πέρασαν μαζὶ ἀρκετοὺς μῆνες εὐτυχισμένοι καὶ ξένοιαστοι ,ὅπως τὰ σπουργίτια ποὺ δὲν φαντάζονται ποτὲ πὼς κάποτε θὰ χειμωνιάσῃ καὶ θὰ χιονίσῃ. Ἕνα πρωὶ ὅμως ξυπνῶντας ἡ Ἀννούλα ἀνεκάλυψε ὅτι ἦταν μόνη στὸ δωμάτιό της καὶ βρῆκε ἐπάνω στὸ τραπέζι μερικὰ χρήματα καὶ ἕνα γράμμα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ γράφουν οἱ ἄνδρες ποὺ δὲν τολμοῦν νὰ μιλήσουν.

Ἡ Ἀννούλα ἔκλαψε πολὺ γιατὶ εἶχε ἀγαπήσει πραγματικά, μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς παιδιάστικης ψυχῆς της. Ἤξερε βέβαια πὼς δὲν εἶχαν δέσει τὴ ζωή τους γιὰ πάντα, ποτὲ ὅμως δὲν περίμενε ἕνα τόσο σύντομο καὶ ἀπρόοπτο τέλος. Τὰ χρήματα τελείωσαν γρήγορα καὶ αὐτὸ ἀνάγκασε τὴν Ἀννούλα νὰ στεγνώσῃ τὰ δάκρυά της καὶ νὰ ξαναπιάσῃ δουλειὰ στὸ ἴδιο μοδιστράδικο. Ὕστερα ἀπὸ λίγο ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα χαριτωμένο ἀγοράκι, ποὺ τὸ κράτησε κοντά της καὶ ἡ ζωὴ ἐξακολούθησε σκληρή Καὶ τώρα, ὕστερα ἀπὸ δέκα χρόνια ἔβλεπε καὶ πάλι τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο. Θὰ μποροῦσε νὰ τρέξῃ κοντά του καὶ νὰ τοῦ πῇ ποιὰ εἶνε. Δίστασε. Καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ μάθῃ ὅτι εἶχε παιδί, γιατὶ φυσικὰ ὁ Μωρὶς δὲν ἤξερε τίποτε. Παίρνοντας θάρρος πλησίασε τὸν σωφὲρ τοῦ αὐτοκινήτου.

— Μὲ συγχωρεῖτε, τοῦ εἶπε, ὁ κύριος ποὺ κατέβηκε πρὸ ὀλίγου ἀπὸ τὸ ἁμάξι δὲν ἦταν ὁ κ. Ζενώ;

— Καὶ βέβαια! Εἶνε ὁ κ. Ζενώ, ὁ βουλευτής, τῆς ἀπάντησε ὁ σωφέρ.

⁂

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Ἀννούλα ἔλεγε στὸ γυιό της:

— Σήμερα δὲν θὰ πᾷς σχολεῖο. Θὰ σὲ πάρω μαζί μου, θὰ πᾶμε νὰ ἰδοῦμε ἕνα κύριο ποὺ θὰ σοῦ χαρίσῃ ὡραῖα πράγματα.

Ὁ κ. Ζενὼ τοὺς δέχθηκε. Οὔτε ἡ Ἀννούλα, ὅμως οὔτε αὐτὸς τόλμησαν στὴν ἀρχὴ νὰ μιλήσουν γιὰ τὸ παιδί. Ἀμέσως ὅμως ἐκεῖνος κατάλαβε πὼς ἡ παρουσία τοῦ παιδιοῦ εἶχε κάποια σημασία. Τέλος ἡ μητέρα ἀποφάσισε νὰ διακόψῃ πρώτη τὴν σιωπή.

— Τὸν περασμένο μῆνα ἔκλεισε τὰ δέκα! εἶπε κυττάζοντας τὸν γυιό της. Τοῦ ἔδωσα τὸ ὄνομά σου, τὸν ἔβγαλα Μωρίς.

Ὁ κ. Ζενὼ χλώμιασε καὶ εἶπε σιγά:

— Πόσα σᾶς χρειάζονται;

Ἡ Ἀννούλα σήκωσε περήφανα τὸ κεφάλι καὶ ἦταν ἕτοιμη νὰ διαμαρτυρηθῇ, ὅταν μιὰ πόρτα ἄνοιξε καὶ παρουσιάσθηκε στὸ κατώφλι μιὰ κυρία μαζὶ μὲ μιὰ χαριτωμένη παιδούλα ντυμένη κοζάκικα. Οἱ δυὸ γυναῖκες κυττάχθηκαν κατάματα, τὸ ἴδιο καὶ τὰ παιδιά. «Ἤμουν πολὺ πιὸ ὡραία ἀπ' αὐτήν, σκέφθηκε ἀμέσως ἡ Ἀννούλα.»

Ὁ κ. Ζενὼ δὲν ἔχασε καθόλου τὴν ψυχραιμία του καὶ εἶπε στὴν γυναῖκα του:

— Μιὰ στιγμή, ἀγαπητή μου, ἂν μοῦ ἐπιτρέπῃς. Πρέπει νὰ φροντίσω γι' αὐτὴν τὴν καλὴ μητέρα.

Καὶ γυρνῶντας εἶπε στὴν Ἀννούλα:

— Ἡ γυναῖκα μου καὶ ἡ κόρη μου...

Ἡ Ἀννούλα κατάλαβε τότε πὼς ὅλα εἶχαν πιὰ τελειώσει γι' αὐτήν. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος εἶχε πιὰ τὸ σπιτικό του, τὴν οἰκογένειά του. Αὐτὴ ἦταν ἡ λησμονημένη. Καὶ τὸ παιδί; Ὅπως αὐτή, ἔτσι καὶ ἐκεῖνο δὲν εἶχε πιὰ καμμιὰ θέσι κοντὰ στὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο

Ὁ Ζενὼ κάθησε στὸ γραφεῖο του, ὑπέγραψε μιὰ ἐπιταγὴ καὶ τὴν ἔτεινε στὴν Ἀννούλα. Ἐκείνη δίστασε, ἔπειτα ὅμως θυμήθηκε τὴν ὑπόσχεσι ποὺ εἶχε κάνει στὸ παιδί της καὶ τὴν πῆρε. Ὁ Ζενὼ συνώδευσε τοὺς δυὸ ἐπισκέπτες του ὡς τὴν πόρτα ψιθυρίζοντας λόγια ξερά, ἐπαγγελματικά:

— Θάρρος. Καλὴ τύχη. Μπορεῖτε νὰ βασισθῆτε σὲ μένα.

Προτοῦ ἀνοίξῃ ὅμως τὴν πόρτα, ρώτησε χαμηλόφωνα τὴν Ἀννούλα:

— Μπορῶ νὰ τὸ φιλήσω;

Ἔσκυψε πρὸς τὸ παιδί, μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἄνοιξε πάλι ἡ πόρτα καὶ μπῆκε μέσα λαχανιασμένη ἡ μικρούλα μὲ τὰ κοζάκικα.

— Μπαμπᾶ, μπαμπᾶ! φώναξε, ἔλα νὰ δῇς ἕνα ὡραῖο φόρεμα ποὺ φέρανε στὴ μαμὰ γιὰ τὸν ἀποψινὸ χορό!

Χορός! Ἡ Ἀννούλα ἔνοιωσε τὴν καρδιά της νὰ σφίγγεται καὶ παίρνοντας στὴν ἀγκαλιά της τὸν μικρό της Μωρὶς ποὺ ἦταν μονάχα δικός της, βγῆκε στὸ δρόμο ὅπου τὸ πλῆθος γιόρταζε τὴν ἀποκριά. Κάποιος ἔκανε νὰ τῆς ρίξῃ μιὰ φούχτα κομφετί. Τὸ χέρι του ὅμως σταμάτησε καὶ ἡ παλάμη του ἔμεινε κλειστή, σὰν εἶδε τὰ δακρυσμένα μάτια της.

ΑΝΡΥ ΜΠΟΡΝΤΩ

Ο ΕΡΩΣ εἰς τὸ ἐδώλιον

ΥΠΟ Δ. ΨΑΘΑ

Τὸ «ναί»

Καλὴ κοπέλλα.

Ἐτῶν δεκαεφτά.

Νόστιμη. Καὶ λίγο ἀφελής. Θερμή. Καὶ κάπως τολμηρή. Ρωμαντική; Καθόλου. Ἀφελὴς εἶπα: Ἀδικία: Μᾶλλον ἔξυπνη Δηλαδὴ μιὰ τὴν λὲς ἀφελῆ, μιὰ ἔξυπνη — δὲν ξέρεις τί νὰ πῇς. Μελαχροινούλα. Στρουμπουλούλα. Μᾶλλον κοντούλα. Τὸ κεφάλι κάτω. Τὰ μάτια κάτω. Στέκεται μπροστὰ στὴν ἕδρα τοῦ προέδρου μὲ τὰ πόδια ἑνωμένα, τὰ χέρια σταυρωμένα — μέσα στὰ μάτια τὰ μαλλιά.

Κλαίει.

— Λέγε, παιδί μου.

— Τί;

— Προχώρει, ντέ.

Βγάζει μαντῆλι. Σκουπίζει τὰ ματάκια της. Πάει νὰ μιλήσῃ. Κλαίει. Σκουπίζει τὰ ματάκια της. Σκουπίζει τὴ μυτίτσα της. Κάνει νὰ προχωρήσῃ. Φέρνει πάλι τὸ μαντῆλι της στὴ μύτη καὶ φυσάει δυνατά. Καϋμενούλα Ἔχει καὶ συνάχι.

— Λοιπόν;

— Στὴν ἀρχὴ μοῦ ἔλεγε...

— Ὅτι;

— Ὅτι θὰ μὲ πάρῃ.

— Καί;

— Ὕστερα...

— Ὕστερα;

— Δὲν ἤθελε νὰ μὲ πάρῃ (κλαίει) Μοῦ ἔλεγε ὁ πόλεμος. Μόλις τελειώσῃ ὁ πόλεμος. Πότε θὰ τελειώσῃ ὁ πόλεμος; Σὲ δυὸ μῆνες θὰ τελειώσῃ ὁ πόλεμος. (Κλαίει). Καὶ ὁ πόλεμος δὲν ἐτελείωσε. Καὶ ξανὰ μοῦ ἔλεγε τὴν ἄνοιξι θὰ τελειώσῃ ὁ πόλεμος. Ἐρχόταν ἡ ἄνοιξις καὶ δὲν τελείωσε ὁ πόλεμος. Μετὰ μοῦ ἔλεγε ,τὸ φθινόπωρο θὰ τελειώσῃ ὁ πόλεμος. Ἐρχόταν τὸ φθινόπωρο καὶ δὲν τελείωσε ὁ πόλεμος (Κλαίει). Μετὰ μοῦ ἔλεγε νὰ βγάλουμε αὐτὸ τὸν χειμῶνα καὶ τούτη τὴν ἄνοιξι σίγουρα θὰ τελειώσῃ ὁ πόλεμος. Πάλι ὅμως δὲν τελείωσε ὁ πόλεμος. (Κλαίει). Κι' οὔτε ποτὲ θὰ τελειώσῃ ὁ πόλεμος!...

Τί συνέβη;

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πολέμου ἄρχισε τὸ εἰδύλλιο. Ἐκείνη ἦταν δεκαπέντε χρονῶν μόλις. Ἐκεῖνος εἰκοσιπέντε. Ἡλικία, δηλαδή, ποὺ ἄντρες καὶ κορίτσια κάνουν τὶς ὡραιότερες καὶ γλυκύτερες κουταμάρες τῆς ζωῆς των. Ποὺ καμμιὰ φορὰ πληρώνονται πάλιν ἀκριβά. Δὲ βαρυέσαι... Ὑπάρχουν κουταμάρες ποὺ ἀξίζουν γιὰ ὅλη τὴν ἐξυπνάδα τοῦ μάταιου τούτου κόσμου: Ἔτσι λένε μερικοὶ ἀνόητοι φιλόσοφοι. Θὲς πίστεψέ τους, θὲς ὄχι.

Ἄκουσε νὰ δῇς λοιπόν:

Ἀντωνάκης Γαραμπῆς λεγόταν ὁ νέος, ἐπιπλοποιὸς ἄλλοτε, τραγουδιστής, κιθαριστής, ἀστεῖος, ἕνα διάστημα μπαρμπέρης, ζωηρός, μελαχροινός, ἀργότερα μαυραγορίτης — τῆς δεκάρας — ψηλός, καλόκαρδος, θερμὸς καὶ ἐρωτύλος Ἀπὸ τοὺς νέους, δηλαδή, ποὺ τραγουδοῦν τραγούδια σὰν τό:

Κορίτσι γλυκό μου,
μελαγχολικό μου,
θὰ γίνῃς δικό μου,
δικό μου, δικό μου!...

Ἔλεγε τοιαῦτα.

Καὶ γοήτευσε τὴν μαϊμουδίτσα. Τὸ ὄνομα αὐτῆς Μερόπη ἢ Μαίρη ἢ Μαιρούλα ἢ Μουμοῦ.. Ἀνήλικη ἦταν ἡ Μαιρούλα σ' ὅλα τ' ἄλλα ἔξω ἀπὸ τὸν τομέα τῶν ἐρωτικῶν ἐπιχειρήσεων, ὅπου ἤξερε περισσότερα — ὅπως ὅλα τὰ θηλυκὰ τῆς ἐποχῆς — ἀπὸ ὅλες τὶς ἐνήλικες καὶ τοὺς ἐνήλικους τῶν λεγομένων παληῶν καλῶν καιρῶν. Ἄρχισε, λοιπόν, εἰδύλλιο ποὺ δὲν ἄργησε νὰ φτάσῃ στὸ σημεῖο ἐκεῖνο ποὺ οἱ ἐρωτευμένοι λένε «ἕβδομο οὐρανὸ τῆς εὐτυχίας», ἡ δικαιοσύνη «ἀποπλάνησις» καὶ οἱ γονεῖς «προσβολὴ τῆς οἰκογενειακῆς τιμῆς».

— Θὰ μὲ πάρῃς;

— Θὰ σὲ πάρω.

— Πότε;

— Μόλις τελειώσῃ ὁ πόλεμος.

— Καὶ πότε θὰ τελειώσῃ

— Τὴν ἄνοιξι.

Ἦλθε ἡ ἄνοιξις, ἦλθε τὸ καλοκαίρι, μπῆκε τὸ φθινόπωρο, πέσαν τὰ φύλλα, ξαναβγῆκαν, ξαναπέσαν καὶ ὁ πόλεμος δὲν ἐτελείωσε. Στὸ μεταξὺ ὅμως πράγματα σοβαρὰ εἶχαν συμβῆ.

Μὲ ἐννοεῖς;

Εἶπαν — καὶ πολὺ σωστὰ — ὅτι ὁ βῆχας καὶ ὁ ἔρωτας δὲν κρύβονται. Ὅταν εἶσαι κρυολογημένος θὰ βήξῃς καὶ θὰ φταρνιστῇς. Καὶ ὅταν εἶσαι ἐρωτευμένος θὰ ἀναστενάξῃς, θὰ παίξῃς τὴν κιθάρα, θὰ κάνῃς ρεζιλίκια. Στὰ θηλυκὰ ὅμως, δυστυχῶς, οἱ συνέπειες τοῦ ἔρωτα εἶνε ἀκόμη ἀποκαλυπτικώτερες, γιατὶ καὶ τοὺς στεναγμοὺς νὰ πνίξουν καὶ τὴν κιθάρα νὰ μὴ παίξουν καὶ ρεζιλίκια νὰ μὴ κάνουν ἔχουν τὴν φλυαρία τῆς κοιλιακῆς καμπύλης ποὺ δὲν ἀφίνει κανένα κρυφὸ ποὺ νὰ μὴ τὸ κάνῃ βούκοινο. Ἔτσι, λοιπόν, γρήγορα ἔγινε ἀντιληπτὸν ὅτι γεγονότα ὑψίστης σημασίας ἐλάμβαναν χώραν στὴν γαστέρα τῆς δυστυχοῦς Μερόπης ἢ Μαίρης ἢ Μαιρούλας ἢ Μουμοῦς.

Κλαίει:

— Αὐτά! ..

— Σ' ἐγέλασε.

— Μάλιστα.

— Μὲ ὑποσχέσεις.

— Μάλιστα.

— Καὶ ἀρνεῖται νὰ σὲ παντρευθῇ.

— Μάλιστα.

Εἶνε οἱ συγγενεῖς τοῦ κοριτσιοῦ ἐκεῖ. Προτίμησαν τὴν νόμιμη ὁδὸ προτοῦ τὸν κάνουν λυώμα. Τί θὰ κάνῃ; Θὰ ἀρνηθῇ ἕως τὸ τέλος; Θὰ περιμένῃ νὰ τελειώσῃ ὁ πόλεμος; Θὰ τὸν κουμπουριάσουν λένε. Ἡ φυλακὴ δὲν εἶνε τίποτε. Ἀπειλοῦν νὰ τὸν στείλουν στὸν παράδεισο.

Τρέμει.

— Δὲν ἀρνοῦμαι.

— Τί;

— Νὰ τὴν πάρω.

— Ἔμ τότε;

— Νὰ τελειώσῃ πρῶτα ὁ πόλεμος.

Ὀρύονται οἱ συγγενεῖς:

— Τώρα!

— Τώρα;

— Ἀλλοιῶς θὰ κουμπουριαστῇς!...

Καὶ προκειμένου νὰ κουμπουριαστῇ, λέει τὸ ναί Καὶ ἡ Μερόπη ἡ Μαιρούλα, ἡ Μαίρη, ἡ Μουμοῦ παύει νὰ κλαίῃ. Γελᾷ ἡ μαϊμού. Γελᾷ καὶ τὸ ἀκροατήριον.

—Τὸν βίον ἀνθόσπαρτον!.. Δ. ΨΑΘΑΣ

Τὰ μαλλιά σου ἀστράφτουν σὰν βασιλικιὰ κορώνα πάνω στὸ κεφάλι σου. Κι' εἶσαι πραγματικὰ ὡραία καὶ περήφανη σὰν τὶς βασιλοποῦλες τῶν παραμυθιῶν.

Ὅταν κατεβαίνεις στὸν κῆπο τὰ πουλιὰ ἔρχονται καὶ φτερουγίζουν γύρω σου, κάθονται στοὺς ὤμους σου καὶ ζητοῦν νὰ τσιμπήσουν τὶς ὥριμες πεντάγλυκες φράουλες τῶν χειλιῶν σου. Πολύχρωμες πεταλοῦδες κάθουνται πάνω στὰ χρυσάφια τῶν μαλλιῶν σου. Τὰ κλαδιὰ τῶν φύλλων ἀργοσαλεύουν σὰν νὰ χαιρετοῦν τὸ διάβα σου.

Σὲ κυττάζω καὶ μοὔρχεται νὰ γονατίσω μπροστά σου καὶ νὰ σκύψω τὸ μέτωπό μου ὡς τὸ χῶμα.. Γιατὶ εἶσαι καὶ γιὰ μένα μιὰ βασίλισσα, ἡ βασίλισσα τῆς καρδιᾶς μου. Γονατίζω μπροστά σου καὶ σοῦ προσφέρω τὴν καρδιά μου. Κάμε την ὅ,τι θελήσῃς. Σοῦ ἀνήκει...

Δὲν ζῶ παρὰ μονάχα γιὰ σένα.

Εἶμαι εὐτυχισμένος ποὺ ἀναπνέω τὸν ἀέρα ποὺ ἀναπνέεις. Ἡ σκέψι μου πετᾷ διαρκῶς κοντά σου. Βρίσκεσαι διαρκῶς στὴν καρδιά μου καὶ στὸ πνεῦμα μου. Ἐσὺ γεμίζεις τὴ ζωή μου καὶ τὰ ὄνειρά μου. Καὶ ὅταν δὲν σὲ σφίγγω στὴν ἀγκαλιά μου, σὲ φέρνω κοντά μου μὲ τὴ φαντασία μου. Εἶσαι μαζί μου κι' ὅταν γυρίζω μόνος κι' ἔρημος στὴν ἐξοχή. Ἀκούω τὴ μελωδία τῆς φωνῆς σου στ' αὐτιά μου. Τὰ φιλιά σου μὲ καῖνε ἀκόμα καὶ μὲ φλογίζουν.

Εἶμαι ὅλη τὴν ἡμέρα κι' ὅλη τὴ νύχτα μεθυσμένος ἀπὸ τὸ ἄρωμά σου. Κανένα κρασὶ δὲν μ' ἔχει μεθύσει τόσο.

Θὰ σὲ σκέπτομαι καὶ θὰ σὲ ποθῶ ἀκόμα καὶ μέσα στὸν τάφο καὶ πέρα ἀπὸ τὴ ζωὴ αὐτή. Καὶ θὰ σὲ καλῶ ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο καὶ θὰ σὲ ζητῶ σὰν κολασμένος...

Σκύβω καὶ φιλῶ στὴ γῆ τὰ ἴχνη τῶν βημάτων σου. Κρατῶ στὰ χέρια μου ὅ,τι ἀνήκει σὲ σένα καὶ μιλῶ μαζί του καὶ τὸ φιλῶ μὲ λαχτάρα.

Μόλις νυχτώσει κυττάζω τ' ἀστέρια γιατὶ ξέρω ὅτι καὶ σὺ κάνεις τὸ ἴδιο. Καὶ τὰ βλέμματά μας συναντῶνται ἐκεῖ ψηλὰ στὸ ἀπέραντο σιωπηλὸ χάος. Ναί, εἶμαι τρελλὸς γιὰ σένα. Ὅ,τι κι' ἂν μοῦ ζητήσῃς θὰ σοῦ τὸ δώσω. Κι' αὐτὴ ἡ ζωή μου σοῦ ἀνήκει.

Ἀκούμπησε στὸ στῆθος μου κι' ἄκουσε τοὺς παλμοὺς τῆς καρδιᾶς μου. Κάθε παλμὸς εἶνε γιὰ σένα, ἀγάπη μου. Πάψε νὰ μ' ἀγαπᾷς, κι' ἡ καρδιά μου θὰ σταματήσῃ ἀμέσως, θὰ πάψῃ νὰ χτυπᾷ, γιατὶ χτυπᾷ μονάχα γιὰ σένα..

Ἡ κουζίνα τῶν ἐντόμων

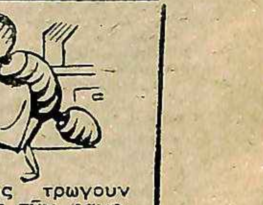

Συνήθως τὰ ζῶα παίρνουν ἀπὸ τὴ φύσι ἕτοιμη τὴν τροφή τους καὶ δὲ διαθέτουν κανένα μέσο γιὰ νὰ τὴν ἐπεξεργασθοῦν καὶ νὰ τὴν παρασκευάσουν, ὅπως ὁ ἄνθρωπος. Ὑπάρχουν, ἐν τούτοις, ἔντομα τὰ ὁποῖα γνωρίζουν τὴν τέχνη τῆς μαγειρικῆς. Τὰ φαγητά τους εἶνε πολύπλοκα ὅσο τουλάχιστον καὶ τὰ δικά μας καὶ τὸ μενοῦ τους πλουσιώτατο.

Ὡρισμένα εἴδη μυρμηγκιῶν, ὅπως οἱ τερμῖται «πούα» τῆς περιοχῆς τοῦ Ἄνω Ἀμαζονίου ἔχουν μάλιστα στὶς τεράστιες φωλιὲς τῶν εἰδικοὺς θαλάμους ὅπου εἰδικευμένοι ἐργάται ἀσχολοῦνται πυρετωδῶς μὲ τὴν παρασκευὴ τῶν φαγητῶν. Οἱ πρωτότυπες αὐτὲς κουζίνες δὲ μοιάζουν βέβαια μὲ τὶς δικές μας, ἁπλούστατα γιατὶ δὲ διαθέτουν μέσα θερμάνσεως. Τὸ μενοὺ τῶν «πούα» ἀποτελεῖται ἀποκλειστικῶς ἀπὸ... κρύα φαγητά. Ὁ Μάινς ποὺ περιέγραψε πρῶτος μιὰν τέτοιαν κουζίνα, ἀναφέρει χαρακτηριστικὲς λεπτομέρειες ἀπὸ τὴ λεπτὴ ἐργασία τῶν μυρμηγκιῶν - μαγείρων. Τὸ συνηθέστερο καὶ πιθανῶς τὸ προσφιλέστερο πιάτο τῶν κατοίκων τῆς φωλιᾶς εἶνε ἀποξηραμένοι καὶ κονιοποιημένοι σκαραβαῖοι, περεχυμένοι μὲ τὸν χυμὸ διαφόρων χορτων. Τὸ φαγητὸ αὐτὸ παρασκευάζεται σχεδὸν καθημερινῶς. Οἱ πολεμισταὶ μεταφέρουν στὴν κουζίνα τοὺς σκοτωμένους σκαραβαίους, τοὺς ὁποίους ἔχουν ἀφήσει προηγουμένως νὰ ξεραθοῦν στὸν ἥλιο. Οἱ μάγειροι τότε, ἀρχίζουν νὰ τοὺς τραγανίζουν δίχως ὅμως νὰ τοὺς καταπίνουν. Ἡ ἀλεστικὴ αὐτὴ ἐργασία γίνεται ταυτοχρόνως μὲ μιὰν ἄλλην, ἐξ ἴσου δύσκολη. Ὡρισμένα μυρμήγκια μασσοῦν κάτι ψιλοκομμένα χόρτα καὶ παρασκευάζουν ἕνα εἶδος λευκοῦ χυμοῦ, ὁ ὁποῖος προφανῶς ἀποτελεῖ τὴν σάλτσα τοῦ φαγητοῦ. Εἶνε πολὺ ἐνδιαφέρον νὰ παρακολουθήσῃ κανεὶς τὴν καθωρισμένη ὥρα τοῦ συσσιτίου μὲ πόση τάξι προσέρχονται οἱ κάτοικοι τῆς φωλιᾶς γιὰ νὰ γευματίσουν. Στὸ πρωτότυπο συσσίτιο οἱ τερμῖται προσέρχονται ἀνὰ δέκα ἢ δεκαπέντε. Ὅταν φάγουν φεύγουν καὶ ἀμέσως ἄλλη ὁμὰς ἔρχεται νὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν πρώτη. Στὴν προσέλευσι αὐτή, τηρεῖται φαίνεται κ' ἕνα εἶδος ἱεραρχίας, γιατὶ οἱ ἐργάται τῆς κουζίνας τρώγουν πάντα τελευταῖοι Ἀλλὰ οἱ μερίδες τῶν φαγητῶν εἶνε ἔτσι κανονισμένες, ὥστε κάτι μένει πάντα καὶ γι' αὐτούς. Τὰ ἔντομα ποὺ μαγειρεύουν φροντίζουν συνήθως νὰ ἐξασφαλίσουν ἐγκαίρως τὰ ὑλικὰ ποὺ χρειάζονται γιὰ τὸ μαγείρευμά τους. Ἕνα ἄλλο εἶδος μυρμηγκιῶν ποὺ ζοῦν στὶς πεδιάδες τῆς Ἀργεντινῆς ἀποθηκεύουν διαφόρους σπόρους δημητριακῶν, τοὺς ἀλέθουν καὶ ἔτσι ἔχουν τὸ ἀλεῦρι τους. Τὸ ἀλεῦρι αὐτὸ τὸ ζυμώνουν μὲ διάφορα χόρτα καὶ τὶς καλοκαιρινὲς ἡμέρες ἁπλώνουν γύρω ἀπὸ τὴν εἴσοδο τῆς φωλιᾶς ἕνα σωρὸ μπιλίτσες καμωμένες ἀπὸ τὸ περίεργο αὐτὸ ζυμάρι Ἔτσι τὰ μυρμήγκια ἔχουν τὸ ψωμί τους γιὰ ὅλο τὸ χρόνο. Ἀλλὰ δὲν ἐννοοῦν νὰ τραφοῦν μὲ σκέτο ψωμί. Φροντίζουν νὰ ἔχουν στὸ τραπέζι τους πάντοτε καὶ ἀπὸ ἕνα φαγητὸ καὶ κατὰ προτίμησι τὶς νύμφες τοῦ μικροῦ ἐντόμου «καμέθια». Τὸ καμέθια εἶνε ἕνας μικροσκοπικὸς κάνθαρος ποὺ ζῇ τρεφόμενος ἀπὸ τοὺς σπόρους ἀρωματικῶν φυτῶν. Τὰ μυρμήγκια τὸν αἰχμαλωτίζουν καὶ τὸν μεταφέρουν ζωντανὸ στὴ φωλιά τους. Εἶνε τὸ κατοικίδιο ζῶο τῆς φωλιᾶς. Τὰ μυρμήγκια τὸν ταΐζουν μὲ τοὺς ἀγαπημένους του σπόρους, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ τοῦ φᾶνε ἀργότερα τὶς νύμφες, τὶς ὁποῖες νοστιμεύονται ἐξαιρετικά. Συνήθως κάθε φωλιὰ συντηρεῖ 50-70 ζευγάρια τέτοιων κανθάρων. Δεδομένου ὅτι τὰ μικρὰ αὐτὰ ἔντομα γεννοβολοῦν ἑκατοντάδες αὐγὰ κάθε μῆνα, τὰ μυρμήγκια ἐξασφαλίζουν ἄφθονη καὶ ἐκλεκτὴ τροφή. Ὅταν τὰ ὠάρια τῶν κανθάρων ἐκκολαφθοῦν, οἱ μικρὲς νύμφες σκοτώνονται καὶ ἀποθηκεύονται. Θὰ φαγωθοῦν ὕστερα ἀπὸ λίγο γαρνιρισμένες μὲ μανιτάρια τὰ ὁποῖα ἐπίσης καλλιεργοῦνται μέσα στὴ φωλιά. Τὰ μανιτάρια αὐτὰ ἀποτελοῦν ἐπίσης ἕνα ἀπὸ τὰ ἐκλεκτότερα ὑλικὰ τῆς κουζίνας τῶν ἐντόμων καὶ γιὰ τὴν καλλιέργειά τους τὰ μυρμήγκια χρησιμοποιοῦν μέσα ἀνάλογα μὲ κεῖνα ποὺ μεταχειρίζεται καὶ ὁ ἄνθρωπος. Ἀλλὰ γιὰ τὶς γεωργικὲς γνώσεις καὶ τὶς καλλιεργητικὲς μεθόδους θὰ μιλήσουμε ἄλλοτε...

Α. ΧΑΫΑΤΤ ΒΕΡΡΙΛ

Α. Δ'ΕΝΝΕΡΥ

Ζάγια

ΤΟ ΕΞΩΤΙΚΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΗΣ ΚΑΛΚΟΥΤΑΣ

15ο

— Ἡ ἐξομολόγησίς σας εἶνε τρομερή, τοῦ εἶπε τέλος ἡ Ζάγια. Πάντως δὲν ἔχετε παράπονο. Εἶχα τὴν ὑπομονὴ νὰ σᾶς ἀκούσω. Μπορεῖτε νὰ γυρίσετε καὶ πάλι στὰ βουνά, Ἀλῆ Σίγγ. Ἂν ἤρθατε ἐδῶ γιὰ νὰ ζητήσετε τὴν συγγνώμην μου σᾶς τὴν παραχωρῶ προθύμως. Ἀρκεῖ νὰ φύγετε. Φύγετε καὶ θὰ σᾶς λησμονήσω καὶ σᾶς καὶ τὰ ἐγκλήματά σας. Ἐπὶ πλέον θὰ παρακαλέσω τὸν Θεὸ νὰ μὲ συγχωρήση γιατὶ ἔγινα, χωρὶς νὰ τὸ θέλω βέβαια, αἰτία τόσων συμφορῶν. Μὴν ἐλπίζετε τίποτα ἀπὸ μένα Ἀλῆ Σίγγ. Ἀνήκω ὁλοψύχως στὸν σύζυγό μου καὶ μάλιστα σ' αὐτὴ τὴν περίστασι ποὺ εἶνε ἄρρωστος κατόπιν τοῦ μεγάλου κινδύνου ποὺ διέτρεξε.

— Γιὰ ποιὸν κίνδυνο μιλᾶτε, κυρία; ρώτησε ὁ Ρούλφ.

—Ὁ Τζώρτζ θέλησε νὰ τερματίση τὴ ζωή του. Κατέφυγε σ' ἕνα δάσος ἔξω ἀπὸ τὸ Γιγναγοὺρ κι' ἐκεῖ ἔπεσε στὰ νύχια μιᾶς τίγρεως; Εἶνε θαῦμα πῶς ἐσώθη.

Ὁ Ρούλφ χαμογέλασε.

—Γελᾶτε !... φώναξε ὠργισμένη ἡ Ζάγια.

— Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, κυρία. Ἐγέλασα γιατὶ ὁ κίνδυνος γιὰ τὸν ὁποῖον μοῦ μιλήσατε δὲν ἦταν τόσο σοβαρός. Δὲν συνέβη δηλαδὴ κανένα θαῦμα....

— Τί θέλετε νὰ πῆτε;

— Θὰ σᾶς ἐξηγήσω ἀμέσως. Ὁ σύζυγός σας, κυρία συναντήθηκε στὸ δάσος μὲ τὴν τίγρι ποὺ μοῦ κρατάει συντροφιὰ στὴ μοναξιά μου κι' ἡ ὁποία μ' ἀγαπᾶ ὑπερβολικά.

—Μιλᾶτε σοβαρά;

—Πολὺ σοβαρὰ μάλιστα, κυρία. Μὴν ἀπορεῖτε. Τὸ πρᾶγμα εἶνε ἁπλούστατο. Βρισκόμουν μιὰ μέρα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ νησιὰ τοῦ Γάγγη καὶ κυνηγοῦσα. Ξαφνικὰ πρόβαλε μπροστά μου μιὰ τίγρις. Δὲν τῆς ἔδωσα φυσικὰ καιρὸ νὰ μοῦ ριχτῆ καὶ νὰ μὲ κομματιάση. Τὴ σημάδεψα ἀμέσως, τὴν πυροβόλησα καὶ τὴν ξάπλωσα κάτω νεκρή. Ἡ τίγρις αὐτὴ συνοδευόταν ἀπὸ δύο μικρὰ τιγρόπουλα. Τὸ ἕνα πρόφτασε νὰ φύγη. Τὸ ἄλλο τὸ πλήγωσαν οἱ σύντροφοί μου, οἱ ὁποῖοι ἑτοιμαζόντουσαν νὰ τὸ ἀποτελειώσουν. Τὴν τελευταία στιγμὴ τοὺς συγκράτησα. Σκέφθηκα νὰ θεραπεύσω τὸ μικρὸ θηρίο γιὰ νὰ τὸ ἔχω συντροφιά μου. Ἦταν ἕνα χαριτωμένο τιγρόπουλο, μ' ὡραία γοῦνα καὶ φωτεινὰ μάτια. Τὸ γιάτρεψα καὶ τὸ μεγάλωσα. Σήμερα εἶνε μιὰ μεγαλόσωμη, τρομερὴ τίγρις. Τὴν ἀγαπῶ καὶ μὲ λατρεύει. Ὅταν πλανῶμαι μόνος κι' ἔρημος στὰ δάση, βυθισμένος σὲ μελαγχολία, μ' ἀκολουθεῖ πιστὰ ξοπίσω. Καὶ ξέρετε τί ὄνομα τῆς ἔχω δώσει;

— Ὄχι βέβαια ἀπάντησε ἡ Ζάγια.

Ὁ Ρούλφ χαμήλωσε τὰ μάτια του κι' ἀπάντησε δειλὰ σχεδόν:

— Τὴν φωνάζω Ζάγια...

—Πῶς εἴπατε;

—Τὴν ἀλήθεια, κυρία. Τὴν φωνάζω Ζάγια κι' αὐτὸ μοῦ κάνει καλό, μαλακώνει τὸν πόνο μου. Γιατί...πρέπει νὰ σᾶς τὸ πῶ, ὑποφέρω τρομερὰ στὴ μοναξιά μου.

Ἡ Ζάγια τὸν κύτταζε κατάπληκτη. Δὲν ἤξερε ἂν ἔπρεπε νὰ θυμώση ἢ ὄχι. Τέλος τὸν ρώτησε:

— Καὶ μὲ βεβαιώνετε, ὅτι ἡ τίγρις αὐτή....ἡ Ζάγια ὅπως τὴν ὀνομάζετε, εἶνε ἀπολύτως ἐξημερωμένη;

— Μάλιστα κυρία.

—Καὶ ἡ τίγρις αὐτὴ συνάντησε στὸ δάσος τὸν κ. Κλέβελαντ;

— Ἀκριβῶς.

—Πῶς συνέβη αὐτό;

— Συνάντησε τὸν κ. Κλέβελαντ σὲ μιὰ ἀπόμερη γωνιὰ τοῦ δάσους, πλάι στὸ σκοτωμένο ἄλογό του. Εἶχε βραδυάσει πιά.

— Καὶ τί ἔκανε ὁ Τζώρτζ ἐκεῖ πέρα;

— Δὲν γνωρίζω, κυρία. Κάτι θὰ περίμενε ἀσφαλῶς.

—Κάτι περίμενε;

— Ἔτσι φαίνεται.

Ἡ Ζάγια ἔσκυψε τὸ κεφάλι της. Δὲν σκέφθηκε καὶ πολὺ γιὰ νὰ καταλάβη τί περίμενε ὁ Τζώρτζ ὁλομόναχος τὴν ὥρα αὐτὴ μέσα στὸ δάσος. Περίμενε ἀσφαλῶς τὸν θάνατο, τὸ θάνατο ποὺ τόσο τὸν τραβοῦσε καὶ τὸν γοήτευε, τὸν θάνατο ποὺ τόσο ποθοῦσε....

Ἀργὰ - ἀργὰ ἡ Ζάγια ξανασήκωσε τὰ λυπημένα μάτια της στὸν ἀρχιληστή.

—. Εἴπατε ὅτι τὸ ἄλογό του ἦταν σκοτωμένο; ρώτησε.

— Μάλιστα κυρία. Ἡ τίγρις μου μάλιστα εὐχαριστήθηκε, βλέποντας... στρωμένο τὸ τραπέζι μπροστά της. Ρίχτηκε λοιπὸν στὸ ἄλογο τοῦ κ. Κλέβελαντ καὶ γευμάτισε περίφημα. Κατόπιν γύρισε στὸν κ. Τζώρτζ, τὸν πλησίασε καὶ θέλησε νὰ παίξη λίγο μαζί του. Εἶνε συνηθισμένη νὰ κάμη τέτοια παιχνίδια, νὰ δέχεται καὶ νὰ δίνη χάδια. Φαίνεται λοιπὸν πὼς κυλίσθηκε μαζί του στὴ χλόη γι' ἀρκετὴ ὥρα. Ὅταν ἐγὼ ἔφτασα ἐπὶ τόπου, ἡ Ζάγια μου — συγγνώμην κυρία, ἡ τίγρις μου, ἤθελα νὰ πῶ — ἔτρεξε κοντά μου λιγάκι ντροπιασμένη. Ἀντίκρυσα τότε τὸν κ. Κλέβελαντ σωριασμένον κάτω, ἀκίνητο καὶ ἀνησύχησα. Φοβήθηκα μήπως τοῦ εἶχε συμβῆ κανένα κακό, ἂν καὶ ἤξερα τὶς συνήθειες τῆς συντρόφου μου. Ἔτρεξα ἀμέσως κοντά του, γονάτισα κάτω κι' ἔβαλα τὸ χέρι μου στὸ στῆθος του, στὸ μέρος τῆς καρδιᾶς. Ἡσύχασα ἀμέσως τότε. Κατάλαβα ὅτι ὁ κ. Κλέβελαντ ἦταν ἁπλῶς λιποθυμισμένος. Ἡ τίγρις μου δὲν τοῦ εἶχε κάμει κανένα κακό.

— Κατόπιν, κύριε;

— Κατόπιν, κυρία... μποροῦσα νὰ φύγω καὶ νὰ μὴν ἐνδιαφερθῶ γιὰ τὸν σύζυγό σας. Ἐν τούτοις δὲν τὸ ἔκαμα. Ἐκεῖ ἀντίκρυ ὑπῆρχε ἕνας λόφος στὸν ὁποῖο βρισκόντουσαν μερικοὶ Ἰνδοὶ ὑπηρέτες. Φρόντισα νὰ τοὺς δώσω εἴδησι ὅτι ὁ κ. Κλέβελαντ, τὸν ὁποῖον ἀναζητοῦσαν, βρισκόταν στὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ κατόπιν ἔφυγα. Ἔτσι τὸν βρῆκαν κυρία, καὶ σᾶς τὸν ἔφεραν...

Ὁ Ρούλφ σώπασε γιὰ μιὰ στιγμή. Ἕνας στεναγμὸς φούσκωσε τὸ στῆθος του.

— Καθὼς βλέπετε, κυρία, πρόσθεσε σὲ λίγο, δὲν φέρθηκα σὰν ληστὴς ἀπέναντι τοῦ συζύγου σας. Ἀντιθέτως μάλιστα, ἔκανα ὅ,τι μοῦ ἦταν δυνατὸν γιὰ τὰ τὸν σώσω.

Ἡ Ζάγια ἔσκυψε καὶ πάλι λυπημένη τὸ κεφάλι της.

Ὁ Ρούλφ περίμενε μὲ ἀγωνία μιὰ λέξι ἐκ μέρους της.

Ἀλλὰ ἡ νέα δὲν μιλοῦσε. Τὴν λυποῦσε ἐξαιρετικὰ ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία. Θὰ προτιμοῦσε νὰ μὴ ξανάβλεπε τὸν Ρούλφ.

Ἡ σιωπὴ αὐτὴ κράτησε ἀρκετὴ ὥρα.

Ἔξαφνα ἀκούστηκε ἕνας ἐλαφρὸς θόρυβος στὴν πόρτα, κάτι σὰν ξύσιμο. Ἡ Ζάγια γύρισε ἀνήσυχη.

Κάποιος εἶχε σκύψει ἀπ' ἔξω, εἶχε κολλήσει τὰ χείλη του στὴν κλειδαρότρυπα καὶ μιλοῦσε σιγανά, φοβισμένα.

—Ἡ γρηὰ Βέθ! ψιθύρισε ἡ Ζάγια.

Ἦταν πραγματικὰ ἡ γρηὰ καμαριέρα της. Πλησίασε ἀμέσως στὴν πόρτα καὶ ρώτησε:

— Τί εἶνε, Βέθ, τί συμβαίνει;

— Κυρία, τῆς ψιθύρισε ἡ καμαριέρα, κάμετε γρήγορα...

—Μὰ τί συμβαίνει λοιπόν;

— Ὁ κ. Κλέβελαντ συνῆλθε καὶ σᾶς ζητᾶ.

Ἡ Ζάγια ἀπόρησε.

— Μάλιστα κυρία. Μόλις ἄνοιξε τὰ μάτια του πρόφερε τὸ ὄνομά σας. Θέλει νὰ τρέξετε κοντά του.

Ἡ Ζάγια συγκινήθηκε.

—Ἄκουσες καλά, Βέθ; Μήπως κάνεις λάθος;

— Ὄχι, κυρία. Τὸ πρᾶγμα συνέβη ὅπως σᾶς τὸ λέω.

Ἡ Ζάγια γύρισε ἀμέσως πρὸς τὸν Ρούλφ:

— Φύγετε, κ. Ρούλφ! τοῦ εἶπε.

Ἐκεῖνος τὴν κύτταξε βαθειὰ στὰ μάτια.

— Δὲν θὰ σᾶς ξαναδῶ πιά; τὴ ρώτησε.

—Ποτέ!...

Ὁ Ρούλφ ἔσκυψε τὸ κεφάλι του.

— Θὰ γίνη τὸ θέλημά σας, εἶπε. Θὰ σᾶς ὑπακούσω, Ζάγια. Πρὶν φύγω ὅμως, χαρίστε μου ἕνα γλυκὸ χαμόγελο...

—Σᾶς ἱκετεύω νὰ φύγετε τὸ γρηγορώτερο, τοῦ εἶπε ἡ Ζάγια.

— Ἔστω, κυρία, ἀναχωρῶ. Προηγουμένως ὅμως, ἐφόσον μοῦ ἀρνεῖσθε κι' ἕνα μόνον χαμόγελό σας, ἀνακαλῶ ἐκεῖνο ποὺ σᾶς εἶπα ὅτι δὲν θὰ μὲ ξαναδῆτε πιά. Ὁ Ἀλῆ Σίγγ εἶνε πιὸ ἰσχυρὸς ἀπὸ ὅσο φαντάζεσθε κι' ὅλοι τὸν ὑπακούουν κι' ὅλες οἱ πόρτες ἀνοίγουν ἐμπρός του ὅταν τὸ θελήση! Φεύγω, Ζάγια. Ἀλλὰ δὲν θὰ ἀπομακρυνθῶ πολὺ ἀπὸ σᾶς. Θὰ σᾶς παρακολουθῶ παντοῦ ἀθέατος, θὰ γίνω ἡ σκιά σας. Θέλω ν' ἀναπνέω τὸν ἀέρα ποὺ ἀναπνέετε, νὰ μεθῶ ἀπ' τὴν ὀμορφιά σας. Θὰ σᾶς ἀκολουθῶ παντοῦ καὶ θὰ σᾶς πλησιάζω κάποτε. Ἂν κανένας γερο—Ἰνδὸς σᾶς πλησιάση καμμιὰ μέρα γιὰ νὰ σᾶς πουλήση εὔοσμα κομπολόγια, ἂν κανένας ἐπαίτης σᾶς ζητήση ἐλεημοσύνη στὸ δρόμο, ἂν ἐκεῖ ποὺ θὰ καθόσαστε στὸν ἐξώστη σας δῆτε ἀντίκρυ σας, μέσα στὸ σκοτάδι δυὸ μάτια νὰ λάμπουν, νὰ ξέρετε ὅτι εἶνε ὁ Ἀλῆ Σίγγ, ποὺ σᾶς παρακολουθεῖ, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ζήση χωρὶς νὰ σᾶς βλέπη...

Ἡ Ζάγια ἔκαμε μιὰ κίνησι ἀνυπομονησίας.

— Φεύγω, Ζάγια, εἶπε ὁ Ρούλφ. Χαίρετε, ἢ καλύτερα καλὴ ἀντάμωσι!

Κι' ἀμέσως κούμπωσε τὸν μανδύα του καὶ πήδησε ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο...

Στὸν κῆπο στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμή. Γύρισε πρὸς τὸ μέρος τῆς νέας καὶ τῆς ἔστειλε ἕνα χειροφίλημα. Ἔβαλε κατόπιν τὸ χέρι του στὴν καρδιά του κι' ἐξαφανίστηκε μέσα στὸ σκοτάδι.

Ἡ Ζάγια ρίχθηκε σὲ μιὰ καρέκλα ταραγμένη. Τὰ λόγια τοῦ ἀρχιληστοῦ ἀντηχοῦσαν ἀκόμα στ' αὐτιά της.

Τί ἐπρόκειτο λοιπὸν νὰ συμβῆ; Θὰ εἶχε διαρκῶς τὴν ἐνόχλησι τοῦ Ρούλφ; Δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἡσυχάση καὶ νὰ χαρῆ τὴν ἀγάπη της; Ἤξερε καλά, πόσο ἐπικίνδυνος ἦταν ὁ ἄνθρωπος αὐτός.

Ἀπ' τὶς θλιβερὲς αὐτὲς σκέψεις τὴν ἔβγαλε ἡ Βέθ, ἡ ὁποία ἄνοιξε τὴν πόρτα κι' ἔτρεξε κοντά της.

Ἡ Ζάγια ἀπέφυγε νὰ τῆς κάμη παρατηρήσεις γιὰ τὴν πρᾶξι της.

— Κυρία, τῆς εἶπε ἡ ὑπηρέτρια. Ὁ κ. Κλέβελαντ σᾶς περιμένει.

Ἡ Ζάγια ἦταν συγκινημένη. Ἀπὸ τὰ ὡραῖα της μάτια ἔτρεχαν δάκρυα. Σηκώθηκε ἀργά, σφόγγισε τὰ δάκρυά της καὶ βγῆκε ἔξω γιὰ νὰ τρέξη κοντὰ στὸν σύζυγό της.

Ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυνατά. Τὴν εἶχε ζητήσει ὁ Τζώρτζ μόλις συνῆλθε; Τί ἐσήμαινε αὐτό; Ἐγνώριζε λοιπόν, ὅτι εἶχε τρέξει στὴ Γιγναγοὺρ γιὰ νὰ τὸν συναντήση;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Ὁ Τζώρτζ Κλέβελαντ ἔμεινε ἐπὶ πολλὲς ὧρες βυθισμένος στὸν ὕπνο. Ὁ πυρετὸς τὸν φλόγιζε. Ὁ πολύωρος ὕπνος ὅμως τοὔκαμε καλό. Σιγά—σιγὰ ὁ πυρετὸς ἔπεσε κι' ὅταν ἄνοιξε τὰ μάτια του ἦταν δροσερός, ἥσυχος, εὐδιάθετος.

Ὁ γιατρὸς ποὺ βρισκόταν στὴν αἴθουσα, ἔτρεξε ἀμέσως κοντά του.

— Ποιὸς μ' ἔφερε ἐδῶ; τὸν ρώτησε ὁ Τζώρτζ.

Ὁ γιατρὸς τοῦ διηγήθηκε μὲ λίγα λόγια τί εἶχε συμβῆ καὶ κατὰ ποιὸν τρόπο ἐσώθη ἀπὸ τὰ δόντια τῆς τίγρεως.

Ὁ Τζώρτζ φάνηκε σὰν νὰ εὐχαριστήθηκε ἀπὸ τὰ λόγια του γιατροῦ. Τὸ ξαναγύρισμα στὴ ζωὴ τὸν γέμιζε ἀγαλλίασι.

Ἀμέσως κατόπιν ὁ γιατρὸς τὸν πληροφόρησε ὅτι βρισκόταν στὴ Γιγναγοὺρ καὶ ἡ σύζυγός του.

— Ἡ Ζάγια ἐδῶ! ἀπόρησε ὁ Κλέβελαντ.

— Μάλιστα κύριε. Ἀνήσυχη γιὰ σᾶς ἔφυγε γιὰ τὴν Καλκούτα. Κι' ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ καὶ δὲν σᾶς βρῆκε, ἀνεχώρησε ἀμέσως καὶ ἦρθε ἐδῶ.

—Καὶ ποῦ βρίσκεται τώρα;

— Στὸ ἴδιο αὐτὸ σπίτι, κ. Κλέβελαντ, στὸ δωμάτιό της. Ἀγρυπνεῖ καὶ περιμένει μὲ χτυποκάρδι νέα γιὰ τὴν κατάστασί σας...

Ὁ Τζώρτζ δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήση ἕνα βαθὺ στεναγμό.

Ὥστε ἡ Ζάγια, ἡ ἀγαπημένη του Ζάγια, βρισκόταν κοντά του; Καὶ εἶχε τρέξει νὰ τὸν συναντήση ἀψηφῶντας τοὺς κινδύνους τοῦ ταξιδιοῦ; Τὸν ἀγαποῦσε λοιπόν; Τὸν ἀγαποῦσε τόσο πολύ; Κι' αὐτὸς τὴν εἶχε παρεξηγήσει;...

Οἱ σκέψεις αὐτὲς ἔκαμαν τὸν Κλέβελαντ ν' ἀλλάξη μέσα σὲ λίγα λεπτά, τὸν ἔκαμαν ἄλλον ἄνθρωπο. Δὲν σκεπτόταν πιὰ τὸ θάνατο, δὲν ἤθελε πιὰ νὰ πεθάνη. Ποθοῦσε νὰ ζήση, ν' ἀγαπήση, νὰ ἀγαπηθῆ... Καταλάβαινε ὅτι ἄρχιζε γι' αὐτὸν μιὰ νέα περίοδος, ἡ δευτέρα περίοδος τῆς ζωῆς του. Ἔνοιωθε τὴν καρδιά του νὰ χτυπάη δυνατὰ μέσα στὸ στῆθος του.

Ὅσα εἶχαν συμβῆ ἕως χθὲς ἀκόμα τοῦ φαινόντουσαν πολὺ μακρυνά, σὰν νὰ εἶχαν συμβῆ στὸ ὄνειρό του.

Εὐλογοῦσε τὸν Θεὸ γιὰ ὅλα, ἦταν ἀπόλυτα εὐχαριστημένος. Θεωροῦσε ὡς θαῦμα τοῦ Παντοδυνάμου τὸ ὅτι σώθηκε ἀπὸ τὰ νύχια τῆς τίγρεως. Κι' ἐπὶ πλέον ἡ λατρευτή του Ζάγια βρισκόταν κοντά του. Τί περισσότερο μποροῦσε νὰ ζητήση ἀπ' τὸν Θεό;

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Σκέψεις

* Ὅταν ἡ γυναίκα δὲν μαντεύει ἀμέσως τὸν ἔρωτα ἑνὸς ἀνδρός, αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἀγαπάει μὲ ἀφοσίωσι κάποιον ἄλλο.

(Γκὺ ντὲ Μωπασὰν)

* Δὲν ἀγαπάει κανένας πολύ, ὅταν δὲν ὑποφέρει πολύ.

(Γαλλικὸ γνωμικὸ)

* Ἡ γυναίκα κι' ὅταν ἀκόμη κυριαρχῆ δεσποτικά, δὲν ἔχει παρὰ τρόπους σκλάβας κατὰ βάθος.

(Ἱσπανικὴ παροιμία)

* Ἕνας μονάχα τρόπος ὑπάρχει γιὰ νὰ ἐγκαταλείψης μιὰ γυναίκα ποὺ σ' ἀγαπάει. Νὰ ἐγκαταλειφθῆς ἀπ' αὐτή.

(Ἀνατὸλ Φρὰνς)

* Στὸν ἔρωτα ἡ γυναίκα ἔχει στενώτερους ὁρίζοντας ἀπὸ τὸν ἄντρα. Γι' αὐτὸ καὶ τοὺς γεμίζει καλύτερα.

(Βάλτερ Σκώτ)

* Ὑπάρχει κάποιος ἔρως ποὺ τὸν ὀνομάζουν «ἀγοραῖο» γιὰ νὰ ἀφήσουν νὰ πιστευθῆ ὅτι ὁ ἄλλος ἔρως δὲν πουλιέται.

(Β. Οὐγκώ).

* Ἀγαπῶ τοὺς ἄντρες ὄχι γιατὶ εἶνε ἄντρες, ἀλλὰ γιατὶ δὲν εἶνε γυναῖκες.

(Χριστίνα τῆς Σουηδίας)

* Ὅσο πιὸ εὐαίσθητη εἶνε ἡ καρδιὰ τῆς γυναίκας, τόσο περισσότερες θλίψεις δοκιμάζει. Μὰ ὅσο πιὸ πολὺ εἶνε συντετριμμένη, τόσο περισσότερο ἔρωτα κλείνει μέσα της.

(Μπουρζὲ)

Οἱ ἆθλοι τοῦ Γερο-Παρατατικοῦ

Γρίππη

Δεινὴ κι' ἐπικατάρατος — τὸ λέγω μετὰ λύπης —
κατεπροσέβαλε κι' ἐμὲ ἐντόνως, τελευταίως
ἡ ἀπαισία καὶ φρικτὴ ἐπιδημία γρίππης
ἣν πυρετὸς συνώδευε γνωστὸς ὡς τεταρταῖος.
Ἔτρεμον οὖν καὶ ἔκαιον ὡς εἰς τὴν κλίνη ἐζάρωνον
ἐνῷ συγχρόνως μ' ἔτυπτον αἱ ἰσχυραὶ κρυάδαι
καὶ παρ' ὀλίγον δυστυχῶς καὶ νὰ τὰ ἐκακάρωνον
καὶ δὲν θὰ ἤμουν ὁρατὸς στὴν στήλην μου ἐνθάδε
Τὴν συμβουλὴν δὲ ἀκουσῶν τῆς τσαχπινὸς κι' (ὡραίας

προθυμοτάτης κι' εὐγενοῦς σπιτονοικοκυρέας
τὴν ἄφησον ἐπάνω μου δεόντως νὰ ἐγκύψη
καὶ μὲ τὰς κρινολεύκους της τὰς χεῖρας νὰ (μ' ἐντρίψη

τοῦτο μὲ ὠφελήσατο καὶ γέγονα περδίκιον
πλὴν ὅμως ἐσυνείθισον σ' αὐτὸ τὸ ραχατλί(κιον

καὶ νὰ ποιήσω ἔκρινον τὸν γριππιῶντα ἔτι
καὶ γαργαλώδεις ἐντριβὰς νὰ ὑποστῶ εἰσέτι
Ἀλλ' ἡ νοικοκυρέα μου τὸ κόλπον μου ἠννόησε
τὰς κλήσεις μου τὰς νέας δὲ πονήρως τὰς ἠ(γνόησε

ἀντὶ νὰ ἔλθη δὲ αὐτὴ μοὶ ἔπαιξε παιγνίδιον
καὶ τὴν μαμάν της ἔστειλε ἀπαίσιον γραΐδιον
ὅπερ ἐπεχειρήσατο ἐπίσης νὰ μ' ἐντρίψη
ἀλλὰ ἐγὼ τῆς φώναξον ἀμέσως νὰ τὸ στρίψη.
Καὶ οὕτω ἐσηκώθηκον τῆς κλίνης ὅσον τάχιον
μὲ ἰσχυρὸν ὑπόλειμμα ἐν ἀφειδὲς συνάχιον.

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΑΘΑΝΑΤΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΖΕΥΓΑΡΙΑ

ΦΛΟΓΕΡΟΙ ἐρασταὶ τῆς ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Κλυταιμνήστρα καὶ Αἴγισθος

Εἶχε τελειώσει πιὰ ἡ φοβερὴ περιπέτεια τοῦ Τρωικοῦ πολέμου. Τὸ Ἴλιον, ἡ λαμπρὰ πολιτεία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, εἶχε παραδοθῆ στὶς φλόγες, κι' οἱ ὑπερασπιστές της εἶχαν ὑποστῆ τὴν τραγικὴ μοῖρα τῶν ἡρώων ποὺ νικιοῦνται: Ὁ γερο - βασιλῆας τῆς Τροίας, ὁ Πρίαμος, μαζὶ μὲ τοὺς περισσότερους γυιούς του, εἴχανε βρῆ τραγικὸ θάνατο καὶ τῆς γρηᾶς βασίλισσας τῆς Ἑκάβης, τὰ μάτια εἴχανε θαμπωθῆ ἀπ' τὰ πολλὰ τὰ δάκρυα. Κι' οἱ νικηταί, ἕνας—ἕνας, ἀρχίσανε νὰ γυρίζουνε στὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Ἀγαμέμνων, ὁ ἀρχιστράτηγος τῆς ἐκστρατείας, γύρισε κι' αὐτὸς στὶς Μυκῆνες, κουβαλῶντας μαζί του τὴν ὄμορφη κόρη τοῦ ἀτύχου Πριάμου, τὴν Κασσάνδρα, ποὺ κατάφερνε νὰ προμαντεύη τὰ μέλλοντα.

Ἡ ὄμορφη βασιλοπούλα, εἶχε πέσει στὸ μερδικὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὅταν ἔγινε ἡ μοιρασιὰ τῶν λαφύρων. Στὶς Μυκῆνες ὅμως ὁ δοξασμένος ἀρχιστράτηγος τῶν Ἑλλήνων, ἤτανε γραφτὸ νὰ βρῆ τὴ δυστυχία, τὴ ντροπὴ καὶ τὸν θάνατο....

Ὅσο λείπανε τὰ παλληκάρια τῆς Ἑλλάδος στὴν Τροία, ἡ Κλυταιμνήστρα, κακὴ σύζυγος καὶ χειρότερη μητέρα, εἶχε γυρέψει νὰ σβύση τὴν ἐρωτική της φλόγα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Αἰγίσθου, τοῦ γυιοῦ τοῦ Θυέστη. Μέσ' στ' ἀνάκτορα τῶν Μυκηνῶν, οἱ δύο ἐρασταὶ εἶχαν ἐγκατασταθῆ μ' ὅλη τους τὴν ἄνεσι, κι' ἡ παστάδα τῶν Ἀτρειδῶν μολυνόταν ἀπ' τῶν ἀνόμων τὴν ἐρωτικὴ μανία.

Τὰ καημένα τὰ παιδιὰ τοῦ ξενιτεμένου βασιλῆᾶ, καὶ ἰδίως ἡ Ἠλέκτρα καὶ ὁ μικρούλης Ὀρέστης, ὑποφέρανε πολὺ ἀπ' τὴν σκληρότητα τῆς κακῆς τους μητέρας καὶ τὴν αὐθάδεια τοῦ χυδαίου της εὐνοουμένου. Καί, ξαφνικά, ἕνα πρωΐ, μπροστὰ στὴν μαρμαρένια εἴσοδο τοῦ ἀνακτόρου τῶν Μυκηνῶν, σταμάτησε ἕνας ἄντρας μὲ κουρασμένα χαρακτηριστικά, ποὺ περπατοῦσε ἀκουμπῶντας ἀπάνω στὸ μπράτσο τῆς ὄμορφης μελαχροινῆς κοπέλλας. Μόλις τὸν εἶδε, ὁ γερο - σκύλος τοῦ παλατιοῦ, γαύγισε χαρούμενος καὶ κούνησε τὴν οὐρά του. Ἡ Ἠλέκτρα, βγαίνοντας στὴν τύχη ἐκείνη τὴ στιγμή, μόλις εἶδε τὸν ξένο κιτρίνισε καὶ κλονίστηκε. Ὕστερα, χύμηξε στὴν ἀγκαλιά του μὲ δάκρυα χαρᾶς:

—Πατέρα!....

Ὁ Ἀγαμέμνων ἔσφιξε τὴν κορούλα του τρέμοντας στὴν ἀγκαλιά του, ἐνῷ ἡ Κασσάνδρα παρακολουθοῦσε τὴ σκηνὴ δακρυσμένη: Αὐτὴ δὲν θὰ ξανάβλεπε ποτὲ τὸν πατέρα της, κι' οὔτε θἄνοιωθε τὴ ζέστη τῆς ἀγκαλιᾶς του — μιὰ κι' ὁ γερο - Πρίαμος κοιμόταν πιὰ τὸν αἰώνιο ὕπνο, ἐκεῖ, στὸ βωμὸ τοῦ Διός, χτυπημένος ἀπ' τὸ φοβερὸ χέρι τοῦ Νεοπτολέμου..

— Τί κάνει ὁ Ὀρέστης ;... μουρμούρισε ὁ Ἀγαμέμνων, ὕστερ' ἀπὸ τὴν πρώτη συγκίνησι.

— Κάθε βράδυ σὲ γυρεύει, πατέρα...

— Κι' ἡ μητέρα σου; Ἡ καλή μου Κλυταιμνήστρα;

Συννέφιασε τὸ ξάστερο προσωπάκι τῆς Ἠλέκτρας. Κι' ὅταν ὁ Ἀγαμέμνων ἔκανε νὰ προχωρήση, ἡ κόρη του μπῆκε ἀποφασιστικὰ μπροστά του γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίση. Σκυθρώπασε τὸ κουρασμένο πρόσωπο τοῦ βασιλῆᾶ τῶν Μυκηνῶν. Μιὰ φοβερὴ προαίσθηση τοῦ βάγκωσε τὴν καρδιά. Καί, παραμερίζοντας τὴν κόρη του σχεδὸν βίαια, ὥρμησε μέσα στὸ ἀνάκτορο, ἐνῷ πίσω του ἀκολουθοῦσαν ἡ Κασσάνδρα κι' ἡ Ἠλέκτρα.

Φτάνοντας μέσ' στὴν κρεββατοκάμαρα, ὁ βασιλῆας στάθηκε ἀποσβολωμένος. Μπροστά του βρισκόταν μισόγυμνη ἡ Κλυταιμνήστρα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Αἰγίσθου!

Ὁ Ἀγαμέμνων τράβηξε τὸ σπαθί του.

— Αἴγισθε... Σκότωσέ τον !... οὔρλιαξε σὰ μαινάς ἡ Κλυταιμνήστρα.

Καὶ χυμῶντας ἀπάνω στὸν ἄντρα της, τοῦ ἀκινήτησε τὸ ὡπλισμένο του χέρι. Ὁ Αἴγισθος, τραβῶντας τὸ ἐγχειρίδιο, τὸ κάρφωσε στὴν πονεμένη καρδιὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Κι' ἔτσι, ὁ ἀρχιστράτηγος ποὔχε ὁδηγήσει νικηφόρα τὰ στρατεύματα τῶν Ἑλλήνων ὡς τὰ τείχη τῆς Τροίας, κι' εἶχε γλυτώσει ἀπ' τὰ βέλη τῶν ἐχθρῶν ξεψύχησε ἄδοξα μέσ' στὸ ἀνάκτορό του, στὶς Μυκῆνες του, χτυπημένος ἀπὸ δύο αἰσχροὺς ἐνόχους, ποὺ θἄτανε δικαιοσύνη νὰ τοὺς σκότωνε αὐτός.

Ἡ καϋμένη ἡ Κασσάνδρα εἶχε κι' αὐτὴ σὲ λίγο τὴν ἴδια τύχη: Τὸ ἴδιο ἐγχειρίδιο τοῦ Αἰγίσθου καρφώθηκε ἀπ' τὴν μανιασμένη Κλυταιμνήστρα στὰ παρθενικά της στήθη..

Πανικόβλητη ἡ Ἠλέκτρα χύμηξε μέσ' στὴν καμαρούλα τοῦ μικροῦ ἀδελφοῦ της, ἄρπαξε τὸν Ὀρέστη ἀπ' τὴν κουνίτσα του κι' ἔφυγε μαζί του μακρυὰ ἀπ' τὸ ἀνάκτορο τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ αἵματος... Φοβότανε μήπως ἡ μανία τῶν δολοφόνων ξεσπάση κι' ἀπάνω στὸ ἀθῷο μωρό..

Ἐμπιστεύθηκε τὸν ἀπόγονο τοῦ θρόνου τῶν Ἀτρειδῶν σ' ἕναν πιστὸν ὑπηρέτη, κι' ἐκεῖνος πάλι ὡδήγησε τὸν Ὀρέστη στὴ Φωκίδα καὶ τὸν ἔδωσε στὸν γαμπρὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, τὸν καλὸ Στρόφιο ποὔχε παντρευθῆ τὴν ἀδελφὴ τοῦ ἀτύχου βασιλῆᾶ τῶν Μυκηνῶν, τὴν Ἀναξιβία. Ἐκεῖ ὁ μικρὸς Ὀρέστης ἀνατράφηκε βασιλικὰ μαζὶ μὲ τὸ γυιὸ τοῦ Στροφίου, τὸν πρῶτο του ξάδερφο, τὸν Πυλάδη. Τὰ δυὸ παιδιά, ὁ Ὀρέστης κι' ὁ Πυλάδης μεγαλώσανε σὰν ἀδέρφια, ἑνωμένα μὲ τὴν πιὸ δυνατὴ κι' ἀκατάλυτη φιλία.

Περάσανε χρόνια. Καὶ κάποτε, στὸ Ἄργος ἔφτασε ἕνας ὡραῖος ἄγνωστος νέος, ποὺ ζήτησε νὰ παρουσιαστῆ στὴν Κλυταιμνήστρα. Ἡ ἁμαρτωλὴ στὴν ἀρχὴ δὲν θέλησε νὰ τὸν δεχτῆ. Οἱ Ἐρινύες τῶν τύψεων τῆς ταράζανε κάθε νύχτα τὸν ὕπνο... Ὁ γυιός της, ὁ Ὀρέστης, ποὺ ζοῦσε, φοβότανε πὼς θἄρχότανε μιὰ μέρα ἐκδικητὴς γιὰ νὰ τιμωρήση τοὺς δολοφόνους τοῦ πατέρα του.

Ὁ ὡραῖος ἄγνωστος νέος ὅμως παράγγειλε στὴ βασίλισσα πὼς ἐρχότανε νὰ τῆς φέρη ἐκ μέρους τοῦ Στροφίου τὴν τέφρα τοῦ πεθαμένου της παιδιοῦ — τοῦ ἐφιάλτη της — τοῦ Ὀρέστη. Ἀμέσως ἡ Κλυταιμνήστρα κι' ὁ Αἴγισθος διατάξανε νὰ παρουσιαστῆ ὁ ξένος, ποὺ ἦταν ἀγγελιαφόρος τόσον καλῶν νέων... Καί, σὲ λίγο, μπροστά τους ἐμφανιζόταν ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ βασιλῆᾶ τῆς Φωκίδος.

— Πέθανε, ἀλήθεια, ὁ γυιός μου ὁ Ὀρέστης ; τὸν ρώτησε ἡ Κλυταιμνήστρα μὲ λαχτάρα. Φέρνεις τὴν τέφρα του;

Ὁ ξένος σταύρωσε τὰ χέρια του στὸ στῆθος καὶ κεραυνοβόλησε τὸ ζευγάρι τῶν δολοφόνων:

— Φέρνω τὴν ἐκδίκησι τοῦ ἀδικοσκοτωμένου πατέρα μου !... Εἶμαι ἐγὼ ὁ Ὀρέστης!..

Ἀποβλακωμένοι ἀπ' τὸ φόβο, ἀκίνητοι, τρέμοντας, οἱ δυὸ δολοφόνοι μαζευτήκανε σὲ μιὰ γωνιά. Τὸ σπαθὶ τῆς ἐκδικήσεως ἄστραψε στὰ χέρια τοῦ ἐκδικητῆ: Μιά, δυὸ σπαθιές... Τὸ αἷμα τῶν ἐνόχων ἔβαψε τὸ δάπεδο. Ὁ Ἀγαμέμνων εἶχε βρῆ τὴν ἐκδίκησί του, ὕστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια..

Τὸ φοβερὸ δρᾶμα τῆς καταραμένης αὐτῆς γενιᾶς εἶχε συμπληρωθῆ...

. . . .

Ἥσυχος καὶ θριαμβευτὴς ὁ Ὀρέστης πῆρε τὴν ἀγαπημένη του ἀδερφούλα, τὴν Ἠλέκτρα κι' ἔφυγε μακρυὰ ἀπ' τὴν πόλι ποὺ τὴν εἴχανε στοιχειωμένη τόσες φριχτὲς ἀναμνήσεις. Σὲ λίγο, ὁ ἀγαπημένος του φίλος ὁ Πυλάδης, ἔπαιρνε τὴν Ἠλέκτρα γυναῖκα του, κι' ἔτσι, τὰ δυὸ ἀδέρφια γινόντουσαν τρία. Ὁ Ὀρέστης πάλι ὕστερ' ἀπὸ περιπέτειες —γιατὶ τὴν ἀγαπημένη του Ἑρμιόνη, τὴν κόρη τῆς Ἑλένης καὶ τοῦ Μενελάου, τοῦ τὴν διεκδικοῦσε ὁ γυιὸς τοῦ Ἀχιλλέως, ὁ Νεοπτόλεμος— κατάφερε νὰ πάρη τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσε. Ὁ Ὀρέστης κι' ἡ Ἑρμιόνη ζήσανε χρόνια πολλὰ εὐτυχισμένοι. Ἡ ἐκδίκησις εἶνε ἡ ἡδονὴ τῶν Θεῶν». Ἡ τραγικὴ αὐτὴ ἱστορία μᾶς πείθει πὼς εἶνε καὶ ἡδονὴ τῶν ἀνθρώπων...

Χ. Κ. Χ.

ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ ΚΑΙ ΟΜΩΣ

Ἀλήθεια

ΤΑ ΜΙΚΡΟΒΙΑ ΤΟΥ ΤΟΥΤΑΝΧΑΜΩΝ

Ἕναν ὡραῖο θρύλο ποὺ εἶχε πλαστῆ καὶ περιβληθῆ μὲ τὸ σκοτάδι τοῦ μυστηρίου, τὸν θρύλο ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι θεοὶ ἐκδικοῦνται τοὺς ἱεροσύλους τυμβωρύχους, ποὺ τολμοῦν νὰ ταράζουν τὴ γαλήνη τῶν νεκρῶν Φαραώ, ἔρχεται τώρα ὁ Δρ Κάρολος Νίπμαν νὰ τὸν διαλύση κατὰ τὸν πιὸ ἀπογοητευτικὸ τρόπο. Ἀποδεικνύει λοιπὸν ὁ βιολόγος αὐτός, ὅτι ὑπάρχουν μικρόβια, τὰ ὁποῖα κατώρθωσε ν' ἀπομονώση στὸ ἐργαστήριό του, καὶ τὰ ὁποῖα ἔχουν γεννηθῆ πρὸ πολλῶν ἑκατομμυρίων ἐτῶν. Τὰ μικρόβια αὐτὰ διατηροῦνται μέσα στὸ χῶμα ἢ πάνω στὶς πέτρες ὑπὸ μορφὴν σπόρων καί, ὅταν βροῦν κατάλληλους ὅρους ν' ἀναπτυχθοῦν ξανάρχονται στὴ ζωὴ καὶ σκορποῦν τὸ θάνατο. Σὲ τέτοια μικρόβια ὀφείλεται ἀσφαλῶς ὁ θάνατος τῶν Ἄγγλων ποὺ κατέβηκαν στὸν τάφο τοῦ Τουταγχαμών. Οἱ Αἰγύπτιοι ἱερεῖς ποὺ ἀπειλοῦσαν μὲ θάνατο τοὺς τυμβωρύχους, φαίνεται πὼς κάτι ἤξεραν ἀπὸ τὶς ἰδιότητες τῶν «σπόρων» ποὺ ἔκρυβαν μέσα τους «τὴν ὀργὴ τῶν θεῶν».

ΠΑΝΤΕΛΟΝΙ ΚΑΙ ΝΕΥΡΑΣΘΕΝΕΙΑ

Ἕνας Ἀμερικανὸς γιατρός, ὁ Βεὶρ Μίτσελ, εἰδικὸς στὶς νευρικὲς παθήσεις, δὲν διστάζει νὰ καταφεύγη στὰ πιὸ παράξενα φάρμακα ὅταν βρίσκεται μπροστὰ σὲ φανταστικοὺς ἀρρώστους.

Μιὰ μέρα, ἀφοῦ ἐξάντλησε κάθε πειστικὸ ἐπιχείρημα στὴν περίπτωσι μιᾶς κυρίας ποὺ δὲν ἐννοοῦσε νὰ σηκωθῆ ἀπὸ τὸ κρεββάτι της, τῆς εἶπε ἀπότομα καὶ μὲ ἀποφασιστικότητα:

— Ἀγαπητὴ κυρία, ἂν σὲ πέντε λεπτὰ δὲν σηκωθῆτε, τότε θὰ πέσω καὶ ἐγὼ στὸ κρεββάτι σας.

Ἡ ἄρρωστη δὲν ἀπάντησε. Ὁ γιατρὸς πῆρε τὸ ρολόϊ του καὶ ἄρχισε νὰ μετρᾶ. Ὅταν πέρασαν τὰ πέντε λεπτά, ἔβγαλε τὸ σακκάκι του. Ἡ κυρία ὅμως δὲν κινήθηκε. Ἦλθε ἔπειτα ἡ σειρὰ τοῦ γιλέκου. Τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα. Ἀλλ' ὅταν ὁ γιατρὸς ξεκούμπωσε καὶ τὸ παντελόνι του, τότε ἡ κυρία πήδησε ἀπὸ τὸ κρεββάτι της ἀγανακτισμένη καὶ... θεραπευμένη!

Σατυρικὴ Ἐπιθεώρησις Εἰκονογραφημένη

ΛΙΜΝΗ

Τοῦ ἐδάφους, φὲρ' εἰπεῖν, μία κοιλότης
διαφόρων μεγεθῶν, βαθῶν, σχημάτων,
ποὺ καθῆκον της τὸ θεωρεῖ ἐν πρώτοις

ὑπερπλήρης νἆνε πάντοτε ὑδάτων.
Τὰ νερά της τὰ βαθειὰ ἢ τὰ ρηχὰ
εὐχερέστατα τὰ ἔχει ἀποκτήσει,
μὰ ἡ λίμνη Μαραθῶνος μοναχὰ
μένει ἄδεια καὶ δὲν στέργει νὰ γεμίση!

ΜΠΙΖΕΛΙΑ

Ἕνα ὄσπριο ποὺ τώρα τελευταίως
μιὰ συμφέρουσα τροφὴ ἀποτελεῖ,

καὶ ποὺ βράζει στὶς κουζίνες μας ματαίως
μιὰ καὶ εἶνε δυσκολόβραστο πολύ.
Τὶς μαγείρισσες φριχτὰ ἔχει παιδέψει,
ἀπὸ κάποια δυστροπία ἐμφορεῖται,
κι' ἔτσι ὅποιος δυνηθῆ νὰ τὸ χωνέψη
γίνετ' ἥρως καὶ παρασημοφορεῖται!

ΚΡΑΣΙ

Εἶν' ὑγρὸ κιτρινωπό, κοκκινωπό,
ποὺ παράγεται ἀφειδῶς σὲ κάθε τόπον
καὶ ποὺ εἶχε κ' ἔχει πάντοτε σκοπὸ

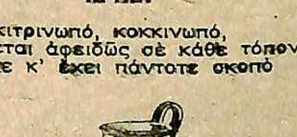

νὰ εὐφραίνη τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων.
Τώρα ὅμως ἔχει τόσο ἀκριβήνει
ὥστε κάθε ὀπαδός του κατορθώνει
νὰ μὴ νοιώθη τὴ ζαλάδα σὰν τὸ πίνει,
ἀλλὰ μόνον ὅταν τ' ἀκριβοπληρώνη!

γ. γ.

(Ἡ συνέχεια μὲ τρόπο πιὸ σαφῆ
στὸ ἑπόμενο τὸ φύλλο θὰ γραφῆ).

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

* Ἔχει ὑπολογισθῆ ὅτι ὅλο τὸ ἁλάτι ποὺ ὑπάρχει στὴ θάλασσα, μπορεῖ νὰ ἀποτελέση ἕνα στρῶμα βάθους ἑνάμιση μιλίου. Τὸ στρῶμα αὐτὸ μπορεῖ νὰ καλύψη ὅλη τὴν ἔκτασι τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

— Σ' ὅλο τὸν κόσμο ὑπῆρχαν προπολεμικῶς 35.000 συνδρομηταὶ τοῦ ἀσυρμάτου τηλεφώνου.

* Φαίνεται ὅτι τὰ χέρια τῶν γυναικῶν ἔχουν πρὸ πολλοῦ πάψει νὰ εἶνε λεπτὰ καὶ κομψά. Αὐτὴ τὴ διαπίστωσι ἔκαναν τελευταίως οἱ κατασκευασταὶ γαντιῶν. Ἐνῷ παραδείγματος χάριν, πρὸ τοῦ 1914 τὸ συνηθισμένο μέγεθος τῶν γυναικείων γαντιῶν δὲν ὑπερέβαινε τοὺς 14 πόντους, τώρα τὰ συνηθέστερα μεγέθη φτάνουν τοὺς 16, 17 καὶ 18 πόντους.

* Ἡ μικρότερη μηχανὴ παραγωγῆς ἠλεκτρικοῦ ρεύματος κατασκευάσθηκε ἀπὸ τὸν Οὖγγρο ἠλεκτρολόγο Ζίμερμαν. Γιὰ νὰ λάβετε μιὰ ἰδέα τῶν διαστάσεων, ἀρκεῖ νὰ σᾶς ποῦμε ὅτι τὸ δυναμό της ἔχει μέγεθος ἑνὸς καρυδιοῦ.

— Μὲ τὸ φῶς ποὺ ἐκπέμπει μιὰ φωτεινὴ μυῖγα ἡ ὁποία ἀφθονεῖ στὴ Δημοκρατία τῆς Κόστα Ρίκας, ἕνας ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ διαβάση θαυμάσια τὴν ἐφημερίδα του.

* Οἱ φανατικοὶ Μουσουλμᾶνοι τῶν Ἰνδιῶν ἀρχίζουν πάντα τὸ γεῦμα τους μ' ἕνα πολυαλατισμένο φαγητὸ καὶ τὸ τελειώνουν μὲ λίγο ξεΐδι ἢ τουρσί.

— Κατὰ τὸν Μεσαίωνα τὸ γονάτισμα μὲ τὰ δυὸ πόδια ἦταν ἀφιερωμένο ἀποκλειστικὰ στὴ λατρεία τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ οἱ εὐπατρίδαι γονάτιζαν ἐμπρὸς στὸν βασιλέα — ἢ στὶς «βασίλισσες» τῆς καρδιᾶς τους — μονάχα μὲ τὸ ἕνα γόνατο.

— Τὸ μετάξι ἀντέχει περισσότερο ἀπὸ τὸ λινό, στὶς καιρικὲς μεταβολές.

* Στὸ χωριὸ Τούγκενον τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν, ἡ ἐργασία εἶνε ἀπηγορευμένη στοὺς ἄντρες. Ὁ παραβάτης δὲ τιμωρεῖται μὲ δημόσιο μαστίγωμα τὸ ὁποῖο ἐκτελοῦν οἱ γυναῖκες.

Ἱστορίες τοῦ ΧΩΡΙΟΥ

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΜΑΝΟΥΒΡΑ

Καλὸς ἄνθρωπος — ἀντίρρησις δὲν ὑπῆρχε γι' αὐτὸ—ὁ κ. πταισματοδίκης.

Ὅλοι τὸν θυμοῦνται οἱ παληοὶ Σαλονικιοί...

Καλὸς ἄνθρωπος, εἴπαμε, τοῦ καθήκοντος καὶ ὡς δικαστὴς καὶ στὶς κοινωνικές του σχέσεις, τοῦ καθήκοντος καὶ στὴν κρασοκατάνυξι. Στὶς ταβέρνες τῆς Καμάρας ἦταν ὁ πιὸ καλόκαρδος πελάτης.

Καλὸς ἄνθρωπος καὶ δίκαιος.

Δίκαιος καὶ λυπησιάρης.

Πολλὲς φορὲς στενοχωρημένος γιατὶ τὸ καθῆκον καὶ οἱ νόμοι τὸν ὑποχρέωναν νὰ στείλη φυλακὴ κανέναν κακομοίρη, κανέναν φουκαρᾶ ποὺ ὑπέπεσεν σὲ ἀδίκημα — καὶ ποιὸς δὲν εἶνε φταίχτης σ' αὐτὸν τὸν κόσμο τὸν κακὸ καὶ τὸν κακοφτιασμένο»! —τραβοῦσε στὴν ταβέρνα δύσθυμος καὶ μελαγχολικὸς καὶ ζητοῦσε ἐνίσχυσι καὶ παρηγοριά, ἀπὸ τὰ ἑκατοσταράκια...

Ἀκόμη ἕνα κατοσταράκι

Καὶ ἡ κρασοβαρέλα, μεγάλη, φουσκωτή, μὲ γεμάτη τὴν κοιλιὰ ἀπὸ ὑγρὴ σοφία, τὸν παρηγοροῦσε καὶ τὸν ἀνακούφιζε... Τὸν στερέωνε καὶ τὸν κατευοδοῦσε στὸ ὑπέρτατον καθῆκον του!...

— Ἐπὶ τέλους, χριστιανέ μου, τί ἔκανες; Τί ἄλλο ἀπὸ τὸ καθῆκον σου! Τάτε, γιατὶ σ' ἔχουνε καὶ σὲ πληρώνουνε ἐκεῖ ἀπάνω στὴν ἕδρα... Δὲν σοῦ λέω, ὅλοι φταῖχτες εἴμαστε σ' αὐτὸν τὸν ψεύτικο ντουνιᾶ, ἀλλὰ ἐπὶ τέλους, ξέρουμε καὶ τὰ...βολεύουμε! Δὲν πέφτουμε ἀπάνω εἰς τὸν κόσμο σὰν στραβοί, σὰν τὸ πουλὶ στὸ μπούφο!... τοῦ ἔλεγε ὁ κάπελλας, ποὺ τοῦ ἔφερνε τὸ γιοματάρι καὶ τοὺς ἐκλεκτοὺς μεζέδες.

— Μωρέ, σὰν καλὰ τὰ λές, βρὲ κάπελλα!... Φέρε ἀκόμα ἕνα κατοσταράκι καὶ σαρδελλίτσες τηγανιὰ μὲ μπόλικο λεμόνι.

⁂

Ἔτσι μιὰ μέρα ποὺ εἶχε περάσει προηγουμένως ἀπὸ τὸ καπηλειὸ γιὰ νὰ ζεσταθῆ κι' αὐτὸς — ἦταν ἡμέρα τοῦ Βαρδάρη παγερὴ — καὶ νὰ ζεστάνη καὶ τὶς πεποιθήσεις του, νὰ καὶ τοῦ φέρνουν ἕναν λωποδύτη περίφημο, χιλιοτιμωρημένον, ἀμετανόητον, ἀδιόρθωτον, γνωστὸν σὲ δικαστές, πασίγνωστον σ' ὅλες τὶς ἀστυνομίες καὶ γνωστότατον στὶς φυλακές.

Ὁ κ. Ἀπόγραφος, ὁ πταισματοδίκης δηλαδή, σὰν τὸν εἶδε ἔξυσε τὴ μύτη του.

— Βρὲ παιδί μου, πάλι ἐσὺ ἐδῶ!

— Δὲν φταίω ἐγὼ κυρ' δικαστή μου. Αὐτοὶ οἱ χωροφύλακες μ' ἔφεραν...

—Καὶ γιατί σ' ἔφεραν;

— Γιατὶ δὲν εἶχα χρήματα...

—Καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχες χρήματα;

—Νά, ἀνέβηκα στὸ τράμ. Ἦρθε ὁ εἰσπράκτορας νὰ πληρώσω εἰσιτήριο. Ἐρχόμουνα ἀπὸ τὸ Ντεπό. Κόσμος πολὺς μέσα στὸ τράμ. Στρίμωγμα μεγάλο...

— Ἔ, κι' ἔπειτα;

— Ἔ, κι' ἔπειτα, κατὰ λάθος ἀντὶ νὰ βάλω τὸ χέρι μου στὴ δική μου τσέπη, σὰν τὶς σαρδέλλες εἴμασταν μέσα ἐκεῖ, κυρ' δικαστή μου, τὸ ἔβαλα στοῦ διπλανοῦ καὶ πῆρα τὸ δικό του πορτοφόλι!.. Ἄνθρωποι εἴμαστε, κυρ' πρόεδρε, καὶ τὰ λάθη εἶν' γιὰ τοὺς ἀνθρώπους...

— Μὰ αὐτὸ εἶνε λωποδυσία, βρὲ παιδί!...

— Τὸ ξέρω, ἔτσι τὸ γράφουν τὰ χαρτιὰ κυρ' δικαστή μου, μήπως δὲν τὸ ξέρω; Ἀλλὰ δὲν φταίω καὶ ἐγώ... Ἂς ὄψεται ὁ πόλεμος, ἂς ὄψεται ἡ συγκοινωνία, ποὺ δὲν εἶνε τακτική, ἂς ὄψεται ἡ διεύθυνσις τοῦ τρὰμ ποὺ δὲν βάζει πιὸ πολλὰ βαγόνια...

Ἐσκέφθη, πρὸς στιγμὴν ὁ κ. Ἀπόγραφος. Τὸ ζύγισε τὸ νομικό, ἀλλὰ καὶ κοινωνικὸ τοῦτο ζήτημα, τὸ ζύγισε ἀπὸ δῶ, τὸ ζύγισ' ἀπὸ κεῖ, ἐνεβάθυνε στοὺς νόμους, ἐσκέφθη τὴν τεραστίαν ἐξέλιξιν τῆς ποινικολογίας, συνεδύασε τὰ σύγχρονα προβλήματα μὲ τὴν τηγανιὰ τὶς σαρδελλίτσες τὶς ξεροψημένες καὶ μὲ λεμονάκι μπόλικο, ἀνεπόλησε τὴν σπινθηρίζουσαν ρετσίναν, μέσα εἰς τὴν κανάταν, ἀνελογίσθη τὸν ψυχρὸν Βαρδάρη, ποὺ φυσοῦσε ἔξω στὸν δρόμο παγερός, ἀνεμνήσθη τὸ ζεστό του δωμάτιο καὶ ἐφαντάσθη τῶν φυλακῶν τὴν γύμνια καὶ τὴν παγωνιὰ διεῖδεν ὅτι ἡ ζωὴ ἔχει καὶ τόσες ἄλλες καλωσύνες καὶ χαρίσματα καὶ τέλος ἀπεφάνθη:

— Βρὲ παιδί μου, ἴσως καὶ νἄχης δίκηο, ἀλλὰ τί νὰ σοῦ κάμω!... Ἡ πρᾶξις σου ἀποτελεῖ ἀδίκημα καὶ τὰ ἀδικήματα κολάζονται. Ὁ νόμος εἶνε νόμος. Ντούρα λέξι, ἀλλὰ λέξι!.. Τέτοιες ἡμέρες ὅπου εἶνε, δὲν θὰ σὲ βάλω φυλακή, θὰ σοῦ καταλογίσω σύγχυσι... Μόνο νὰ πληρώσης ἕνα πρόστιμο μικρὸ καὶ τὰ ἔξοδα τῆς δίκης... Κάνα δυὸ ψωροχιλιάδες, δὲν θὰ πᾶνε περισσότερα...

Ὁ κατηγορούμενος μόνο ποὺ δὲν πήδησε ἀπὸ χαρά, ἀλλὰ καὶ πάλι μουρμούρισε:

— Πρόστιμο κυρ—δικαστή μου, πρόστιμο, μὰ ὁ φτωχὸς κι' ἡ μοῖρα του! Δὲν ἔχω παρὰ ἑξακόσιες δώδεκα δραχμές... Ποῦ νὰ βρεθοῦν οἱ ἄλλες;

— Βέβαια!... Δίκηο ἔχει!... Καὶ τώρα τί νὰ γίνη; ἐσκέφθη καὶ ὁ κ. Ἀπόγραφος.

Καὶ ἐβυθίσθη εἰς συλλογισμούς. Ἐπὶ ἀρκετὰ λεπτὰ ἡσυχία μεγάλη εἰς τὸ ἀκροατήριον. Οὔτε ἀναπνοή.

Καὶ νά, ἄξαφνα, σὰν ν' ἅρπαξε τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὴν οὐρά, πετάχτηκε ἀπάνω ὁ κ. Πταισματοδίκης μὲ ἱκανοποίησι.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν χωροφύλακα ποὺ στεκότανε παρὰ τὸν τιμωρημένον, εἶπε:

— Χωροφύλαξ!

—Διατάξτε!

— Ἐσὺ συνέλαβες τὸν κατηγορούμενον ἐπ' αὐτοφώρῳ;

—Μάλιστα.

— Ἐσὺ τὸν ἔφερες ἐδῶ;

— Μάλιστα, κ. δικαστά, ἐγώ!

— Χωροφύλαξ! Πάρε τον ἀμέσως, σὲ παρακαλῶ καὶ ὁδήγησέ τον ἔξω, μέσα εἰς τὸ πλῆθος, πήγαινέ τον, ὅπου εἶνε κόσμος ἀρκετός, πήγαινέ τον εἰς τὸ Μπεζεστένι, πήγαινέ τον εἰς τὴν ἀγορά, πήγαινέ τον στὸ Καππάνι, καὶ ἀφοῦ συμπληρώση καὶ τὰ ὑπόλοιπα τὰ χρήματα ποὺ τοῦ χρειάζονται γιὰ νὰ πληρώση τὴν ποινή του, ὁδήγησέ τον στὸν δημόσιο ταμία. Πήγαινε, ἐμπρός!

Ὁ χωροφύλακας ἐστέκετο μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό, μὴ ἐννοήσας κατὰ βάθος...

— Ἐδῶ εἶσαι ἀκόμα; Δὲν σοῦ εἶπα πήγαινε; Πήγαινε, λοιπόν!...

— Μωρέ, παιδί μου, πάλε, σύ, ἐδῶ!

— Ἀμέσως κ. δικαστά... Εἴπατε δηλαδὴ νὰ...τὸν πάω...νά...

..—Ναί, διάβολε! Νὰ τὸν πᾶς νὰ οἰκονομήση τὰ χρήματα ποὺ τοῦ λείπουν. Πήγαινε...

Ὁ χωροφύλακες πῆρε τὸν λωποδύτη κι' ἔφυγε. Κι' ὁ κ. πταισματοδίκης ἀναστέναξε μ' ἀνακούφισι:

— Οὔφ!... Τελείωσε κι' αὐτό. Τὸ φουκαρᾶ, μοῦ ράγισε τὴν καρδιά...Γιατὶ ἔχω καρδιὰ ἐγώ....καρδιὰ τρυφερή, σὰν μαρουλόφυλλο...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

• • •

ΑΝ ΚΥΒΕΡΝΟΥΣΑΝ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ —

Μία πρωτότυπη σατυρικὴ ἐπιθεώρησις ποὺ παίζεται μὲ μεγάλη ἐπιτυχία στὸ «Μοντιάλ» ἀπὸ τὸν θίασο Ἡρῶς Χαντᾶ, γραμμένη ἀπὸ τοὺς Κ. Σύλβιον καὶ Καρακάσην μὲ μουσικὴν Ι. Σπαρτάκου. Νούμερα ξεκαρδιστικά, σκέτς κωμικά, τραγούδια καὶ ἕνα φινάλε μεγάλης ἐπιτυχίας.

Ἀμίμητα διασήμων

ΤΟΥ ΜΠΕΡΝΑΡ ΣΩ

Κάποτε ὁ διάσημος εὐθυμογράφος Μπέρναρ Σῶ, περίμενε σ' ἕνα μικρὸ καὶ ὑγρὸ σταθμὸ τῆς Ἀγγλίας τὸ τραῖνο γιὰ νὰ ἐπιστρέψη στὸ Λονδῖνο. Τὸ τραῖνο ὅμως ἀργοῦσε. Νευριασμένος τότε ὁ Σῶ ἔτρεξε στὸν σταθμάρχη.

— Δὲ μοῦ λέτε, σᾶς παρακαλῶ, τὸν ρώτησε, ἔχετε κανένα νεκροταφεῖο ἐδῶ κοντά;

— Ὄχι, κύριε, τοῦ ἀπάντησε ὁ σταθμάρχης.

— Μὰ τότε ποῦ θάβετε τοὺς ἀνθρώπους ποὺ σκάζουν περιμένοντας τὸ τραῖνο;

ΤΟΥ ΜΑΡΚ ΤΟΥΑΙΝ

Μιὰ μέρα ὁ περίφημος εὐθυμογράφος Μάρκ Τουαὶν ζήτησε ἀπὸ ἕνα γείτονά του νὰ τοῦ δανείση μερικὰ βιβλία.

— Θὰ σᾶς παρακαλέσω νἄρθῆτε νὰ τὰ διαβάσετε στὴ βιβλιοθήκη μου, τοῦ ἀπάντησε ὁ γείτονάς του, γιατὶ ἔχω τὴ συνήθεια νὰ μὴ ἀποχωρίζομαι ποτὲ ἀπ' τὰ βιβλία μου.

Ὁ Μάρκ Τουαὶν κατάπιε τὸ θυμό του καὶ ἀποφάσισε νὰ τοῦ τὸ πληρώση.

Μιὰ μέρα λοιπόν, ὁ ἴδιος γείτονάς του τοῦ ζήτησε ἕνα σκαλιστῆρι.

— Εὐχαρίστως, τοῦ ἀπάντησε ὁ Τουαίν, σᾶς τὸ δίνω, ἀλλὰ θὰ μοῦ κάνετε τὴ χάρι νὰ τὸ μεταχειριστῆτε στὸν..κῆπο μου, γιατὶ ἔχω τὴ συνήθεια νὰ μὴν ἀποχωρίζωμαι ἀπ' τὰ ἐργαλεῖα τοῦ κήπου μου!

• • •

ΩΦΕΛΕΙΑ

Ἀπὸ μηνῶν ἡ οἰκογένεια Δ...στέλνει τὴ μοναχοκόρη της στὴ σχολὴ οἰκοκυρικῆς γιὰ νὰ μάθη νοικοκυριὸ καὶ πρὸ πάντων μαγειρική. Ἡ νέα τελειοποιήθηκε στὴν μαγειρικὴ καὶ τὶς τελευταῖες βδομάδες μαγείρευε στὸ σπίτι της τὰ φαγητὰ ποὺ ἔμαθε νὰ φτιάχνη στὴ σχολή.

Προχθὲς ὅμως, ὁ πατέρας της φώναξε ἀπηυδισμένος τὴ σύζυγό του καὶ τῆς εἶπε:

— Ἄκουσε Μαριάνθη. Καλὰ θὰ κάνης νὰ μὴ ξαναβάλης τὴν Κλειὼ νὰ μαγειρέψη!

— Καὶ γιατί;

— Διάβολε! Ποιὸ εἶνε τὸ κέρδος μας; Τὰ φαγητά της δὲν τρώγονται καθόλου κι' ἀναγκαζόμαστε νὰ τὰ δίνουμε στοὺς ζητιάνους κι' ἐμεῖς νὰ μαγειρεύουμε ἄλλα γιὰ τὸν ἑαυτό μας.

— Ναί, ἀλλὰ ὁπωσδήποτε εἴμαστε ὠφελημένοι.

— Σὲ τί;

—Δὲν εἶδες ὅτι εἶνε μερικὲς ἡμέρες τώρα, ποὺ ἔπαψαν νὰ ἔρχωνται ζητιάνοι;

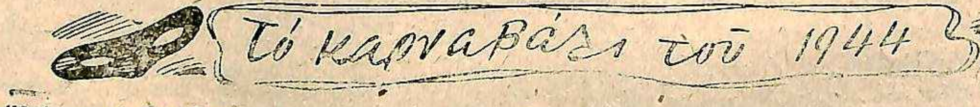

Τό καρναβάλι τοῦ 1944

Ἡσύχως τὸ Τριώδιον εἰσέρχεται ἐφέτος
καὶ τὸ ἡμερολόγιον τὸ πῆρε μόνον εἴδησιν.
Κι' ἔτσι θὰ τὸ περάσουμε τὸ καρναβάλι ἐφέτος
χωρὶς ἔστω κι' ἑνὸς χοροῦ ὀλίγην ἀναπήδησιν.
Γιὰ τοῦτο καὶ τὰ σύνεργα ὅλα τ' ἀποκρηάτικα
σὲ γενικὴ συνέλευσι προχθὲς συνεκεντρώθησαν
— πολὺ ἀργά, νυχτιάτικα —
καὶ σὲ μακρυὰ συζήτησι ἐκεῖ κατηναλώθησαν
Πρώτη τὸν λόγον ἔλαβε ἡ μάσκα ἡ κλασσικὴ
ποὺ εἶπε: φίλοι μου ἄδικα μπήκαμε σὲ μπελάδες
Γιατὶ οἱ ἄνθρωποι ἔχουνε ἀπόκρηα διαρκῆ
μὲ ἄλλα λόγια ὅλοι τους ἔγιναν μασκαράδες.

Μετὰ ὁ χαρτοπόλεμος μὲ ἄπελπι τὸ ὕφος
εἶπε πὼς ἡ συζήτησι ἐτούτη εἶνε τζίφος:
«Ποιὸς ἠμπορεῖ, συνάδελφοι, ἐφέτος ν' ἀπαιτήση
ἀπὸ τὴν ἀνθρωπότητα νὰ χαρτοπολεμήση,
ποὺ πέντε χρόνια πολεμᾶ μὲ λύσσα δυνατὴ
μὲ σφαῖρες,μπόμπες καὶ μὲ τὰνκς καὶ ὄχι μὲ χαρτί;
Κι' οἱ ἴδιοι θἄθελαν αὐτὸ τὸν πόλεμο ν' ἀφήσουν
καὶ εἰς τὸν χαρτοπόλεμον καὶ πάλι νὰ γυρίσουν.
Μὲ μένα τὸ πολεμικὸ μένος των νὰ ξοδεύουν
πλὴν ὅμως μπῆκαν στὸ χορὸ καὶ γιὰ καλὰ χορεύουν

Κατόπιν ἐσηκώθηκε, ναζιάρα καὶ τσαχπίνα
γιὰ νὰ μιλήση ἡ ἐλαφρὰ κυρία σερπαντίνα
ἥτις καὶ τάδε ἔφη
μέσα σὲ ἀδιάπτωτο τῶν συναδέλφων κέφι.
«Δὲν ἔχω τώρα πέρασι — τὸ λέω μὲ πικρία —
στὴν ἐποχὴ τὴ σημερνή, τὴν ἄχαρη, τὴν κρυα,
Θυμᾶμαι ἄλλες ἀπόκρηες, ποὺ στοῦ χοροῦ τὴν
(τρέλλα
μὲ μένα, αὐτὴ τὴ χάρτινη, ποὺ βλέπετε, κορδέλλα
πόσα παιχνίδια ἔκανε ὁ κόσμος ποὺ γλεντοῦσε
κι' ἕνας στὸν ἄλλον μὲ χαρὰ καὶ γέλια μὲ πετοῦσε
Μὰ τώρα, ἡ σύγχρονη μαντὰμ μὰ καὶ τὸ δεσποινίδια
δὲν συγκινοῦνται μὲ αὐτὰ τὰ ἐλαφρὰ παιχνίδια.
Κι' ἀπὸ τοὺς καβαλλιέρους των ἐντόνως ἀπαιτοῦν
ἀντὶ κορδέλλες χάρτινες σὲ κεῖνες νὰ πετοῦν
μ' εἰκοσιπεντοχίλιαρα μᾶλλον νὰ τὶς τυλίγουν
κι' ἂν δὲν συμμορφωθοῦν αὐτοί, ἐκεῖνες θὰ τοὺς
(φύγουν.»

Τὸ γαϊτανάκι ἔπειτα ὡμίλησε μὲ πάθος
καὶ εἶπε λόγια σοβαρὰ μὲ λογικὴν καὶ βάθος:
Εἶπε: «Ὑπὸ τὴν ἱερὰν σκιὰν τῆς Ἀκροπόλεως
εἰς τὰς παρόδους γύριζα καὶ τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως:
Γύρω μου νέοι ἐχόρευαν, περίπου μιὰ ντουζίνα
κι' ἐγὼ τὸν τόνο τοῦ κεφιοῦ ἔδινα στὴν Ἀθήνα.

Μὰ γαϊτανάκι ἐστήσανε ἐτούτη τὴ φορὰ
καινούργιο καὶ πρωτότυπο στῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλι
τὸ λένε μαύρη ἀγορὰ
καὶ τὸ χορεύουν ὅλοι...

Μὲ τὴ σειρά του μίλησε καὶ τὸ γνωστὸ τὸ τρίο·
ὁ Ἀρλεκῖνος — δηλαδὴ — Γ.εκ.ότος — Κολομπίνα
χωρὶς νὰ ἔχουν τὸ παληὸ ἀξέχαστό τους μπριο
καὶ ἐμυκτήρισαν κι' αὐτοὶ τὴ σύγχρονη Ἀθήνα.

Κατόπιν ἀνεζήτησαν τὸ φράκο νὰ μιλήση
μὰ δὲν τὸ βρῆκαν πουθενά. Κι' ἐλύθη τὸ μυστήριο
ὅταν ἡ μάσκα εὐδόκησε νὰ τοὺς πληροφορήση
ὅτι τὸ εἶδε σὲ γνωστὸ ἐνεχυροδανειστήριο.

Κι' ἀφοῦ ἄλλος δὲν ἤτανε γιὰ νὰ μιλήση ἀκόμα
ὅλοι ἐσυμφωνήσανε καὶ εἶπαν μ' ἕνα στόμα
πῶς θὰ ξαναγλεντήσουνε στοὺς παλαιοὺς χαβάδες
ὅταν θὰ λιγοστέψουνε τῆς γῆς οἱ μασκαράδες.

Η ΜΑΣΚΑ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ τῆς ΖΩΗΣ

Μιὰ ζωὴ χαμένη

Δυὸ σιγανὰ χτυπήματα στὴ πόρτα καὶ μιὰ γυναικεία φωνὴ γεμάτη συγκρατημένη τρυφερότητα:

—Κύριε Γιῶργο, ἡ ὥρα εἶνε ἑφτά. Σᾶς ἔφερα καὶ τὸν καφέ σας.

—Περᾶστε δεσποινὶς Ἑλένη.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε. Καὶ στὸ δωμάτιο μπῆκε ἡ δεσποινὶς Ἑλένη μὲ τὸ δίσκο. Τὸν ἄφησε ἀπάνω στὸ κομοδίνο, δίπλα στὸ κρεββάτι ὅπου ἦταν ξαπλωμένος ὁ κ. Γιῶργος.

— Ἔχουμε καλὸ καιρὸ σήμερα; τὴ ρώτησε.

—Μιὰ λιακάδα ἀνοιξιάτικη. Τὰ χιόνια λυώνουνε... Χαρὰ Θεοῦ. Σᾶς ἔχω καὶ δυὸ κουλουράκια ποὺ τὰ ζύμωσα χτές.

— Εὐχαριστῶ δεσποινὶς Ἑλένη. Τώρα θὰ σηκωθῶ. Καὶ βαρυέμαι τόσο τὸ ὑπουργεῖο ὅταν ἔχουμε τέτοιες λιακάδες!...

—Τί νὰ κάνετε!... Ἡ δουλειὰ εἶνε δουλειά.

Καὶ ἡ δεσποινὶς Ἑλένη, ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια, ἄφησε τὸν κύριο Γιῶργο νὰ σηκωθῆ καὶ βγῆκε. Ὁ κύριος Γιῶργος τὴν παρακολουθοῦσε, καθὼς τραβοῦσε πρὸς τὴν πόρτα, μ' ἕνα βλέμμα γεμᾶτο καλωσύνη καὶ συμπάθεια. Σὰν κάτι νἄθελε νὰ πῆ αὐτὸ τὸ βλέμμα.

Ἡ δεσποινὶς Ἑλένη ἦταν μιὰ λεπτοφιαγμένη γυναίκα μὲ γκρίζα μαλλιά. Σαράντα πέντε χρόνων... Στὸ πρόσωπό της ἦταν χυμένη μιὰ γλυκειὰ μελαγχολία, ποὺ τὴν ἔνοιωθες περισσότερο ὅταν στὰ χείλη της ἄνθιζε ἕνα πονεμένο χαμόγελο. Ὁ χρόνος ποὺ εἶχε περάσει εἶχε γράψει ἀνεξίτηλες ρυτίδες σ' αὐτὸ τὸ θλιμένο πρόσωπο. Πάντα καλοχτενισμένη, πάντα ντυμένη μὲ μιὰ αὐστηρὴ κομψότητα καὶ μὲ τὰ χείλη πολὺ ἐλαφρὰ βαμμένα ἡ δεσποινὶς Ἑλένη.

Κι' ὁ κύριος Γιῶργος ἕνας πενηνταπεντάρης μὲ ἄσπρα μαλλιά. Τὸ πρόσωπό του συμπαθητικό, τὰ μάτια του ἤρεμα καὶ μελαγχολικά. Μισοσηκώθηκε στὸ κρεββάτι καὶ ἄρχισε νὰ πίνη τὸν καφέ του. Καὶ πίνοντάς τον θυμᾶται. Αὐτὴ ἡ ἀσήμαντη ἱστορία τοῦ πρωινοῦ καφὲ γίνεται εἴκοσι ἕξη χρόνια τώρα, στὸ ἴδιο δωμάτιο καὶ σερβίρεται ἀπ' τὸν ἴδιο ἄνθρωπο, μὲ τὰ ἴδια λόγια, μὲ τὸ ἴδιο χαμόγελο.

Θυμᾶται... Πρὶν 26 χρόνια. Μόλις εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὴν ἐπαρχία καὶ εἶχε διοριστῆ δημόσιος ὑπάλληλος. Γύριζε στοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας, ψάχνοντας γιὰ δωμάτιο. Ἕνα ἐνοικιαστήριο στὴν πόρτα, τὸν τράβηξε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Ἡ κυρία Πηνελόπη — Θεὸς σχωρέσ' την —τοῦ ἔδειξε αὐτὸ τὸ δωμάτιο, τοῦ ἄρεσε, τὸ νοίκιασε. Καὶ τὸ πρωῒ δυὸ χτυπήματα στὴν πόρτα, ὅπως σήμερα. Ἦταν ἡ Ἑλένη, ἡ κόρη τῆς σπιτονοικοκυρᾶς. Τοῦ ἔφερε τὸν καφὲ μὲ δυὸ κουλουράκια καὶ τὸν εἰδοποιοῦσε πὼς ἡ ὥρα ἦταν ἑφτὰ κι' ἔπρεπε νὰ σηκωθῆ. Μιὰ ματιὰ γεμάτη συμπάθεια, ἕνα χαμόγελο γεμᾶτο καλωσύνη.

Ἦταν τόσο ὄμορφη καὶ τόσο εὐγενικιὰ κοπέλλα ἡ Ἑλένη. Ἕνα τριαντάφυλλο στὴν ἄνθησί του. Τὴν ἀγάπησε. Μὰ δὲν τῆς εἶπε τίποτα. Ὅλο ἀποφάσιζε νὰ τῆς μιλήση καὶ ὅλο ἕνας κόμπος ποὺ τοῦ ἀνέβαινε στὸν λαιμό, ἕνα σάστισμα ποὺ τοῦ ζάλιζε τὸ μυαλό, μιὰ ἀμφιβολία ποὺ τὸν τρόμαζε μήπως ἐκείνη δὲν ἤθελε, τοῦ ἔκοβε κάθε ἀπόφασι. Καὶ ὅλο ἔλεγε: Αὔριο... Αὔριο... Πολλὲς βραδυὲς τὶς περνοῦσε ἀπὸ νωρὶς στὸ σπίτι. Ἔπαιζαν χαρτιὰ μαζὶ — κάποτε καὶ μὲ τὴ μητέρα — κουβέντιαζαν, διάβαζαν κανένα βιβλίο. Ἦταν σὰν ἄνθρωπος τοῦ σπιτιοῦ. Ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό του σὰ νὰ ἦταν μέλος τῆς οἰκογενείας. Καὶ ὅλο ἀποφάσιζε νὰ μιλήση καὶ ὅλο ἔλεγε: Αὔριο... Αὔριο...

Καὶ τὰ αὔριο περνοῦσαν. Ἔφταναν τὶς βδομάδες, τοὺς μῆνες, τὰ χρόνια... Κάποτε ἡ κυρία Πηνελόπη πέθανε. Ἄφησε τὸ σπίτι καὶ μιὰ σύνταξι στὴ μονάκριβη κόρη της. Ὁ κύριος Γιῶργος ἔκλαψε, φρόντισε τὴν κηδεία κι' ἔμεινε νοικάρης στὸ σπίτι... Στὴν ἴδια κάμαρα.

Κι' ἡ ἱστορία ἐξακολουθοῦσε χωρὶς ὁ κύριος Γιῶργος νὰ μιλήση γι' αὐτὸ ποὺ ἔνοιωθε. Ἡ Ἑλένη ἦταν πάντα ἡ δεσποινὶς Ἑλένη. Τὸν φρόντιζε ὅπως ἡ μητέρα τὸ γυιό της, ὅπως ἡ ἀδελφὴ τὸν ἀδερφό, ὅπως ἡ γυναίκα τὸν ἄντρα της. Τοῦ σιδέρωνε τὰ ροῦχα, τοῦ μαντάριζε τὶς κάλτσες, τὸν περιποιόταν ὅταν ἀρρώσταινε, τοὔπαιρνε δῶρα στὴ γιορτή του. Τὶς πιὸ πολλὲς φορὲς ἔτρωγαν μαζὶ στὸ σπίτι. Κάποτε—κάποτε τὴν ἔπαιρνε ἔξω περίπατο, στὸ θέατρο, στὸν κινηματογράφο. Τὴν πρωτοχρονιὰ καὶ στὰ γενέθλιά της πάντα τῆς ἔπαιρνε κάποιο δῶρο, ποὺ τῆς ἔδινε μεγάλη χαρά. Τότε τὰ μάτια της ὑγραίνονταν ἀπὸ τὴ συγκίνησι...

Ἀλλὰ δὲν τῆς μιλοῦσε γι' αὐτὸ ποὺ ἤθελε. Δὲν τολμοῦσε. Οὔτε εἶχε σκεφτῆ ποτὲ γιὰ γάμο. Μέσα του εἶχε γίνει πεποίθησι πιὰ πὼς ὅλη του τὴ ζωὴ θὰ τὴν περνοῦσε ἔτσι σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, χωρὶς τίποτα ν' ἀλλάξη. Καὶ οὔτε κείνη παντρεύτηκε. Τὴν εἶχαν ζητήσει τρεῖς-τέσσερις μὰ ἡ Ἑλένη ἀρνήθηκε. Γιατὶ ἀρνήθηκε; Οὔτε κείνη τοῦ εἶπε τὸ γιατὶ οὔτε ἐκεῖνος τὴ ρώτησε. Τὄβρισκε τόσο φυσικό...

Καὶ τὰ χρόνια περνοῦσαν. Τὰ μαῦρα της μαλλιὰ ἔγιναν γκρίζα, τὰ δικά του ἄσπρα. Οἱ ρυτίδες αὐλάκωσαν καὶ τῶν δυὸ τὸ πρόσωπο, ἡ ἄδεια ζωὴ τους εἶχε κουράσει καὶ τοὺς δυό. Εἴκοσι ἕξη χρόνια. Πῶς πέρασαν... Πῶς πέρασαν...

Ὁ κύριος Γιῶργος ἤπιε τὸν καφέ του καὶ σηκώθηκε. Σὲ λίγο ἀποχαιρετοῦσε τὴ δεσποινίδα Ἑλένη, ποὺ τοῦ φώναξε ἀπὸ τὸ κεφαλόσκαλο:

— Νὰ προσέχετε τὰ χιόνια. Νὰ μὴ γλυστρήσετε....

⁂

Πέρασαν λίγοι μῆνες ἀπὸ τότε. Κι' ἕνα πρωῒ τὸ χτύπημα τῆς πόρτας ἦταν ἀλλοιώτικο. Κι' ἡ φωνὴ ἀλλοιώτικη.—Ἐμπρός! Καὶ μπῆκε ἡ Φανούλα τὸ κοριτσάκι τῆς κυρίας ποὺ καθόταν στὸ κάτω διαμέρισμα.

— Ἡ δεσποινὶς Ἑλένη εἶνε ἄρρωστη σήμερα! τοῦ εἶπε.

Σηκώθηκε βιαστικά, ἑτοιμάστηκε καὶ χτύπησε τὴν πόρτα της. Ἡ Ἑλένη, ὠχρὴ κι' ἀδυνατισμένη, μέσα σὲ μιὰ νύχτα, ἀλλὰ καλοχτενισμένη πάντα, ἦταν ξαπλωμένη στὸ κρεββάτι. Τῆς ἔπιασε τὸ σφυγμό. Τὸ χέρι της ἔκαιγε.

—Τί ἔχετε δεσποινὶς Ἑλένη;

— Δὲν ξέρω, κύριε Γιῶργο...

Ἔστειλε γιὰ γιατρό. Ὁ κύριος Γιῶργος περίμενε ἀπ' ἔξω. Κι' ὅταν βγῆκε ὁ γιατρὸς εἶχε ἕνα ὕφος πολὺ σοβαρό.

— Τί ἔχει γιατρέ;

— Πνευμονία, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Ἔγραψε συνταγές, ἔδωσε ὁδηγίες κι' ἔφυγε γιὰ νὰ ξαναπεράση τὸ ἀπόγευμα. Ὁ κύριος Γιῶργος δὲν ἐπῆγε στὸ ὑπουργεῖο ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Κι' οὔτε τὴν ἄλλη, οὔτε τὴν ἄλλη. Γιατὶ ἡ Ἑλένη χειροτέρευε. Τὸ πρόσωπό της εἶχε ἀδυνατήσει πολύ, τὰ χείλη της ἦταν ὠχρά, τὸ κορμί της τὸ φλόγιζε ὁ πυρετός. Μὰ πάντα ὁ κύριος Γιῶργος κοντά της γιὰ νὰ τῆς δώση τὰ φάρμακα, τὴ λίγη τροφὴ ποὺ εἶπε ὁ γιατρός, γιὰ νὰ τῆς παίρνη τὴν θερμοκρασία. Τὴ νύχτα μόλις ἔπαιρνε λίγο ὕπνο στὸ διπλανὸ δωμάτιο, ἀφήνοντας κάποια ξαδέρφη τῆς Ἑλένης νὰ τὴν παραστέκη.

Ὁ γιατρὸς γινόταν ὁλοένα καὶ πιὸ σοβαρός.

—Ἡ κατάστασίς της εἶνε κρίσιμη, εἶπε.

Κι' ἕνα βράδυ, ποὺ ὁ κύριος Γιῶργος ἦταν στὴ τραπεζαρία, ἡ ξαδέρφη τῆς Ἑλένης τοῦ εἶπε νἄρθη στὸ δωμάτιο τῆς ἄρρωστης.

— Σᾶς θέλει ἡ Ἑλένη...

Πέρασε μέσα. Τὰ σβυσμένα μάτια τῆς ἄρρωστης πῆραν μιὰ ζωηρὴ λάμψι, τὰ πανιασμένα της χείλη χαμογέλασαν. Ἅπλωσε λίγο τὸ χέρι της ἔξω ἀπὸ τὰ σκεπάσματα. Ὁ Γιῶργος κάθησε δίπλα καὶ τὄπιασε στὸ δικό του. Τὄσφιξε.

—Κύριε Γιῶργο, τοῦ εἶπε, μὲ φωνὴ ἀδύνατη, νοιώθω πὼς θὰ πεθάνω...

—Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λέτε, δεσποινὶς Ἑλένη...

—Ναί... Θὰ πεθάνω κι' ἀπόψε. Τὸ καταλαβαίνω... Μὰ πρὶν πεθάνω, θἄθελα νὰ ξέρετε κάτι.. Πὼς ὅλο αὐτὸ τὸν καιρὸ σᾶς ἀγαποῦσα...

Ὁ κύριος Γιῶργος ἔνοιωσε τὰ μάτια του νὰ γεμίζουν δάκρυα. Ἤθελε νὰ μιλήση, μὰ δὲν μποροῦσε. Ἔγειρε τὸ κεφάλι του στὸ χέρι τῆς Ἑλένης, βρέχοντάς το μὲ δάκρυα. Μόλις μπόρεσε νὰ ψιθυρίση:

—Κι' ἐγὼ Ἑλένη...

Ἡ ἄρρωστη σήκωσε τ' ἄλλο της τὸ χέρι καὶ τοῦ χάιδεψε τ' ἄσπρα του μαλλιά...

— Ὥστε καὶ σεῖς μ' ἀγαπούσατε, κύριε Γιῶργο; ρώτησε.

—Ναὶ Ἑλένη... Ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα ποὺ ἦρθα.

—Καὶ γιατὶ δὲν μοῦ τὄπατε ποτέ;... Νὰ ξέρατε πῶς τὸ περίμενα...

— Ἑλένη, Ἑλένη... εἶπε ὁ κύριος Γιῶργος ἀνάμεσα στοὺς λυγμοὺς ποὺ τὸν ἔπνιγαν. Γιατὶ νὰ μὴ παντρευτοῦμε; Πῆγε χαμένη ἡ ζωή μας.

— Δὲν πειράζει... Τώρα ποὺ ξέρω πὼς μ' ἀγαπούσατε κι' ἐσεῖς, πεθαίνω εὐτυχισμένη...

Καὶ πέθανε. Τὰ χέρια της ἔμειναν ἀκίνητα, τὰ μάτια της στάθηκαν ἀνοιχτὰ σὰν νὰ τὸν κύτταζαν μὲ ἀγάπη, τὰ χείλη της ἀκίνητα σ' ἕνα χαμόγελο, τὸ τελευταῖο.

Ὁ κύριος Γιῶργος ξέσπασε σ' ἕνα δυνατὸ κι' ἀβάσταχτο κλάμα, σὰν μωρὸ παιδί. Κι' ἔλεγε στὴν νεκρή:

—Γιατὶ νὰ μὴ παντρευτοῦμε; Ζήσαμε σὰν ἀντρόγυνο...εἰκοσιέξη χρόνια ὅλη μας τὴ ζωή... Σὰν ἀντρόγυνο, χωρὶς νὰ σὲ φιλήσω ποτέ, χωρὶς νὰ μὲ φιλήσης...

Καὶ μόνο τώρα, νεκρὴ πιά, τὴν ἀγκάλιαζε ὁ κύριος Γιῶργος, τὴν ἀγκάλιαζε καὶ τὴν φιλοῦσε παντοῦ: Στὰ χείλη, στὸ μέτωπο, στὰ μαλλιὰ ποὺ καὶ τώρα, τὴν ὥρα τοῦ θανάτου ἦταν καλοχτενισμένα, στὰ χέρια, στὸ λαιμό. Καὶ μόνο τώρα τῆς ἔλεγε τὰ ἐρωτικὰ λόγια ποὺ ξεχύνονταν σὰν καταρράχτης ἀπὸ τὰ χείλη του, σὰν ἕνας ἐμποδισμένος χείμαρρος ποὺ σπάει κάποιο δυνατὸ φράγμα καὶ τρέχει ὁρμητικὸς κι' ἀσταμάτητος... Μὰ ἦταν ἀργά...

⁂

Ἔδωσε ὅλες του τὶς οἰκονομίες γιὰ νὰ τῆς κάνη μιὰ κηδεία μεγαλόπρεπη. Σκέπασε τὸ φέρετρό της μὲ ἀγκαλιὲς λουλούδια. Φόρεσε μαύρη γραβάτα, πένθος στὸ χέρι. Ἔνοιωθε πὼς τοῦ εἶχε πεθάνει ἡ γυναίκα του...

Σὲ λίγες μέρες τὸν κάλεσε ἕνας συμβολαιογράφος καὶ τοῦ διάβασε τὴν διαθήκη ποὺ εἶχε κάνει ἡ Ἑλένη. Τοῦ ἄφηνε τὸ σπίτι καὶ ὅλη της τὴν περιουσία. Κύτταξε τὴν ἡμερομηνία: Ἦταν τέσσερα χρόνια πρίν....

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

Στὰ γραφεῖα τοῦ περιοδικοῦ μας.

Ὁ Διευθυντής.— Θαυμάσιο τὸ ἄρθρο σας ἐκεῖνο μὲ τὸ ὁποῖο καυτηριάζετε τὴν ἠλιθία δεισιδαιμονία μερικῶν ἀνθρώπων περὶ ἀποφράδων ἡμερῶν. Σᾶς προσλαμβάνω ἀπὸ αὔριο.

Ὁ συντάκτης. — Ὤ, ὄχι ἀπὸ αὔριο, γιὰ τὸν Θεό!

Ὁ Διευθυντής.—Γιατί;

Ὁ συντάκτης.—Γιατὶ αὔριο εἶνε Τρίτη καὶ ὁ μῆνας ἔχει δεκατρεῖς!

ΚΑΙ ΤΑ ΔΥΟ

— Κύριε λοχαγέ, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ παρουσιασθῶ καὶ νὰ σᾶς ζητήσω δέκα ἡμερῶν ἄδεια.

—Δουλειὰ ἢ δυστύχημα;

—Καὶ τὰ δύο κ. λοχαγέ!

—Δηλαδή;

—Παντρεύομαι!

ΠΡΩΤΑ—ΠΡΩΤΑ

Ὁ παπᾶς ἐξομολογεῖ μιὰ ὡραία καὶ νέα χήρα, τὴν ὁποίαν ἐρωτᾷ:

—Πρῶτα - πρῶτα τί πρέπει κανεὶς νὰ κάνη γιὰ νὰ λάβη ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν του;

—Πρέπει πρῶτα νὰ...ἁμαρτήση, παπᾶ μου.

Ἐξωτικὲς ἱστορίες

Ἡ ἐκδίκησις τοῦ Βεδουΐνου

Ἂν καὶ ἡ Σουλάϊκα δὲν ἦταν τόσο ὡραία ὅσο καὶ ἡ Φατμά, καὶ ἡ Ἀμίνα, οἱ δυὸ νόμιμες γυναῖκες τοῦ Βεδουΐνου Μπελκάσεμ, αὐτὸς μονάχα ἐκείνη ἀγαποῦσε. Γι' αὐτὸν τρία μόνο πράγματα στὸν κόσμο ἄξιζαν: Ἡ Σουλάϊκα, τὸ ἄλογό του καὶ ἡ ἔρημος μὲ τοὺς κινδύνους της. Πόσο τὴν ἀγαποῦσε τὴ Σουλάϊκά του ὁ Μπελκάσεμ. Πόσο τὸν ἐγοήτευε μὲ τὰ ἐρωτόλογά της.

— Εἶσαι ὁ ἀγαπημένος μου, ὁ κύριος τῆς ἡμέρας μου καὶ τῆς νύχτας μου! τοὔλεγε συχνά, ἀνάμεσα σὲ δυὸ φλογερὰ φιλιά της ἡ Σουλάϊκα. Τὰ φιλιά σου, Μπελκάσεμ γλυκέ μου Ἀμπουχαμάμ, εἶνε πιὸ γλυκὰ καὶ ἀπὸ τοῦ κουρμᾶ τὸ μέλι.

Τὸν εἶχε βγάλει «Ἀμπουχαμὰμ» (πατερα τῶν πιτσουνιῶν) ,γιατὶ αὐτός, ὁ περήφανος βασιλιᾶς τῆς ἐρήμου ὅταν βρισκότανε μπροστά της γινότανε ἥμερος καὶ γλυκός.

Μιὰ μέρα ὅμως ποὺ οὔτε ἡ Σουλάϊκα, οὔτε κανένας ἄλλος τὸν περίμενε, ὁ Μπελκάσεμ γύρισε ξαφνικὰ στὸ χωριὸ καὶ κουκουλωμένος μὲ τὸ ἄσπρο του μπουρνοῦζι τράβηξε κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὸ σπίτι τῆς ἀγαπημένης του. Ἀλλοίμονο ὅμως! Ἡ Σουλάϊκα δὲν βρισκόταν πιὰ στὸ σπίτι. Βρῆκε μονάχη τὴ σκλάβα της Ἀζίζα καὶ ἔμαθε ἀπὸ αὐτὴ πὼς ἡ πολυαγαπημένη του πήγαινε ταχτικά, ὅταν αὐτὸς ἔλειπε, καὶ συναντοῦσε τὸν Μπὲν Ἀχμέτ, ἕναν ἄλλο λεβέντη τῆς ἐρήμου ποὺ εἶχε κάποιο μαγαζάκι κοντὰ στὸ φρούριο κι' ἀκόνιζε χάρμπες (μαχαίρια).

Κρύφθηκε ὁ Μπελκάσεμ, παραμόνεψε καὶ βεβαιώθηκε πὼς τὰ λόγια τῆς Ἀζίζας ἦσαν ἀληθινά. Ὡστόσο τὴν ἄλλη μέρα, γελαστὸς ὅπως πάντοτε, ξαναπῆγε στὸ σπίτι τῆς Σουλάϊκας.

Αὐτὴ τὴ φορὰ τὴ βρῆκε ἐκεῖ. Καὶ τί δὲν τῆς κουβάλησε κείνη τὴν ἡμέρα. Κοκκαλινα αὐγὰ γεμᾶτα μόσχο ἀπὸ τὸ Ἰράκ, κεντητὲς κελεμπίες ἀπὸ τὴ Βαγδάτη, χρυσᾶ φλουριὰ τῆς Δαμασκοῦ, ζαχαρωμένους χουρμάδες τοῦ Μαρόκου. Τῆς εἶπε πὼς θὰ ξανάφευγε τὸ ἴδιο βράδυ.

Ἡ Σουλάϊκα ὅταν ἄκουσε πὼς θὰ ξανάφευγε ὁ καλός της, λυπήθηκε.

— Μπορεῖς νἄρθης καὶ σὺ μαζί μου! τῆς εἶπε. Φεύγω μόνος, μὲ τὴν καμήλου μου. Θὰ ξαναγυρίσουμε πρὶν γεμίση τὸ φεγγάρι. Θὰ περάσουμε τόσο ὄμορφα, τόσο εὐτυχισμένα. Ἂν ἔρθης, θὰ σοῦ χαρίσω ἕνα κουτὶ μὲ χίλια ὡραῖα πράγματα.

Δὲν ἤθελε ν' ἀκούση περισσότερα ἡ Σουλάϊκα γιὰ νὰ κρεμαστῆ σὰν τρελλὴ στὸ λαιμό του καὶ νὰ ξεχάση τὸν Μπὲν Ἀχμέτ. Ὕστερα ἀπὸ λίγες ὧρες οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι ταξιδεύανε μαζὶ μέσα στὴν ἀτέλειωτη ἔρημο, ἐκείνη μέσα στὸ ἀράπικο καφάσι ποὺ ἦταν καλὰ στερεωμένο πάνω στὴν καμπούρα τῆς καμήλας καὶ ἐκεῖνος ἀκολουθῶντας πεζός. Ἡ Σουλάϊκα σιγοτραγουδοῦσε. Ἄξαφνα ὁ Μπελκάσεμ σταμάτησε τὴ καμήλα, ἔρριξε γύρω του μιὰ ματιὰ καὶ ἀνοίγοντας τὸ μπουρνοῦζι του ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα κουτὶ καὶ τὴ χάρμπια του.

— Νὰ τὸ δῶρο ποὺ σοὔταξα, ἀγαπημένη μου! τῆς εἶπε, πετῶντας της τὸ κουτὶ ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ καφάσι στὰ πόδια της. Γιὰ δὲς καὶ τὴ χάρμπια μου. Μοῦ τὴν ἀκόνισε σήμερα ὁ Μπὲν Ἀχμέτ. Τὸν ξέρεις τὸν Μπὲν Ἀχμέτ... Ἐκεῖνο τὸ λεβεντόπαιδο τὸν ἀκονιστή... Μοῦ τὴν ἀκόνισε τόσο καλά, ποὺ κόβει σὰν τὸ γιαταγάνι τοῦ Προφήτη!

Ἡ Σουλάϊκα στὸ ἄκουσμα μόνο τοῦ ὀνόματος τοῦ Μπὲν Ἀχμέτ χλώμιασε, ἀλλὰ τὸ ποὺ ἔδιωξε κάθε φόβο ἀπ' τὴν καρδιά της, πρόσωπο τοῦ Μπελκάσεμ ἦταν τόσο γαλήνιο. Ἄξαφνα μιὰ διαπεραστικὴ φωνὴ θηρίου ποὺ τὸ σφάζουν ἀντήχησε μέσα στὴν ἔρημο. Ἡ Σουλάϊκα εἶχε ἀνοίξει τὸ κουτὶ γιὰ νὰ θαυμάση τὰ δῶρα τοῦ Μπελκάσεμ. Μόλις ὅμως ἅπλωσε τὸ χέρι της γιὰ νὰ παραμερίση τὰ χρυσόχαρτα, πάγωσε ἀπὸ τὸν τρόμο, γιατὶ εἶδε τὸν ἴδιο τὸ Χάρο μὲ τὰ μάτια τῆς Σκορπιοὶ φαρμακεροὶ σκορπίστηκαν πάνω στὸ πόδια της καὶ ἄρχισαν νὰ τρέχουν σ' ὅλο της τὸ κορμί, ἐνῶ συγχρόνως δυὸ ἔχιδνες ἑτοιμαζόντουσαν νὰ χύσουν καὶ αὐτὲς μέσα στὸ αἷμα της τὸ δικό τους φαρμάκι. Τρελλὴ ἀπὸ τὴν ἀγωνία της προσπάθησε νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ καφάσι ἀλλὰ εἶδε ὅτι ὁ Μπελκάσεμ τὴν εἶχε δεμένη ἀπὸ τὴ μέση. Περάσανε μερικὰ λεπτὰ μέσα σὲ μιὰ φρίκη ποὺ δύσκολα περιγράφεται, στὴ φρίκη τῆς ἀγωνίας τῆς ὡραίας Σουλάϊκας. Κι' ὅταν οἱ φωνὲς τῆς δυστυχισμένης γυναίκας ἔγιναν ρόγχοι θανάτου, ὁ Μπελκάσεμ ἔλυσε τὸ καφάσι ἀπὸ τὴ ράχη τῆς καμήλας καὶ τὸ ἄφησε νὰ κατρακυλήση κάτω στὴν ἄμμο μὲ τὸ τραγικό του φορτίο.

Ἔβαλε ὕστερα τὴ χάρμπια του στὸ λαιμὸ τῆς Σουλάϊκας καὶ γρήγορα σὰν ἀστραπή, ἔκοψε τὸ κεφάλι τῆς ἀγαπημένης του, ποὺ κύλησε ἐμπρὸς στὰ πόδια του. Σὲ λίγο ὁ Μπελκάσεμ γύρισε μόνος στὸ χωριό του.

ΝΟΝΤΤΕ ΚΑΖΑΝΟΒΑ

Τά παιχνίδια ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

— Πῶς εἶπες; Παντρεύεσαι! φώναξε ἡ δεσποινὶς Ζακελίνα.

Καὶ κύτταξε ξαφνιασμένη τὴν ἀδελφή της Ζινέτ.

— Μάλιστα, παντρεύομαι, ἀπάντησε ἐκείνη.

— Καὶ τὸν Πέτρο; Τὸν ἀφήνεις; Τί θὰ γίνη αὐτός;

— Μοῦ εἶνε ἀδιάφορο, εἶπε ἀπότομα ἡ Ζινέτ. Ποιὸς τοῦ εἶπε νὰ πάη στὴν Αὐστραλία; Καὶ ποιὸς ξέρει πότε θὰ γυρίση πίσω; Ἀρκετὰ κράτησε αὐτὴ ἡ ἱστορία. Δὲν μπορῶ νὰ περάσω ὅλη τὴ ζωή μου περιμένοντας τὸν Πέτρο. Καὶ μιὰ ποὺ παρουσιάζεται ἕνας ἄλλος ποὺ προσφέρεται νὰ μὲ στεφανωθῆ σ' ἕνα μῆνα καὶ ποὺ δὲν εἶνε οὔτε ἄσχημος, οὔτε φτωχός ,θὰ εἶμαι πολὺ κουτὴ ν' ἀρνηθῶ

— Ξέρεις ,ὅμως, ὅτι ἂν ὁ Πέτρος ἔφυγε γιὰ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ κόσμου, τὸ ἔκανε γιὰ ν' ἀποκτήση περιουσία πρὸς χάριν σου; Καὶ στὰ γράμματά του σοῦ γράφει μὲ τόση τρυφερότητα, μὲ τόση ἀφοσίωσι! Μὲ τί καρδιὰ θἀτοῦ ἀναγγείλης τὴν προδοσία σου;

— Θὰ ἀρκεσθῶ στὸ νὰ μὴν ἀπαντήσω στὰ γράμματά του καὶ τότε θὰ τὸ καταλάβη μόνος του.

— Δὲν ἔχεις καθόλου καρδιά, Ζινέτ.

— Μπᾶ! Νὰ ἰδῆς ποὺ θὰ παρηγορηθῆ καὶ θὰ βρῆ ἄλλη ἀρραβωνιαστικιά... ἂν ἐννοεῖται γίνη πλούσιος. Γιατὶ ἐγὼ ἀμφιβάλλω καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς δέχομαι τὸν ἄλλο.

Ἡ διαγωγὴ τῆς ἀδελφῆς της τὴν εἶχε καταλυπήσει. Ἦταν ἀπὸ τὰ πλάσματα ποὺ δὲν νοιώθουν τὴ ζωὴ χωρὶς ἀφοσίωσι Μὰ δὲν μποροῦσε νὰ κάνη τίποτε. Ἦταν τόσο δειλὴ καὶ ἀναποφάσιστη ὅσο ἡ νεώτερη ἀδελφή της ἦταν ἀποφασιστική. Νὰ τὴν μεταπείση, δὲν ἦταν δυνατόν. Καὶ ἡ Ζακελίνα στέναξε καὶ σώπασε. Ὡστόσο αἰσθανόταν τὴν ἀνάγκη κάτι νὰ κάνη. Τὴν ἔθλιβε ὑπερβολικὰ ἡ σκέψις ὅτι ὁ Πέτρος θὰ ὑπέφερε πολὺ ἀπὸ τὸ πλῆγμα.

Ἔξαφνα μιὰ ἔμπνευσις τῆς ἦρθε. Νὰ γίνη ἐκείνη ἡ Ζινέτ. Νὰ ἐξακολουθήση νὰ γράφη αὐτὴ στὸν Πέτρο, μιμουμένη τὸ γραφικὸ χαρακτῆρα τῆς ἀδελφῆς της, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο τῆς ἦταν πολὺ εὔκολο. Ἔτσι θὰ ἔσωζε τὸν καϋμένο τὸ νέο ἀπὸ τὴν ἀπελπισία. Ἡ σκέψις αὐτὴ τῆς ἔφερε ἀνακούφισι καὶ σχεδὸν χαρά. Κάθησε, ἔγραφε καὶ τὸ ἴδιο βράδυ ἔφευγε γιὰ τὴν Αὐστραλία τὸ πρῶτο της γράμμα πρὸς τὸν Πέτρο, πολὺ τρυφερώτερο ἀπὸ κεῖνα ποὺ τοῦ ἔστελνε τὸν τελευταῖο καιρὸ ἡ Ζινέτ. Ἔπειτα ἀπὸ ἐνάμισυ μῆνα — ἀκριβῶς λίγες μέρες μετὰ τὸ γάμο τῆς Ζινὲτ καὶ τὴν ἀναχώρησί της γιὰ τὸ γαμήλιο ταξίδι — ἔφτασε ἡ ἀπάντησις. Ὁ Πέτρος δὲν εἶχε ὑποψιασθῆ τίποτε. Ἡ Ζακελίνα ξανάγραψε, πῆρε δεύτερο γράμμα, ἔπειτα ἔστειλε ἄλλο καὶ ἡ ἀλληλογραφία ἐξακολούθησε ἐπὶ μῆνες.

Ἡ Ζινὲτ εἶχε ἐγκατασταθῆ στὸ μεταξὺ στὴ Νίκαια, ὅπου εἶχε κάποια ἐπιχείρησι ὁ σύζυγός της. Δυὸ ὁλόκληρα χρόνια κράτησε ἡ ἀλληλογραφία αὐτή. Καὶ ἔξαφνα ἕνα ἀπόγευμα ἡ Ζακελίνα πῆρε ἕνα τηλεγράφημα ἀπὸ τὴν Αὐστραλία. Μόλις τὸ διάβασε ταράχθηκε. Ὁ Πέτρος τηλεγραφοῦσε ὅτι γύριζε στὴ Γαλλία, μὲ τὸ πρῶτο ὑπερωκεάνειο.

— Τώρα; Τί θὰ κάνω; ψιθύρισε μὲ ἀμηχανία. Πῶς θὰ δικαιολογηθῶ;

Ὁ πόνος της ἦταν διπλός.

Θὰ ἔπαυε νὰ εἶνε μνηστή, ἔστω καὶ κατὰ φαντασίαν, θὰ σταματοῦσε ἡ τόσο γοητευτικὴ ἀλληλογραφία τους.

Ἐπὶ τέλους ἕνα ἀπόγευμα ἔφτασε ὁ Πέτρος. Μπῆκε στὸ σπίτι δειλὰ - δειλά, ἔτρεμε ἀσφαλῶς ἀπὸ τὴ συγκίνησί του.

Μόλις τὴν ἀντίκρυσε ἐμπρός του, ψιθύρισε:

— Δεσποινὶς Ζινέτ!..

Ἡ Ζακελίνα ἔμεινε ἔκπληκτη καὶ ἄφωνη.

Μὰ ἦταν δυνατὸν λοιπόν, μὲ τεσσάρων μόνον ἐτῶν ἀπουσία, νὰ μὴ θυμᾶται τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἀρραβωνιαστικιᾶς του καὶ νὰ τὴν περνᾶ γιὰ τὴ Ζινέτ;

Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος πῶς εἶχε ἀλλάξει τόσο πολύ; Τὰ κατάμαυρα μαλλιά του εἶχαν γίνει ὁλόξανθα καὶ τὸ πρόσωπό του...

— Πέτρο! ξεφώνισε ἡ νέα.

— Ὤ! Ὄχι, Πέτρο, φώναξε μὲ τόνο διαμαρτυρίας ὁ νέος. Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γελασθήκατε τόσον πολὺ καὶ νὰ μὴν ἐννοήσατε, ὅτι ἐκεῖνος ποὺ γυρίζει ἀπὸ τὴν Αὐστραλία δὲν εἶνε ὁ Πέτρος, ἀλλὰ ἕνας ἄλλος!

— Πῶς; Ἕνας ἄλλος; ἐφώναξε ἡ Ζακελίνα σαστισμένη.

— Μάλιστα. Ὁ Πέτρος παντρεύθηκε στὴν Αὐστραλία, πρὸ δύο ἀκριβῶς ἐτῶν. Ἐγὼ ἤμουν γραμματεύς του καὶ φίλος του. Μοῦ ἀνέθεσε νὰ σᾶς ἀναγγείλω τὸ γάμο του. Ἀλλὰ δὲν μπόρεσα νὰ ἐκτελέσω μιὰ τόσο θλιβερὴ ἀποστολή. Καὶ τότε μιμήθηκα τὸ γραφικὸ χαρακτῆρα του καὶ σᾶς ἔγραφα ἐγὼ ἀντὶ αὐτοῦ.

— Ὥστε.. ἐκάματε ὅ,τι ἀκριβῶς κι' ἐγὼ ἀντὶ τῆς ἀδελφῆς μου...

Τώρα ἦταν ἡ σειρὰ τοῦ ξένου νὰ ξαφνισθῆ καὶ νὰ καταπλαγῆ.

Ἀλλὰ οἱ ἐξηγήσεις δόθηκαν γρήγορα καὶ σὲ τόνο τρυφερό.

Κι' ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας ἀργότερα, οἱ δυὸ νέοι τοὺς ὁποίους ἡ μοῖρα εἶχε κάνει νὰ ἐπικοινωνήσουν μὲ τόσο ἀλλόκοτο τρόπο, ἀποφάσισαν νὰ συνδέσουν τὴ ζωή τους γιὰ πάντα.

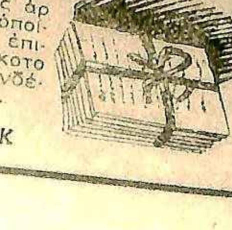

Χ. ΜΑΤΚΟΓΚ

Ἡ ζωὴ τῶν μεγάλων ζωγράφων

Πεῖνα, δυστυχία, ἀπόγνωσις

Εἶνε ἀναμφισβήτητη ἀλήθεια, ὅτι οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς παληοὺς καλλιτέχνας δὲν χάρηκαν τοὺς καρποὺς τῶν κόπων τους, δὲν ζήσανε ἀπὸ τὰ ἔργα τους, τὰ ὁποῖα ἀργότερα ἐκρίθησαν ὡς ἀριστουργήματα καὶ πουλήθηκαν πανάκριβα. Αὐτὸ δυστυχῶς συνέβαινε ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα χρόνια ἀκόμη.

Ὁ Πρωτογένης τῆς Ρόδου, ποὺ κρίθηκε ἀργότερα ἄριστος ζωγράφος, ἀναγκάστηκε στὰ ἐνενήντα του χρόνια, νὰ ζωγραφίζη τρόπιδες πλοίων γιὰ νὰ ἐξοικονομήση ἕνα κομμάτι ψωμί.

Στὸν μεσαίωνα πάλι, ὁ Στέφανος Λαϊχνερ τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα σήμερα κοστίζουν ἀμύθητα ποσά, πέθανε σ' ἕνα νοσοκομεῖο τῆς Κολωνίας πάμπτωχος.

Ἀργότερα, ὁ μέγας Ρέμπραντ βρισκόταν σὲ τέτοια ἔνδεια ποὺ ζοῦσε μέχρι τοῦ θανάτου του ἀπὸ διάφορα βοηθήματα ποὺ τοῦ ἔδινε ἕνα φιλανθρωπικὸ ἵδρυμα τοῦ Ἀμστερνταμ. Ὅταν ζοῦσε, κανεὶς δὲν πρόσεξε τὰ ἔργα του. Ἡ αὐτοπροσωπογραφία του πουλήθηκε 12 φράγκα! Ἡ «Γέννησις» του, ποὺ βρίσκεται τώρα στὰ Ἀνάκτορα τοῦ Βούκιγχαμ, πουλήθηκε στὴ Χάγη 305 φράγκα. Ἡ «Βηθσαβεὲ» τοῦ Λούβρου ποὺ ἀγοράστηκε τὸ 1914 ἀντὶ ἑνὸς ἑκατομμυρίου φράγκων, πουλήθηκε ἀπὸ τὸν μεγάλο καλλιτέχνη ἀντὶ ὀλίγων σολδίων, γιὰ νὰ πληρώση τοὺς δανειστάς του ποὺ τὸν κυνηγοῦσαν.

Ὁ μέγας Βατὼ ἐξ ἄλλου, κάποτε ποὺ ἤθελε ν' ἀγοράση μιὰ περούκα, ἔδωσε στὸν κουρέα του δυὸ περίφημα ταμπλώ του ποὺ στολίζουν σήμερα τὸ Μουσεῖο τοῦ Λούβρου.

Ἕνας ἄλλος μεγάλος καλλιτέχνης, ὁ Μιλλέ, πέρασε τραγικὲς ἡμέρες. Ἐργαζόταν φορῶντας... τσόκαρα μέσα σ' ἕνα παγωμένο ἀτελιέ. Νηστικὸς συχνότερα, παρὰ χορτασμένος, προσπαθοῦσε μ' ὅλους τοὺς κατατρεγμοὺς τῆς μοίρας, νὰ τελειώση τὸν «Ἑσπερινὸ» του ποὺ πουλήθηκε πολλὰ χρόνια ἀργότερα ἕνα ἑκατομμύριο φράγκων. Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ τὸν ζωγράφιζε, συλλογιζόταν πῶς θὰ κατώρθωνε νὰ πληρώση τὸν ψωμᾶ του, ποὺ δὲν ἤθελε νὰ τοῦ κάνη πίστωσι, τὸν μπακάλη, ποὺ τὸν ἀπειλοῦσε, καὶ τὸν ράφτη ποὺ θὰ τοῦ ἔκανε κατάσχεσι.

Δεκαπέντε χρόνια πάλευε μὲ τοὺς δικαστικοὺς κλητῆρες, οἱ ὁποῖοι βρισκόντουσαν συνεχῶς ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα του. Δεκαπέντε ὁλόκληρα χρόνια βασανιζόταν νὰ θρέψη τὴν πολυμελῆ οἰκογένεια του. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἀπελπισίας, ἔπιασε κι' ἔγραψε σ' ἕνα φίλο του:

«Μπρὸς στὴ τρικυμία ποὺ βρίσκομαι, φωνάζω: «Βοήθεια φίλοι μου! Πνίγομαι! Πνίγομαι! Μὲ τὴ διαφορὰ μόνο ὅτι βρίσκομαι στὴ στερηά!...»

Ποῦ νὰ φαντασθῆ ὁ δυστυχής, ὅτι τὴν ὥρα ἐκείνη ἔβγαινε ἀπ' τὸ πινέλο του μιὰ ὁλόκληρη περιουσία, τὴν ὁποία ὅμως χάρηκαν ἄλλοι. Ὁ ἴδιος τὸ 1848 ἀναγκάστηκε νὰ δώση ἔξη ὡραιότατα σχέδιά του γιὰ νὰ ἀγοράση ἕνα ζευγάρι παπούτσια.

Ὁ Πὼλ Γκωγκὲν, ὁ ζωγράφος τῆς Ταϊτῆς καὶ τῶν Μαρκησίων νήσων, πέρασε ἐπίσης φριχτὴ δυστυχία.

Ὁ μέγας ζωγράφος Ντεγκάλ, τοῦ ὁποίου ἡ περίφημη εἰκὼν «Οἱ χορεύτριες τῆς Ὄπερας» πουλήθηκε σὲ μιὰ δημοπρασία ἀντὶ 1.200.000 φράγκων, ἔλεγε μελαγχολικὰ σ' ἕνα φίλο του:

— Μοιάζω μὲ τὸ ἄλογο ποὺ ἦρθε πρῶτο στὶς ἱπποδρομίες... Ἄλλοι κερδίζουν ἀπ' τὴ νίκη μου.

Ἱστορικὴ στὰ καλλιτεχνικὰ χρονικὰ ἔχει μείνει ἡ περιπέτεια τῆς «Σαλώμης» τοῦ Ρενιῶ. Ὅταν πουλήθηκε στὸ ἀτελιὲ τοῦ καλλιτέχνη τὸν Ἀπρίλη τοῦ 1872, ἀγοράστηκε ἀπὸ τὴν κυρία Κασσὲν ἀντὶ 4000 φράγκων. Τὸν Μάη τοῦ 1912 πουλήθηκε πάλι σὲ μιὰ δημοπρασία. Πρώτη προσφορὰ 100 χιλιάδες φράγκα. Δεύτερη 180.000. Τρίτη 250.000. Στὶς 480.000 φράγκα ἡ εἰκὼν κατεκυρώθη ὑπὲρ τοῦ κ. Κονέλδερ ἀπ' τὴ Νέα Ὑόρκη.

Θὰ πιστεύσετε ποτὲ ὅτι

...Οἱ αὐγοθῆκες ἔκαναν τὴν ἐμφάνισί τους τὸν 15ον αἰῶνα;

...Σ' ὅλον τὸν κόσμο πεθαίνουν μέσα σ' ἕνα λεπτὸ 68 ἄνθρωποι κάθε μέρα 97920 καὶ κάθε χρόνο 35.740.800;

...Μεταξὺ 10.000 ἀνθρώπων ἕνας μόνο πεθαίνει ἑκατὸ ἐτῶν;

...Σύμφωνα μὲ μιὰ στατιστικὴ ἐπὶ τριῶν ἀνδρῶν οἱ δύο καπνίζουν;

...Τὰ «φυσικὰ ὀξέα» ποὺ περιέχουν τὰ διάφορα φροῦτα, πορτοκάλια, μῆλα κλπ. ἀναζωογονοῦν τὸν ὀργανισμὸ τῶν γερόντων;

... Τὸ μέλι ἐπιδρᾶ εὐεργετικώτατα στὰ νοσήματα τοῦ λάρυγγος, ὅπως καὶ στὰ πνευμονικά;

....Γενικῶς τὰ φροῦτα πρέπει κατὰ προτίμησιν νὰ τρώγωνται τὸ πρωΐ ἢ τὸ πολὺ στὸ μεσημβρινὸ γεῦμα;

...Σχετικὰ μὲ τὰ φροῦτα, οἱ Ἰσπανοὶ λέγουν: «Τὸ πρωΐ εἶνε χρυσάφι, τὸ μεσημέρι ἀσῆμι καὶ τὸ βράδυ μολύβι»;

...Ὁ τάφος τοῦ Μωάμεθ εἶνε στολισμένος μὲ σαπφείρους διαμάντια καὶ ρουμπίνια ἀξίας 2.000.000 λιρῶν στερλινῶν;

... Τὸ ἄλογο, ἀναλόγως τοῦ σώματός του ἔχει τὸ πιὸ μικρὸ στομάχι;

....Στὸ Τυρόλο πιστεύουν πῶς οἱ βραστὲς τσουκνίδες εἶνε γιατρικὸ περίφημο γιὰ τὴν φυματίωσι.

...Τὸ ἄσπρο χρῶμα εἶνε τὸ ἀφθονώτερο στὸ βασίλειο τῶν λουλουδιῶν;

....Τὸ χειρότερο μέσον γιὰ νὰ ζεσταθῆ κανεὶς εἶνε ἡ φωτιὰ καὶ τὸ καλύτερο ἡ ἐργασία;

....Ἡ χρῆσις τοῦ βωδινοῦ κρέατος κάνει τὸν ἄνθρωπο δραστήριο καὶ τολμηρό;

....Ἡ χρῆσις τοῦ χοιρινοῦ κρέατος κάνει τὸν ἄνθρωπο ἀπαισιόδοξο;

....Τὸ πρόβειο κρέας προκαλεῖ μελαγχολία;

...Τὸ μοσχαρίσιο κρέας καταστρέφει κάθε δραστηριότητα;

...Τὸ γάλα καὶ τὰ αὐγὰ χαρίζουν ζωηρότητα πνεύματος, ἰδίως μάλιστα στὶς γυναῖκες;

....Τὸ βούτυρο κάνει τὸν ἄνθρωπο φλεγματικό;

Ἀθηναϊκὰ ἐπίκαιρα

Ο ΚΑΠΝΟΣ

Τὴν νέαν ἀνατίμησιν τῶν σιγαρέττων ὅλοι
ψυχραίμως ἀπεδέχθησαν ο τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλι
πλὴν μερικῶν ποὺ εἴπανε «Τὸ κόβω» νέτα - σκέτο
κι' ἀμέσως ἀγοράσανε ἀκόμα δυὸ πακέττα!
Ἂς μὴ μᾶς κακοφαίνεται. Τί ἄλλου φυσικώτεερον,
νὰ παίρνης τὰ τσιγάρα σου ὅλο καὶ ἀκριβώτερον;
Εἶνε νόμος τῆς φύσεως ποὺ πάντοτε ἐκδηλώνεται,
ὅπου ὑφίσταται καπνὸς ἀμέσως ν' ἀνυψώνεται...

ΑΝ ΕΙΣΑΙ ΦΙΛΟΣ

Καὶ τὸ τσιγάρο ἐπειδὴ δὲν βρίσκουνε φτηνὸ
πλεῖστοι πολῖται λογικοὶ καὶ πρακτικοὶ ἀπείρως
φροντίζουν κι' ἀγοράζουνε εἰς χῦμα τὸν καπνὸ
κι' ἔτσι τὸ τσιγαράκι τους στρίβουν ἰδιοχείρως.

Κι' ἡ νέα αὐτὴ συνήθεια μᾶς ξαναθυμίση
τὸ παλαιὸ τὸ δίστιχο ποὺ εἴχαμε λησμονήσει:
—«Ἂν εἶσαι φίλος γκαρδιακὸς καὶ δὲν φοβᾶσαι Χάρο
δόσε μου τὸ πακέττο σου νὰ στρίψω ἕνα τσιγάρο.»

ΤΑ ΚΑΛΑ ΤΗΣ ΕΛΛΕΙΨΕΩΣ

Μὲ τοῦ νεροῦ τὸ ζήτημα πῶς τὰ περνᾶτε, φίλοι μου;
Καὶ ἄλλοτε ἀσχολήθηκε μὲ τὸ νερὸ ἡ στήλη μου
μετὰ μεγάλης προσοχῆς κι' ὅλως ἰδιαιτέρως
γιατὶ αὐτὸ εἶν' τὸ ζήτημα τὸ φλέγον τῆς ἡμέρας.
Μὰ ὅσο κι' ἂν τὸ στερούμεθα θὰ παρηγορηθοῦμε
φρονίμως ἂν σκεφτοῦμε
πὼς μὲ αὐτὴ τὴν ἔλλειψι ὕδατος στὴν Ἀθήνα
τὴν πίνουμε ἀνέρωτη ἐφέτος τὴ ρετσίνα...

Π. Π

Ἀπὸ τὸ προσεχὲς τεῦχος θὰ σᾶς προσφέρη μιὰ ὑπέροχη σειρά, ἐντελῶς ἀγνώστων ἱστοριῶν, βγαλμένων ἀπ' τὴν περίοδο τῆς Τουρκοκρατίας καὶ τῆς Ἐπαναστάσεως.

ΗΡΩΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

Ἄγνωστοι καὶ λησμονημένοι ἥρωες, ἐπικὰ γεγονότα καὶ μεγαλουργήματα γιὰ τὰ ὁποῖα σιωπᾶ ἡ ἱστορία. Συναρπαστικὲς σελίδες ποὺ θὰ ρουφηχτοῦν κυριολεκτικῶς, γραμμένες ἀπ' τὸν ἐκλεκτὸ συνεργάτη μας Ἀκαδημαϊκὸ

κ. ΣΠΥΡΟ ΜΕΛΑ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἕνα βράδυ ποὺ ὁ περίφημος ἠθοποιὸς τῆς παληᾶς ἐποχῆς, Νικόλαος Μπίλερ, ὑπεδύετο τὸν Ἀγαθόπουλο, στὴ γνωστὴ κωμωδία τοῦ Μολιέρου «Ἀρχοντοχωριάτης», εἶδε σ' ἕνα θεωρεῖο τὸν ὑπουργὸ Χρηστίδη, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε καταδιώξει καὶ φυλακίσει πολλὲς φορὲς ἐξ αἰτίας τῶν φρονημάτων του.

Ἐκδικούμενος τότε ὁ Μπίλερ, ἄλλαξε μιὰ φράσι τοῦ ἔργου καὶ φώναξε σὲ μερικοὺς μάγκες ποὺ τὸν πείραζαν ἀπὸ τὴν πλατεῖα

— Βρὲ τί εἶμαι ἐγώ; Κανένας καμπούρης ἢ κανένας ὑπουργὸς καὶ μὲ πήρατε μὲ τὰ λεμόνια;

Ὁ Χρηστίδης δὲν θύμωσε. Ἀντιθέτως διώρισε τὸν Μπίλερ βοηθὸ στὸ τελωνεῖο Πατρῶν, κι' ἔτσι ἔγινε δημόσιος ὑπάλληλος κι' ἄφησε τὴ σκηνή.

Βουβὲς Τραγωδίες

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

Κάθε μέρα, τὴν ὥρα ποὺ τὸ ζευγαράκι συναντιότανε, τὶς ὧρες τῶν ρωμαντικῶν δειλινῶν, ὁ Πέτρος εἶχε πάντα νὰ προσφέρη μιὰν ἀνθοδέσμη στὴν Ἀλίκη. Πότε ἤτανε μενεξέδες, πότε ζουμπούλια, πότε νάρκισσοι. Κι' ἐνῶ τὴ φιλοῦσε, ὁ Πέτρος τῆς ψιθύριζε:

— Εἶνε οἱ μυρωμένοι μεσάζοντες τοῦ ἔρωτός μου. Πάρ' τους, γιὰ νὰ σοῦ ποῦνε πόσο σ' ἀγαπῶ...

Καὶ ἡ μικρούλα ἡ Ἀλίκη βύθιζε τὸ προσωπάκι της μέσ' στὰ λουλούδια, κι' ἔνοιωθε πὼς στ' ἀλήθεια ὁ δικός της τὴν ἀγαποῦσε. Ἐκεῖνα, ἀλλοιῶς, ἐκεῖνα δὲν θὰ μύριζαν ἔτσι δυνατά.

Πέρασε καιρός. Πολλὲς φορὲς ὁ Πέτρος ἦρθε στὸ ραντεβού του, κρατῶντας μενεξέδες, ζουμπούλια, ναρκίσσους. Καί, πολλὲς φορὲς τῆς Ἀλίκης τὸ προσωπάκι βυθίσθηκε μέσα στὴ μυρωμένη δροσιὰ τῶν καλύκων ποὺ τῆς εἴχανε μεταβιβάσει τὸν ἔρωτά του καὶ τὴ λαχτάρα του

Ἀλλοίμονο! Ἔρωτες στηριγμένοι πάνω στὰ λουλούδια, δὲν εἶνε δυνατὸ παρὰ νὰ ἔχουνε καὶ τῶν λουλουδιῶν τὴ διάρκεια... Δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς καὶ ἦρθε μιὰ μέρα ποὺ καὶ ὁ ἔρωτας τοῦ Πέτρου μαράθηκε μαζὶ μὲ τὰ λουλούδια. Ὁ ἄπιστος ξέχασε τὴ φτωχούλα ποὺ εἶχε παραδοθῆ ἀνεπιφύλαχτα στὰ φλογερά του χάδια. Τὰ λουλούδια πάψανε νὰ τῆς μεταβιβάζουνε τὸν ἔρωτά του καὶ τὴ λαχτάρα του. Ἡ Ἀλίκη ξεχάστηκε.

Δὲν κατάφερε ὅμως καὶ νὰ ξεχάση. Ἡ λησμονιὰ τῶν ἄλλων ποὺ μᾶς τυλίγει μ' ἀδιαφορία, εἶνε πικρὸ δηλητήριο· ἡ λησμονιὰ ἡ δική μας, εὐεργετικὸ ναρκωτικό. Δὲν κατάφερε νὰ τὴ ρουφήξη ἡ Ἀλίκη καὶ νὰ ναρκώση τὴν καρδιά της. Ἡ θύμηση τοῦ Πέτρου, γοητευτικὴ πάντα καὶ βασανιστική, τὴν κυνηγοῦσε καὶ νύχτα καὶ μέρα, σὰ γλυκὸς ἐπίμονος ἐφιάλτης.

Κι' ὁ Πέτρος; Ἀδιάφορος κι' ἐγωιστής, σὰν ἄνθρωπος ποὺ πιὰ δὲν ἀγαποῦσε, διέγραφε τὴν τροχιά του ἀλλοῦ, σ' ἄλλα ἐρωτικὰ μήκη καὶ πλάτη. Τρυγοῦσε τὸν ἔρωτα ξένοιαστος, χωρὶς ἡ τύψη νὰ τοῦ βασανίζη τὴν ψυχή. Καὶ τὸ ὄνομα ἀκόμα τῆς καϋμενούλας τῆς Ἀλίκης ἴσως νἄχε ξεχάσει Τὸ θυμήθηκε ἕνα θαμπὸ πρωϊνὸ τοῦ χειμῶνα ποὺ πῆρε δυὸ ἁπλὲς γραμμὲς ἀπὸ τὸ χέρι της. «Ἔλα, σὲ παρακαλῶ, ἀμέσως στὸ σπίτι. Εἶν' ἡ τελευταία ἐνόχλησι ποὺ σοῦ ἐπιβάλλω... Ἀλίκη.» Ὁ Πέτρος στὴν ἀρχὴ σήκωσε τοὺς ὤμους του, πετῶντας τὸ σημείωμα. Ὕστερα ὅμως, τὸ σήκωσε καὶ τὸ ξαναδιάβασε. «Ἡ τελευταία ἐνόχλησι..» Τί νἄθελε νὰ πῆ μ' αὐτὸ ἡ Ἀλίκη; Οἱ γυναῖκες εἶνε καμμιὰ φορὰ τρελλές... Ξανασήκωσε, βέβαια, γιὰ δεύτερη φορὰ τοὺς ὤμους του, ξεκίνησε ὅμως καὶ γιὰ τὸ σπίτι της.

Βρῆκε τὴν πόρτα κλειστή. Χτύπησε. Δὲν τοῦ ἄνοιξε κανείς. Ἔσπρωξε, ξανάσπρωξε πιὸ δυνατά, στὸ τέλος ἡ πόρτα ἄνοιξε. Ἀμέσως ὁ Πέτρος ὑποχώρησε ζαλισμένος Μιὰ ἔντονη, μιὰ βαρειὰ μυρωδιὰ λουλουδιῶν ξεχύθηκε ἔξω. Ὁ Πέτρος μπῆκε. Πόσα λουλούδια... Λουλούδια παντοῦ, στὰ βάζα, στὸ πάτωμα, στὸ κρεββάτι. Ὅσο προχωροῦσε, πατοῦσε ζουμπούλια, μενεξέδες, ὑακίνθους... Καὶ στὴ μέση, ξαπλωμένη σ' ἕνα ντιβάνι, ἡ Ἀλίκη ξεψυχοῦσε... Τὴ ζύγωσε, γονάτισε κοντά της μὲ δάκρυα στὰ μάτια - ἀκόμα κι' ἡ ἀντρικὴ ἀναλγησία λυώνει καμμιὰ φορὰ στὴ φλόγα τοῦ μεγάλου πόνου... — καὶ πλησίασε τὰ χείλια του στὰ δικά της.

Σιγανή, σὰ νἄφτανε ἀπ' τὸν ἄλλο κόσμο, ἡ φωνή της ξεψύχησε στ' αὐτιά του:

— Τὰ... μάζεψα... ὅλα... τὰ... λουλούδια... κοντά μου... γιά... νά... μοῦ...ξαναποῦν... πῶς... μ' ἀγαπᾶς... Ὅπως... τότε...

Οἱ μυρωμένοι μεσάζοντες τοῦ χαμένου της ἔρωτα, τῆς εἴχανε ξαναδώσει γιὰ μιὰ τελευταία στιγμὴ τὴν αὐταπάτη τῆς εὐτυχίας. Κι' ἀκόμα, τὴν εὐτυχία τῶν δυστυχισμένων: Τὸ θάνατο...

Ὁ Πέτρος ἔνοιωσε τὸ χεράκι της νὰ παγώνη μέσ' στὸ δικό του. Τοῦ τὄσφιξε γιὰ μιὰ τελευταία φορὰ καὶ ξεψύχησε μέσ' στὰ λουλούδια...

Ἡ ἀπατηλὴ γλῶσσα τῶν λουλουδιῶν τὴν εἶχε κάνει νὰ πεθάνη μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλια.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Παραξενιὲς μεγάλων ἀνδρῶν

Τί ἀναφέρει σχετικῶς ἡ ἱστορία

Δὲν εἶνε μόνον οἱ μικροὶ καὶ οἱ ἀσήμαντοι ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν τὰ ἐλαττώματα καὶ τὶς παραξενιές τους. Ἐλαττώματα μεγάλα καὶ ἐξωφρενικὰ εἶχαν κι' ὅλοι σχεδὸν οἱ διάσημοι ἄνδρες.

Ἄλλοι ἦσαν ἀφηρημένοι, ἄλλοι νευρικοί, κι' ἄλλοι λαίμαργοι περισσότερο καὶ ἀπ' αὐτὸν τὸν Λούκουλλο.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς τῆς Γαλλίας ἦσαν καλοφαγάδες. Ὁ Λουδοβῖκος 14ος κρατοῦσε ὅμως τὰ σκῆπτρα τῆς λαιμαργίας. Στὸ πρωϊνό του πρόγευμα ἔτρωγε ὁ ἀθεόφοβος, μπουρεκάκια, σηκώτια καὶ μιὰ μπριζόλα χοιρινή. Τὸ βράδυ πάλι κατεβρόχθιζε τέσσερα πιάτα σούπα, ἕνα φασιανό, μιὰ πέρδικα καὶ μπόλικα γλυκά.

Ἀλλὰ ἡ λαιμαργία του δὲν σταματάει ὡς ἐδῶ. Τὴ νύχτα ὅταν καμμιὰ φορὰ ξυπνοῦσε, ἤθελε νὰ βρίσκη δίπλα στὸ κρεββάτι του διάφορα κρύα φαγητά!

Καὶ ἡ τραγικὴ γυναῖκα τοῦ Λουδοβίκου 16ου, ἡ Μαρία Ἀντουανέττα καὶ ὁ μικρὸς Διάδοχος ἦσαν ἐπίσης καλοφαγάδες. Ἀλλὰ τὰ φαγητὰ ποὺ τρώγανε διεκρίνοντο γιὰ τὴν πρωτοτυπία τους. Ἡ ἀγαπημένη τους σαλάτα π. χ. ἦταν... μενεξέδες βραστοὶ μὲ λάδι καὶ λεμόνι!

Ὁ Λουδοβῖκος 16ος εἶχε καὶ μερικὲς ἀλλόκοτες ἰδιοτροπίες. Δὲν μποροῦσε, ἐπὶ παραδείγματι, νὰ ὑποφέρη καθόλου τὶς γάτες, κι' ὅταν ἔβλεπε καμμιὰ διέταζε ἀμέσως νὰ τὴ σκοτώσουν.

Μερικοὶ ὅμως αὐλικοί, ποὺ τύχαινε ν' ἀγαποῦν τὰ ζῶα αὐτά, μόλις καρατομήθηκε ὁ βασιλεύς, ἀπέδωσαν τὸ θάνατό του στὴ μανία του.

— Εἶνε τὸ κρῖμα τῶν γάτων! εἶπαν.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἐρρῖκος ὁ Γ' δὲ μποροῦσε νὰ μείνη μέσα σὲ δωμάτιο ὅπου ὑπῆρχε γάτα.

Τὸν ἴδιο φόβο αἰσθανόταν καὶ ὁ στρατάρχης Ρομπέρ.

Διηγοῦνται μάλιστα, ὅτι σὲ μιὰ μάχη, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Ρομπὲρ προχωροῦσε μὲ θάρρος κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, στάθηκε ἀπότομα κι' ἄρχισε νὰ τρέμη. Ἡ αἰτία ἦταν μιὰ γάτα ποὺ ἀντίκρυσε ξαφνικά. Μόλις οἱ ἀξιωματικοί του τὴν ἐδίωξαν, ὁ στρατάρχης ξανάπηρε θάρρος καὶ κατεδίωξε τὸν ἐχθρό.

⁂

Ἂν ὅμως οἱ παραπάνω μισοῦσαν τὶς γάτες, ὑπῆρξαν καὶ πολλοὶ ἄλλοι διάσημοι ἄνδρες ποὺ τὶς ἐλάτρευαν κυριολεκτικῶς. Ὁ Κίπλιγκ δὲν μποροῦσε νὰ γράψη ἂν δὲν εἶχε στὰ γόνατά του τὴ γάτα του. Ὁ Μπωντλαὶρ μιλᾶ μὲ τρυφερότητα γι' αὐτὲς στὰ ποιήματά του.

Ὁ τρομερὸς Δοὺξ ντὲ Ἐπερνὸν ἐξ ἄλλου, λιποθυμοῦσε μόλις ἔβλεπε λαγό!

Ὁ Βασιλεὺς τῆς Πολωνίας Λαδίσλαος δὲν φοβόταν τίποτα ὅσο τὸ...νερό. Στὴ θέα λίμνης ἢ κι' ἑνὸς μικροῦ ποταμιοῦ ἔτρεμε.

Ὁ στρατάρχης ντὲ Μπρεζὲ ἔπεφτε κάτω ἀναίσθητος, ὅταν ἀντίκρυζε κουνέλι.

Ὁ φιλόσοφος Μαλεμπρὰνς δὲν μποροῦσε νὰ σκεφτῆ τίποτα τὸ ὑψηλὸ καὶ ὡραῖο ἂν δὲν εἶχε μπροστά του ἕνα ψητὸ..χοιρινό. (Ἂν ζοῦσε στὶς ἡμέρες μας ἀσφαλῶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ γράψη οὔτε μιὰ γραμμή).

Ἐπίσης ὁ Τυργκὸ δὲν μποροῦσε νὰ ἐργασθῆ ἂν προηγουμένως δὲν εἶχε καταβροχθίση φαγητὰ γιὰ δέκα ἀνθρώπους.

Ὁ Βύρων ἐμπνεόταν ὅταν ἔβλεπε μιὰ ὡραία γυναῖκα νά... τρώη κοτόπουλο ἢ ἀστακό. Ἔλεγε δὲ ὅτι τὰ φαγητὰ αὐτὰ εἶνε τὰ μόνα ποὺ ταιριάζουν νὰ τρώη μιὰ γυναῖκα.

Ὁ ἐθνικός μας ποιητὴς Σολωμὸς ἀπογοητευόταν, ὅταν ἔβλεπε μιὰ γυναῖκα νὰ τρώη πολύ. Ἐπίστευε ὅτι χάνει μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὴ γοητεία της. Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο ἀσφαλῶς.

● ●

Κἄτι ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ ξέρετε

Η ΚΟΚΚΙΝΗ ΜΥΤΗ

Ἡ μύτη κάθε ἀνθρώπου μπορεῖ νὰ κοκκινίση ἀπὸ δυὸ σοβαρὲς αἰτίες: ἀπ' τὸ πολὺ κρύο καὶ ἀπὸ τὴν κατάχρησι οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν. Ἡ πρώτη περίπτωσις εἶνε βέβαια παροδικὴ καὶ ἡ μύτη δὲν ἔχει ἀνάγκη εἰδικῆς θεραπείας γιὰ ν' ἀποκτήση καὶ πάλι τὸ φυσιολογικό της χρῶμα. Ἡ μύτη ὅμως ποὺ κοκκίνισε ἀπ' τὸ πιοτό, ἀπαιτεῖ αὐστηρὴ δίαιτα γιὰ νὰ ἐπανέλθη στὴν φυσική της κατάστασι.

Ἀκοῦστε λοιπὸν τί συμβουλεύει ὁ Βιεννέζος Δρ Χάρραλντ, ὁ ὁποῖος ἠσχολήθη ἐπὶ πολλὰ ἔτη μὲ τὸ ζήτημα αὐτό. Ἐπὶ δύο μῆνες συνεχῶς θὰ τρέφεσθε μὲ διάφορα χορταρικὰ καὶ φροῦτα, ἐλάχιστο κρέας καὶ ἐλάχιστας λευκωματούχους οὐσίας. Τοὺς ἑπομένους δύο μῆνες θὰ ἀκολουθήσετε τὴν ἴδια δίαιτα, μὲ ἐπὶ πλέον γάλα καὶ γιαούρτι.

Δὲν πρέπει ὅμως ποτὲ νὰ τρῶτε ἁλμυρά, ζωικὰ λίπη, καπνιστὰ κρέατα, κονσέρβες ἢ χοιρινό. Τὸ δὲ πιοτό σας θὰ περιορίζεται σὲ γάλα καὶ σὲ χυμὸ φρούτων. Μόνον ἔτσι θὰ ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τὴν ἀνεπιθύμητη κοκκινάδα τῆς μύτης σας.

ΜΑΛΛΙΑ ΚΑΙ ΔΥΝΑΜΙΣ

Ἡ περίπτωσις τοῦ Σαμψὼν ἔχει κάνει πολλοὺς ἀνθρώπους νὰ πιστέψουν ὅτι τὰ πολλὰ μαλλιὰ καὶ οἱ τρίχες στὸν ἄνθρωπο εἶνε ἐνδεικτικὰ τῆς δυνάμεώς του.

Καὶ ὅμως αὐτὸ δὲν εἶνε καθόλου ἀληθὲς γιατὶ οἱ περισσότεροι περίφημοι παλαισταὶ ἦσαν φαλακροί.

Ὁ Καρλομάγνος, ποὺ ἦταν ὁ δυνατώτερος ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς του καὶ μποροῦσε νὰ λυγίση τρία πέταλα ἀλόγων μαζί, δὲν εἶχε οὔτε μιὰ τρίχα στὸ κεφάλι του.

Ο ΜΕΣΟΣ ΟΡΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ὁ ἰατρὸς Ἴρβινκ Ἄυπελ ὑποστηρίζει ὅτι ὁ μέσος ὅρος τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου ηὐξήθη κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια. Μὲ τὶς μελέτες ποὺ ἔκανε ὁ Δρ Ἴρβιγκ, κατέληξε στὰ ἑξῆς συμπεράσματα: Κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα ὁ μέσος ὅρος τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου ἦταν 20 μόλις ἔτη. Στὶς ἀρχὲς τοῦ 18ου αἰῶνος, μόλις ἀνήρχετο στὰ 30 καὶ στὴν ἐποχή μας ἀνέρχεται στὰ 62 χρόνια.

Ὁ Δρ Ἴρβιγκ ἀποδίδει τὴν αὔξησι αὐτὴ τοῦ μέσου ὅρου τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς στὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ἐπιστήμη κατώρθωσε νὰ περιορίση στὸ ἐλάχιστον τὶς διάφορες ἐπιδημίες, οἱ ὁποῖες σὲ παλαιότερες ἐποχὲς ἀπεδεκάτιζαν κυριολεκτικὰ ὁλόκληρες περιοχές.

Τὸ φάντασμα τῆς ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΡΟΜΟΥ

— Εἶνε γεγονός, εἶπε ὁ γιατρὸς Βίμπροκ, τὴν ὥρα ποὺ πέρναμε τὸ τσάϊ μας, ὅτι ὡρισμένα φαινόμενα ποὺ φαίνονται ἀπίστευτα καὶ ἀνεξήγητα συμβαίνουν ὡστόσο στὴν πραγματικότητα καὶ δικαιώνουν τοὺς πνευματιστὰς ποὺ μᾶς διηγοῦνται τὰ πιὸ παράξενα πράγματα. Ἀκοῦστε αὐτὴ τὴν ἱστορία: Εἶχα μιὰ ἀδελφὴ ἐξαιρετικὰ ὡραία, πολὺ ντελικάτη στὴν ὑγεία, ποὺ τὴν ἀγαποῦσα μὲ τρυφερότητα. Ἕνα βράδυ ποὺ κάναμε μαζὶ περίπατο στὴ Βανδέα, μᾶς πλησίασε μιὰ γρηὰ τσιγγάνα καὶ ἄρχισε νὰ μᾶς λέη κάτι παράξενα προφητικὰ λόγια:

— Ἄσε με, κύριε, νὰ πῶ τὴ μοῖρα τῆς κοπέλλας Δὲ θέλω παραπάνω ἀπὸ ἕνα δίφραγκο. Τὸ ὄμορφο αὐτὸ κορίτσι θὰ παντρευτῆ σύντομα. Ἕνας νέος τὴν ἀγαπᾶ τρελλά. Ὤ, τί πόνους καὶ καϋμοὺς θὰ περάση... Τὸ ἴδιο τὸ σπλάχνο της, ἕνα παιδάκι, πρὶν ἀκόμα γεννηθῆ, θὰ τὴν σκοτώση. Μὰ ὁ νέος θὰ ζῆ πάντα μαζί της. Ἡ ψυχή της θἄρχεται κάθε τόσο νὰ φτερουγίζη γύρω ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ τὴν ἀγαπᾶ.

— Ἔ, φτάνει, γερόντισσα! τῆς φώναξα, δίνοντάς της μερικὰ φράγκα. Μᾶς ζάλισες μὲ τὶς κουταμάρες σου!

Ὡστόσο, ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο ἡ ἀδελφή μου παντρεύτηκε μ' ἕνα φίλο μου ποὺ ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί της! Ἐκείνη ἐπάνω - κάτω τὴν ἐποχή, ἀποφάσισα νὰ ἐγκατασταθῶ στὸ Παρίσι. Ἄφησα, λοιπόν, τοὺς νιόπαντρους στὸ μικρό μας κτῆμα τῆς Βανδέας, ἥσυχος γιὰ τὸ μέλλον τους. Ὕστερα ἀπὸ ἔξη ἑβδομάδες ὅμως πῆρα τὸ μοιραῖο τηλεγράφημα ποὺ μοῦ ἀνήγγειλε τὸν αἰφνίδιο θάνατο τῆς ἀδελφῆς μου. Εἶχε πεθάνει ἐπάνω στὸν τοκετό. Ὀχτὼ μῆνες πέρασαν ἀπὸ τὸ τραγικὸ αὐτὸ περιστατικό Τὸ καλοκαῖρι πῆγα νὰ περάσω λίγες μέρες κοντὰ στὸ γαμπρό μου, ποὺ εἶχε μείνει στὴ Βανδέα καὶ ἀπὸ καιρὸ δὲν εἶχα εἰδήσεις του. Βρῆκα ἕναν ἄνθρωπο ἀρκετὰ ἤρεμο ἐξωτερικῶς, ποὺ μὲ ὑποδέχθηκε μὲ ζωηρὲς ἐκδηλώσεις φιλίας. Μιλήσαμε γιὰ χίλια - δυὸ πράγματα καὶ μόνο γιὰ τὴ νεκρὴ δὲν κάναμε κανένα λόγο. Ὁρμεμφύτως τὸ ἀποφύγαμε καὶ οἱ δυὸ αὐτό. Ἀφοῦ φάγαμε, πρόσεξα ξαφνικὰ τὸν γαμπρό μου νὰ γίνεται νευρικός. Τότε ξαναθυμήθηκα τὴν ἀδελφή μου καὶ τὰ μάτια μου γέμισαν δάκρυα. Ὁ γαμπρός μου τὸ πρόσεξε. Ξαφνικὰ μοῦ εἶπε:

— Θέλεις νὰ τὴν δῆς;

Πετάχθηκα ἀπὸ τὴ θέσι μου, νομίζοντας ὅτι εἶχε τρελλαθῆ.

— Θέλεις νὰ τὴν δῆς; ἐπανέλαβε μὲ ἕνα μυστηριῶδες ὕφος.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένη ἀπάντησι συνέχισε:

— Εἶνε ἐδῶ, νοιώθω πὼς βρίσκεται κοντά μας. Θἄρθῆ, ναί, ὅπου καὶ νἆνε...

Ξαφνικὰ ἡ λάμπα ἔσβυσε χωρὶς νὰ καταλάβω ποιὸς τὴν εἶχε φυσήξει Ἕνα παγερὸ ἀνατρίχιασμα πέρασε ὅλο τὸ κορμί μου. Ἄθελά μου θυμήθηκα τὴν προφητεία τῆς γρηᾶς τσιγγάνας: «Μὰ ὁ νέος θὰ ζῆ πάντα μαζί της...» Μιὰ τρομερὴ ἀγωνία μοῦ σφιξε τὴν καρδιά. Μοῦ ἦταν ἀδύνατο ν' ἀρθρώσω λέξι. Ὁ γαμπρός μου εἶχε ἀκουμπήσει στὸ τζάκι. Μέσα στὸ σκοτάδι διέκρινα τὰ μάτια του. Εἶχαν μιὰ παράξενη λάμψι.

— Πρόσεξε, μοῦ εἶπε μὲ ὑπόκωφη φωνή. Κύτταξε καλὰ στὴν πόρτα τοῦ βάθους. Ἀπὸ κεῖ θὰ μπῆ, ἀπὸ κεῖ μπαίνει πάντα. Θὰ τὴν δῆς νὰ ξεχωρίζη στὰ κάτασπρα ντυμένη σὰν νὰ βγαίνη μέσ' ἀπὸ τὸν τοῖχο! Ὤ, νὰ τὰ βήματά της. Τ' ἀκοῦς;

Πραγματικά, ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ μοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσα ἕνα σύρσιμο στὸ πάτωμα. Κύτταζα μπροστά μου ἐπίμονα σὰ νὰ ζητοῦσα τὸ βλέμμα μου νὰ διαπεράση τὸ σκοτάδι. Δὲν διέκρινα ὅμως τίποτε

— Εἶσαι ἐδῶ, γλυκειά μου ἀγάπη; φώναξε ξαφνικὰ ὁ γαμπρός μου.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἄκουσα καθαρὰ ἕνα τρίξιμο στὸν τοῖχο. Τότε ὁ γαμπρός μου μ' ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μοῦ εἶπε μὲ λαχανιασμένη φωνή:

— Τὴν βλέπεις; Τὴν βλέπεις; Προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος μας... Μά, δὲν τὴν ἀναγνωρίζεις λοιπόν; Δὲν βλέπεις πὼς μᾶς χαμογελᾶ;

Ἔξαφνα ἕνα μεγάλο φῶς θάμπωσε τὰ μάτια μου. Μοῦ φάνηκε ὅτι μιὰ ἄσπρη σκιὰ εἶχε περάσει ἀπὸ μπρός μου. Ἔβγαλα μιὰ κραυγὴ τρόμου καὶ σφάλισα τὰ μάτια.

— Ἄ! Τὴν εἶδες λοιπὸν καὶ σύ! φώναξε ὁ γαμπρός μου. Τώρα ἄκουσέ την κιόλας. Θυμήσου τὸ κομμάτι ποὺ λάτρευε, τὸ τραγοῦδι τῆς Ἔλσας. Ἄκουσε!

Πραγματικά, ἄρχισε νὰ ἀντηχῆ μιὰ μελωδία, λὲς καὶ ἀέρινα δάχτυλα χάϊδευαν τὰ πλῆκτρα τοῦ πιάνου. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἦταν τόση ἡ συγκίνησίς μου ποὺ λιποθύμησα... Ὅταν συνῆλθα, ἡ λάμπα ἦταν ξαναμμένη. Ἀντίκρυ μου ὁ γαμπρός μου κατάχλωμος σκούπιζε τὸν ἱδρῶτα ἀπὸ τὸ μέτωπό του.

Ὁ γιατρὸς Βίμπροκ διέκοψε τὴ διήγησί του ἐδῶ.

— Ἔ, λοιπόν, γιατρέ, κατόπιν; ρώτησε μιὰ κυρία ἀνυπόμονη νὰ γνωρίση τὸ τέλος τῆς ἱστορίας.

— Ἔ, λοιπόν, κυρία μου, ἀπάντησε ὁ γιατρός, σᾶς τὸ εἶπα καὶ πρὶν ἀρχίσω τὴν ἱστορία μου: Καὶ τὰ πιὸ ἀπίστευτα, τὰ πιὸ ἀνεξήγητα φαινόμενα συμβαίνουν κάποτε στὴν πραγματικότητα, χωρὶς νὰ μπορῆ κανεὶς νὰ τὰ ἐξηγήση. Ζοῦμε μέσα σ' ἕνα μυστήριο...

ΑΝΡΥ ΝΤΥΠΛΕ

ΕΝΑ ΥΠΕΡΟΧΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΡΟΜΟΥ, ΑΓΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΙΟΥΛΙΟΥ ΧΩΘΡΟΝ

Η ΚΑΤΑΡΑ του πεθαμένου

26ο Πῆγε στὴν κάμαρά της, μπῆκε μέσα κι' ἔκλεισε τὴν πόρτα.

'Η κ. Βάνουικ κατέβηκε ἐν τῷ μεταξὺ στὴ κουζίνα.

Θὰ ἦταν ἕντεκα παρὰ τέταρτο ἡ ὥρα ὅταν ἡ ὑπηρέτρια τῆς κ. Βάνουικ ἔτρεξε καὶ τὴν εἰδοποίησε ὅτι ἔφτασε κάτω τὸ ἀμάξι.

— Θεέ μου, πῶς πέρασε τόσο γρήγορα ἡ ὥρα!.. φώναξε ἡ κ. Βάνουικ κι' ἔτρεξε ἐπάνω.

Ἔφτασε ἀμέσως μπρὸς στὸ δωμάτιο τῆς 'Ολυμπίας καὶ χτύπησε τὴν πόρτα.

Καμμιὰ ἀπάντησις δὲν τῆς ἐδόθη.

— Δεσποινὶς 'Ολυμπία, φώναξε.

Σιωπή...

— Ἴσως κοιμᾶται, ψιθύρισε ἡ κ. Βάνουικ.

Ἄνοιξε τὴν πόρτα, πρόβαλε τὸ κεφάλι της καὶ φώναξε:

— 'Ολυμπία!

Καμμία ἀπάντησις καὶ πάλι.

— 'Ελᾶτε, ἀγαπητή μου, ἦρθε τὸ ἀμάξι.

Κανεὶς δὲν τῆς ἀποκρίθηκε.

'Η κ. Βάνουικ μπῆκε στὸ δωμάτιο. Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ ὅριξε ἀπόρησε. Τὸ δωμάτιο ἦταν ἔρημο.

'Η 'Ολυμπία δὲν φαινόταν πουθενά.

'Η κ. Βάνουικ ἔψαξε ὅλο τὸ σπίτι φωνάζοντας τὴν δεσποινίδα Ρέιβν:

— 'Ολυμπία! 'Ολυμπία!

'Η ταραχή της ἦταν ἀπερίγραπτη.

Καμμιὰ ἀπάντησις δὲν τῆς ἐδίδετο, τὸ σπίτι ἦταν ἔρημο.

'Η 'Ολυμπία εἶχε χαθῆ, εἶχε γίνει ἄφαντη.

'Η κ. Βάνουικ γύρισε πάνω—κάτω, κατέβηκε στὴν αὐλή, ἀναστάτωσε τὴν κατοικία. Μὰ τοῦ κάκου ἐρευνοῦσε. Ὡστόσο δὲν ἀνησύχησε ἡ καλὴ κυρία, δὲν ἔβαλε κακὸ στὸ νοῦ της.

'Η 'Ολυμπία θὰ εἶχε βγῆ ἁπλῶς μόνη της ἀπὸ τὸ σπίτι. Ποῦ πῆγε ὅμως;

'Η κ. Βάνουικ φώναξε τέλος τὸν θυρωρό, καὶ τὸν ρώτησε ἂν εἶχε δῆ τὴν δεσποινίδα Ρέιβν.

— Εἶδα μιὰ νέα νὰ βγαίνη ἀπὸ τὴν πόρτα ἐδῶ καὶ μισὴ ὥρα, ἀπάντησε, μὰ δὲν τὴν πρόσεξα. Δὲν χρησιμοποίησε τὸ ἀσανσέρ... Κατέβηκε ἀπὸ τὴ σκάλα.

— Πῶς ἦταν ντυμένη; τὸν ρώτησε ἡ κ. Βάνουικ.

'Ο θυρωρὸς τῆς περιέγραψε τὴ νέα ποὺ εἶχε δῆ.

'Η κ. Βάνουικ βεβαιώθηκε ὅτι ἐπρόκειτο πράγματι γιὰ τὴν 'Ολυμπία.

— Κατὰ ποῦ τράβηξε; ρώτησε.

— Δὲν πρόσεξα, κυρία, ἀπάντησε ὁ θυρωρός.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἔφθασε καὶ ὁ κ. Βάνουικ, ὁ ὁποῖος ὅταν ἔμαθε τί εἶχε συμβῆ, ἀνησύχησε τρομερά.

'Η σύζυγός του θέλησε νὰ τὸν καθησυχάση.

— Μὴ κάνεις ἔτσι, τοῦ εἶπε. Ἴσως ἡ 'Ολυμπία νὰ πῆγε μόνη της στὴν ἐκκλησία μὲ τὰ πόδια.

'Ο Βάνουικ δὲν ἤθελε ν' ἀκούση τίποτα.

— Τί λές, γυναίκα! 'Αστειεύεσαι; Θὰ ἔφευγε ἡ 'Ολυμπία νὰ πάη στὴν ἐκκλησία μονάχη της.. Κάτι ἄλλο συμβαίνει.

— Ὄχι, ὄχι, αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω ἐγώ, συνέβη Τόμ.

'Ο κ. Βάνουικ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Ἴσως.. μπορεῖ.. ψιθύρισε, χωρὶς νὰ πιστεύη καθόλου σ' ὅ,τι ἔλεγε.

— Αὐτὸ εἶνε, Τόμ.

— Μπορεῖ νἄχης δίκηο. Γυναίκα εἶσαι καὶ ξέρεις καλὰ τὶς ἰδιοτροπίες τῶν γυναικῶν. Θὰ πᾶμε στὴν ἐκκλησία καὶ θὰ δοῦμε ἂν ἡ 'Ολυμπία εἶνε ἐκεῖ. Ἂν ἔφυγε πραγματικὰ πρὸ τόσης ὥρας, ὁ γάμος θὰ τελείωσε κιόλας..

Οὔτε ἡ κ. Βάνουικ πίστευε σ' ὅσα ἔλεγε στὸν σύζυγό της. Κάτι τῆς ἔλεγε μέσα της πὼς τὰ πράγματα δὲν ἦσαν ὅπως τὰ φανταζότανε ἢ τὰ ἐπιθυμοῦσε.

— Φοβᾶμαι πὼς ἔχει βάλει ὁ διάβολος τὴν οὐρά του σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία, ψιθύρισε ὁ Βάνουικ. Ἂς πᾶμε ὅμως στὴν ἐκκλησία. Ἐκεῖ θὰ μάθουμε τί συμβαίνει..

Ἔτρεξαν καὶ μπῆκαν στὸ ἀμάξι. Μέσα σὲ λίγα λεπτὰ βρισκόντουσαν στὴν ἐκκλησία. 'Ανήσυχοι ἀνέβηκαν κι' οἱ δυὸ τὶς μαρμάρινες σκάλες κι' ἔφτασαν μπρὸς στὴν εἴσοδο τῆς ἐκκλησίας.

Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ ὅριξαν μέσα, ἔμειναν κατάπληκτοι, πάγωσαν ἀπὸ τρόμο.

'Η ἐκκλησία ἦταν γεμάτη κόσμο.

Βρισκόταν ἐκεῖ ὁ κόμης, οἱ ἱερεῖς, πολὺς ἐκλεκτὸς κόσμος.

'Η νύφη ὅμως δὲν φαινόταν πουθενά.

'Η κ. Βάνουικ στηρίχθηκε σ' ἕνα μαρμάρινο στύλο γιὰ νὰ μὴ σωριαστῆ κάτω.

'Ο Τὸμ Βάνουικ ἔνοιωσε τὰ γόνατά του νὰ λυγίζουν.

Εἶχε διακρίνει τὸν κόμητα Λουκιανὸ ἀνήσυχο. Τί ἔπρεπε νὰ κάνη;

Συγκέντρωσε τὸ κουράγιο του καὶ χωρὶς νὰ διστάση, διέσχισε τοὺς καλεσμένους καὶ πλησίασε τὸν κόμητα.

Μόλις τὸν εἶδε ἐκεῖνος ταράχτηκε περισσότερο.

— 'Η 'Ολυμπία; τὸν ρώτησε.

Ταραγμένος ὁ Βάνουικ ἔσκυψε στὸ αὐτί του καὶ τοῦ ψιθύρισε μὲ φωνὴ ποὔτρεμε:

— Κύριε κόμη... ἡ δεσποινὶς 'Ολυμπία ἐξαφανίστηκε...

'Ο κόμης τινάχθηκε σὰν νὰ τὸν εἶχε δαγκάσει φεῖδι.

— Πῶς εἶπες; τὸν ρώτησε. Μιλᾶς σοβαρά; 'Η 'Ολυμπία;...

— Μάλιστα κ. κόμη. 'Η δεσποινὶς 'Ολυμπία βγῆκε πρὸ ὀλίγης ὥρας ἀπὸ τὸ σπίτι, χωρὶς νὰ εἰδοποιήση κανένα. Ψάξαμε παντοῦ ἀλλὰ δὲν μπορέσαμε νὰ τὴν βροῦμε πουθενά.

— Ἦρθε κανεὶς στὸ σπίτι νὰ τὴν ζητήση;

— Κανεὶς ἀπολύτως.

'Ο κόμης βυθίστηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ σὲ σκέψεις.

Κι' ἄξαφνα, γυρίζοντας στὸν Βάνουικ, τὸν ρώτησε:

— Ποῦ εἶνε ὁ Γκάρτσια;

— Δὲν τὸν εἶδα σήμερα, ἀπάντησε ὁ Βάνουικ.

— Ὑποπτεύομαι ὅτι εὐθύνεται αὐτὸς γιὰ ὅ,τι συνέβη. Ναί, ναί, εἶνε ἀδύνατον νὰ κάνω λάθος.

'Αμέσως κατόπιν γύρισε στὸν ἱερέα ποὺ ἐπρόκειτο νὰ τελέση τὸ μυστήριο. Ἔσκυψε καὶ τοῦ ψιθύρισε κάτι στ' αὐτί.

'Αμέσως κατόπιν ἅρπαξε τὸν Τὸμ Βάνουικ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν τράβηξε ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία.

Μόλις ὁ κόμης ἔφυγε, ὁ ἱερεὺς γύρισε στοὺς καλεσμένους καὶ τοὺς ἀνήγγειλε μὲ λυπημένη φωνή:

— Κυρίες καὶ κύριοι, μὲ λύπη μου σᾶς πληροφορῶ ὅτι ἡ τελετὴ τοῦ γάμου ἀναβάλλεται λόγῳ ἀπροόπτου ἀσθενείας τῆς νύμφης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'

Η ΤΡΟΜΕΡΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Μιὰ ὥρα μετὰ τὴν ἐξαφάνισι τῆς 'Ολυμπίας Ρέιβν ἡ ἀστυνομία τῆς Νέας 'Υόρκης βρισκόταν στὸ πόδι κι' ἐρευνοῦσε παντοῦ γιὰ νὰ βρῆ τὴν ἄτυχη νέα.

'Αλλὰ ὁ κόμης Λουκιανὸς δὲν κατέφυγε μόνο στὴν ἀστυνομία. 'Επλήρωσε καὶ εἰδικοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἤξεραν καλὰ τὴν πόλι καὶ ὁποῖοι γύριζαν παντοῦ, ρωτοῦσαν, παραμόνευαν, κρυφάκουγαν.

Τηλεγραφήματα εἶχαν σταλῆ σ' ὅλες τὶς γύρω πόλεις καὶ στὰ μικρότερα χωριά, σὲ χιλίων μιλίων ἀπόστασι ἀπ' τὴν Νέα 'Υόρκη.

Οἱ σιδηρόδρομοι, τὰ ἀτμόπλοια τὰ ἱστιοφόρα δὲν ἔφευγαν πρὶν γίνη σ' αὐτὰ ἔρευνα.

'Επίσης μέσα σὲ δυὸ μέρες χιλιάδες φωτογραφίες τῆς 'Ολυμπίας εἶχαν σταλῆ παντοῦ, σ' ὁλόκληρη σχεδὸν τὴ χώρα, εἶχαν ἀναρτηθῆ στοὺς κεντρικοὺς δρόμους καὶ στὰς εἰσόδους τῶν ἐκκλησιῶν.

'Ο κόμης ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ δώση μεγάλη ἀμοιβὴ σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ κατώρθωνε νὰ μάθη κάτι γιὰ τὴν χαμένη κόρη ἢ θὰ ἔδινε βάσιμες πληροφορίες γιὰ τὴν ἀνεύρεσί της. Τὸ ποσὸν τῆς ἀμοιβῆς αὐτῆς ἦταν ὑπέρογκο. Ἕνα ἑκατομμύριο ταλλήρων, ποσὸν καταπληκτικὸ γιὰ τὴν ἐποχή.

Τὸ ἴδιο ποσὸν θὰ ἐδίνετο κι' ἂν ἀκόμα βρισκόταν τὸ πτῶμα τῆς 'Ολυμπίας. Τέλος ὁ κόμης ὑπέσχετο νὰ μετρήση ἀμέσως δέκα χιλιάδες ταλλήρων σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ εὕρισκε καὶ θὰ τοῦ ἔφερνε τὴν ἀγαπημένη του σώαν καὶ ἀβλαβῆ..

Στὸ μεταξὺ οἱ ἐφημερίδες τῆς Νέας 'Υόρκης χαλοῦσαν τὸν κόσμο, γράφοντας ὁλόκληρες στῆλες γιὰ τὴ μυστηριώδη ἐξαφάνισι τῆς 'Ολυμπίας Ρέιβν.

Στὰ ἀριστοκρατικὰ σαλόνια τέλος, ἡ ἐξαφάνισις τῆς μνηστῆς τοῦ κόμητος ἦταν τὸ πιὸ ἐνδιαφέρον θέμα συζητήσεως.

Καὶ πῶς νὰ μὴν ἀποροῦν ὅλοι μὲ τὸ μυστήριο αὐτό; Πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ χαθῆ ἀπ' τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη μιὰ ὡραία κόρη, σὰν ν' ἄνοιξε καὶ νὰ τὴν κατάπιε ἡ γῆ;

Πῶς δὲν ἀνευρίσκετο πουθενὰ ἡ 'Ολυμπία Ρέιβν, μετὰ τὰ ἔκτακτα μέτρα ποὺ ἔλαβε ὁ κόμης καὶ τὸ χρυσάφι ποὺ σκορποῦσε δεξιὰ καὶ ἀριστερά;

Δὲν χάνεται ἔτσι εὔκολα μιὰ ὡραία κόρη καὶ μάλιστα στὴν ἡλικία τῆς 'Ολυμπίας. Ποῦ βρισκόταν λοιπὸν ἡ μνηστὴ τοῦ κόμητος τοῦ Λίλ; Ἂν ἦταν ζωντανὴ ἔπρεπε νὰ εἶχε φανῆ κάπου, νὰ τὴν εἶχαν δῆ. Κι' ὅμως παρ' ὅλες τὶς ἔρευνες καὶ τὸ χρῆμα ποὺ σκόρπιζε ὁ κόμης, δὲν μπόρεσε, ἐπὶ ἀρκετὲς ἡμέρες, νὰ ἐξακριβώση τὸ παραμικρό. Μάταια τριγύριζαν στὴ Νέα 'Υόρκη καὶ ἀξίδευαν στὶς ἐπαρχίες τὰ λαγωνικά του. 'Η 'Ολυμπία δὲν βρισκόταν πουθενά.

'Ο κόμης ἦταν ἔξω φρενῶν πλέον. Ἄρχισε νὰ ὑποπτεύεται, ὅτι ἡ ἀγαπημένη του δὲν βρισκόταν πιὰ στὴ ζωή, ὅτι τοῦ τὴν εἶχαν σκοτώσει. Ἄλλη ἐξήγησις δὲν ὑπῆρχε.

Κι' ὁ Γκάρτσια; Ποῦ ἦταν ὁ Γκάρτσια; Γιατὶ εἶχε ἐξαφανισθῆ κι' αὐτὸς συγχρόνως σχεδὸν μὲ τὴν 'Ολυμπία; Τί ἐσήμαινε ἡ ἐξαφάνισίς του αὐτή;

'Ο κόμης Λουκιανὸς εἶχε ἀναθέσει στὸν Τὸμ Βάνουικ νὰ ἐνεργήση γιὰ τὴν ἀνεύρεσι τοῦ Γκάρτσια, σκορπίζοντας ὅσα χρήματα ἤθελε.

'Ο Βάνουικ ἐρεύνησε πρῶτα τὴν Ν. 'Υόρκη. Κι' ὅταν ἀπελπίσθηκε πιὰ πὼς θἄβρισκε ἐκεῖ τὸν Γκάρτσια ἔφυγε κι' ἄρχισε νὰ πηγαίνη ἀπὸ πόλι σὲ πόλι.

'Επὶ τέλους ἡ τύχη τὸν βοήθησε.

Εἶχε φτάσει στὴ Φιλαδέλφεια κι' ἐρευνοῦσε παντοῦ. Ἕνα πρωῒ μπαίνοντας σ' ἕνα λαϊκὸ ξενοδοχεῖο πληροφορήθηκε ὅτι ἔμενε ἐκεῖ κάποιος Γκάρτσια, τοῦ ὁποίου τὰ χαρακτηριστικὰ ἔμοιαζαν καταπληκτικὰ μὲ τοῦ ἀνθρώπου τὸν ὁποῖο ζητοῦσε.

— Αὐτὸς εἶνε φώναξε εὐχαριστημένος ὁ Βάνουικ.

Καὶ ρώτησε ἀμέσως τὸν ξενοδόχο:

— 'Απὸ πότε μένει ἐδῶ ὁ ἄνθρωπος αὐτός;

— 'Απὸ τὴν νύχτα τῆς 30ῆς 'Απριλίου, κύριε, τοῦ ἀπάντησε ὁ ξενοδόχος.

'Ο Βάνουικ ἀπόρησε.

— Δώδεκα ὧρες πρὸ τῆς ἐξαφανίσεως τῆς 'Ολυμπίας! ψιθύρισε. Τί σημαίνει αὐτὸ πάλι;

'Ανέβηκε ὡστόσο βιαστικὰ στὸ δωμάτιο τοῦ Γκάρτσια. Τὸν βρῆκε ἀποβλακωμένο ἀπ' τὸ μεθύσι. Μάταια τοῦ ἀπηύθυνε διάφορες ἐρωτήσεις. 'Εκεῖνος δὲν ἦταν σὲ θέσι ν' ἀπαντήση.

'Ο Βάνουικ ἀναγκάσθηκε νὰ κάμη ὑπομονὴ καὶ νὰ περιμένη νὰ συνέλθη ὁ ἄθλιος μέθυσος. Πέρασαν ἔτσι ἀρκετὲς ὧρες. 'Επὶ τέλους ὁ Γκάρτσια συνῆλθε.

— Τί ζητᾶς ἐδῶ Γκάρτσια; τοῦ φώναξε ὁ Τὸμ Βάνουικ. Γιατὶ ἔφυγες ἀπ' τὴ Νέα 'Υόρκη χωρὶς νὰ εἰδοποιήσης κανένα; 'Εξηγήσου ἀμέσως!

'Ο Γκάρτσια τὸν κύτταξε μ' ἕνα ἠλίθιο βλέμμα, χαμήλωσε κατόπιν τὸ κεφάλι του καὶ ψιθύρισε:

— Δὲν ξέρω.. δὲν ξέρω τίποτα.. Εἶμαι ἕνας δυστυχισμένος, ἕνας ἐλεεινός. Τὸ πιοτὸ ὑπῆρξε πάντοτε ἡ καταστροφή μου. 'Αλλὰ καὶ ἡ παρηγοριὰ τῆς ζωῆς μου... Μόνο αὐτὸ μὲ κάνει νὰ βλέπω τὸν κόσμο ὡραῖο.

'Ο Βάνουικ τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὸν τράνταξε δυνατά.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια.

ΣΤΙΧΟΙ

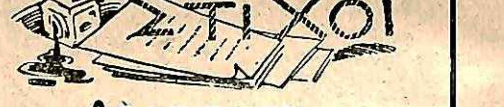

Δὲ γυρευω...

Δὲ γυρεύω ξένο, δὲ ρωτάω κρυφό,
δὲ γυρεύω χάρη.
Κἄτι μοὔχουν πάρει μέσ' ἀπ' τὴν ψυχὴ
κἄτι μοὔχουν πάρει.
Καὶ δὲν ἦταν οὔτε ξωτικὰ
καὶ δὲν ἦταν χέρια.
Κ' ἦταν ἕνα βράδυ ποὔπαιζαν θολὰ
στὸ γιαλὸ τ' ἀστέρια.
Κ' ἦρθ' ἕνας ἀγέρας κ' ἦρθε ἕνας βοριᾶς
κ' ἦρθε ἕνα σκοτάδι...
— Ὤ, ἀδερφή, χαμένον κάποιο θησαυρὸ
ποὺ θρηνοῦμε ὁμάδι,
μέσ' στὸ κῦμα ἀνοίγει δρόμο μυστικό,
δείχνει τὸ φεγγάρι.
Κἄτι μοὔχουν πάρει μέσ' ἀπ' τὴν ψυχὴ
κἄτι μοὔχουν πάρει...

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

Τρώγονται τὰ ἔντομα;

ΕΝΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟ ΜΕΝΟΥ

Παλαιότερα, διάφοροι ἐπιστήμονες ὑποστήριξαν ὅτι τὰ ἔντομα τρώγονται, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἤθελε νὰ τοὺς ἀκούση. Μερικοὶ μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς ἔφαγαν ἔντομα μαγειρεμένα καὶ ἔγραφαν κατόπιν τὶς ἐντυπώσεις τους, ἀλλὰ καὶ πάλι κανεὶς δὲν τοὺς ἐμιμήθη. 'Ο περίφημος μάλιστα ἀστρονόμος Λαλὰντ πρὸ τοῦ φαγητοῦ κατέβαινε στὸν κῆπο του, μάζευε κάμπιες, τὶς ὁποῖες ἔτρωγε, γιατὶ τὶς θεωροῦσε ὡς θαυμάσιο...φάρμακο γιὰ τὸ στομάχι... Μιὰ κυρία ποὺ τὸν εἶχε προσκαλέσει κάποτε σὲ γεῦμα ἀναγκάσθηκε νὰ τοῦ σερβίρη ἕνα καλαθάκι μὲ κάμπιες. 'Ο ἴδιος ὁ Λαλὰντ ὑπεστήριζε πὼς οἱ ἀράχνες ὅταν τρώγονται ὠμὲς ἔχουν μιὰ θαυμάσια γεῦσι καρυδιοῦ, μερικὲς δὲ κάμπιες ἀμυγδάλου. Οἱ ἰθαγενεῖς τοῦ Περοῦ θεωροῦν ὡς πολυτελὲς φαγητὸ ἕνα εἶδος μεταξοσκώληκος, τὸν ὁποῖο ὀνομάζουν «σουστίλιο». Γιὰ νὰ καταλάβης τὴ νοστιμάδα τοῦ «σουστίλιο», λένε οἱ ἰθαγενεῖς, πρέπει νὰ φᾶς ζωντανὸ τὸ μεταξοσκώληκα. Γιὰ τὴν ἀκρίβεια μάλιστα πρέπει νὰ τὸν κρατήσης στὸ στόμα σου καὶ νὰ τὸν πιπιλίζης ὅπως μιὰ καραμέλα. Βέβαια ὁ μεταξοσκώληξ θὰ κάνη τὰ σκέρτσα του, θὰ κουνιέται, θὰ στριφογυρίζη, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία.

⁂

Σ' ἕνα συνέδριο ἐντομολόγων ποὺ ἔγινε πρὸ ἐτῶν στὸ Παρίσι καὶ τοῦ ὁποίου οἱ ἀνακοινώσεις δημοσιεύθηκαν στὸ εἰδικὸ δελτίο του, ὁ κάνθαρος συνεστήθη ὡς ἐξαίσια τροφή, τουλάχιστον ὅσο εἶνε μικρός. 'Αρκεῖ μόνο νὰ γνωρίζη κανεὶς νὰ τὸν μαγειρέψη. Γι' αὐτὸ δημοσιεύουμε ἐδῶ τὴ σχετικὴ συνταγὴ τοῦ δελτίου τῶν ἐντομολόγων, περὶ τοῦ πῶς παρασκευάζεται ὁ κάνθαρος σοῦπα πρὸς γνῶσιν καὶ συμμόρφωσιν τῶν νοικοκυρῶν καὶ τοῦ κυρίου Τσελεμεντέ:

«Λαμβάνουμε ἀρκετοὺς κανθάρους, κοπανίζουμε αὐτοὺς στὸ γουδί, τοὺς κοσκινίζομε καὶ τὴ σκόνη αὐτὴ τὴν ἀνακατεύουμε μὲ ἀλεῦρι. 'Αφοῦ ζυμωθῆ καλὰ ὁ πολτός, προσθέτομεν ὀλίγο μαϊντανό, ἄνιθο καὶ ἁλάτι. Κατόπιν τοὺς τηγανίζουμε ὅπως ἀκριβῶς καὶ τοὺς κοινοὺς κεφτέδες.»

Νὰ τώρα καὶ μιὰ συνταγὴ γιὰ τὶς κάμπιες, ἐξ ἴσου ἐνδιαφέρουσα καὶ ὀρεκτική:

«Διαλέγετε κάμπιες πράσινες, μακρουλές, τὶς ὁποῖες βράζετε ἐλαφρῶς μέχρις ὅτου ψοφήσουν. 'Αφοῦ τὶς ἁλατίσετε γερὰ τὶς βάζετε στὸ ταψί, ὅπως ἀκριβῶς καὶ τὰ μακαρόνια παστίτσιο.»

⁂

Στὶς 'Ινδίες φτιάνουν καὶ περίφημες μυρμηγκόπητες. Λέγεται μάλιστα πὼς τὰ μεγάλα κόκκινα μυρμήγκια γίνονται μιὰ εὐχάριστη τροφὴ ὅταν στὴν πίττα αὐτὴ προσθέση κανεὶς μπόλικο βούτυρο. 'Επειδὴ ὅμως καὶ τὰ κόκκινα μυρμήγκια καὶ τὸ βούτυρο εἶνε σπάνια στὸν τόπο μας δὲν δημοσιεύουμε τὴ σχετικὴ συνταγή. Πάντως τὴν κρατοῦμε εἰς τὴ διάθεσι κάθε ἐνδιαφερομένου. Νὰ καὶ τώρα ἕνα ἐξωφρενικὸ μενοὺ ἐντομοφαγίας:

«Σούπα κανθάρου 'Ορεκτικά: Σαλιγκάρια μὲ μπόλικο ἁλάτι, κόκκινα μυρμήγκια μὲ λαδόξειδο.

'Εντράδες: Κάμπιες παστίτσιο, τζιτζίκια μὲ γάλα.

Γλυκίσματα: Κατσαρίδες καβουρντισμένες.»

Σᾶς εὐχόμαστε ὡστόσο νὰ μὴ παρακαθήσετε ποτέ σας σὲ γεῦμα ἐντομολόγων. Προτιμότερος ὁ χυλός.

⁂

Καὶ γιὰ τὶς ἀκρίδες τέλος λέγεται ὅτι εἶνε θαυμάσιες ψητές. Μοιάζουν πολὺ στὴ γεῦσι μὲ τὶς γαρίδες. Τηγανιτὲς μὲ βούτυρο εἶνε ἀκόμη πιὸ νόστιμες. Στὸ φοῦρνο τέλος μὲ λάδι καὶ μυρωδικὰ εἶνε...ἀμβροσία!

Αὐτὰ ὑποστηρίζουν οἱ ἐντομοφάγοι καὶ οἱ ἰθαγενεῖς ποὺ συνηθίζουν νὰ τρῶνε διάφορα ἔντομα. Καὶ δὲν πρέπει νὰ παραξενεύεστε. Μήπως δὲν ὑπάρχουν ἰθαγενεῖς ποὺ τρῶνε λαιμάργως τὸ κοκκινόχωμα;

Περὶ ὀρέξεως οὐδεὶς λόγος, λέει τὸ ἀρχαῖο ρωμαϊκὸ ρητό.

Ἑλληνίδες ΣΤΑ ΧΑΡΕΜΙΑ

ΣΤ. ΔΑΦΝΗ

Μαρία Συγκλητική

Εἶνε ἄπειρες οἱ 'Ελληνοποῦλες ποὺ θυσίασαν καὶ τὴ ζωή τους ἀκόμα γιὰ νὰ μὴν πέσουν στὰ χέρια τῶν Τούρκων καὶ γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὴν ἀτιμία τοῦ κλεισίματος στὰ χαρέμια.

Κόρες ὡραῖες σὰν τὸν ἥλιο, δροσερὲς σὰν τὸ κρυστάλλινο νερὸ τῆς βουνίσιας πηγῆς, γοητευτικές, νεραϊδόμορφες, ἔδειξαν σὲ διάφορες κρίσιμες περιστάσεις γενναιότητα ποὺ θὰ τὴ ζήλευαν καὶ πολλοὶ ἄνδρες.

Μιὰ τέτοια κόρη, μιὰ τέτοια πανώρηα 'Ελληνοπούλα θὰ σᾶς παρουσιάσουμε σήμερα.

Τὴν ἔλεγαν Μαρία Συγκλητικὴ καὶ ἦταν ἀπὸ τὴν Κύπρο, κόρη τοῦ κόντε Ρόκα, ξακουστὴ γιὰ τὴν ὀμορφιά της, τὰ πλοῦτη της καὶ τὰ ψυχικὰ καὶ πνευματικὰ της χαρίσματα.

'Η Κύπρος, τὸ ὡραῖο ἑλληνικὸ νησὶ πέρασε ἀπὸ τὰ χέρια πολλῶν κατακτητῶν. Οἱ πρῶτοι ἦσαν Φράγκοι-Λουζινιάνοι καὶ Βενετσιάνοι — ὁπωσδήποτε λιγώτερο τυραννικοὶ ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ὅταν οἱ Τοῦρκοι, ἁπλώνοντας τὶς κατακτήσεις των, θέλησαν νὰ καταλάβουν καὶ τὸ νησί τους, οἱ Κύπριοι ἑνώθηκαν μὲ τοὺς τότε κυριάρχους Βενετσιάνους γιὰ νὰ τοὺς ἀπομακρύνουν.

'Αλλὰ ἡ προσπάθεια ἦταν μάταιη. Ἡ Βενετία ἔγερνε στὴ δύσι της, ἐνῶ ἡ Τουρκία ἦταν στὴν ἀκμή της κατὰ τὰ μέσα τοῦ 16ου αἰῶνα, ὁπότε εἶχε φτάσει ὡς τὶς πύλες τῆς Βιέννης νικήτρια καὶ τροπαιοῦχος.

Στὰ 1570 ἀκριβῶς, ὁ σουλτάνος Σελὴμ ὁ Β', παρακινούμενος ἀπὸ ἕναν περίφημο 'Εβραῖο τυχοδιώκτη, τὸν 'Ιωσὴφ Ναζῆ, ποὺ ἀργότερα κατώρθωσε νὰ γίνη ἡγεμὼν τῆς Νάξου, κήρυξε πόλεμο κατὰ τῆς Βενετίας καὶ ἔστειλε τὸ στόλο του, μὲ τὸν Καπετὰν Πασᾶ Πιάλη καὶ μὲ δυνατὸ στρατὸ ὑπὸ τὸν Καρᾶ Μουσταφᾶ στὴν Κύπρο.

Γιὰ ν' ἀντιμετωπίση μιὰ τόσο μεγάλη τουρκικὴ δύναμι ἡ Βενετία, δὲν εἶχε παρὰ τὸ νωθρὸ Δάνδολο. Κι' ἔτσι, ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μηνῶν πολιορκία, οἱ Τοῦρκοι κυρίεψαν τὴν πρωτεύουσα τοῦ νησιοῦ Λευκωσία.

'Αφοῦ ὁρμίσαν οἱ Τοῦρκοι στὴν ὡραία πόλη τῆς Κύπρου, ὁ Πιάλη πασᾶς σκέφθηκε ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ στείλη στὸ Σουλτάνο κάποιο δῶρο ἀπὸ τὸ νεοαποκτημένο νησί. Καὶ δὲν ὑπῆρχε — μὰ τὴν ἀλήθεια — δῶρο καλύτερο ἀπὸ μερικὰ ὄμορφα κορίτσια τῆς φημισμένης γιὰ τὶς ὀμορφιές της Κύπρου.

Ἔτσι μέσα στὴ σφαγὴ καὶ τὴν καταστροφὴ διέταξε νὰ τοῦ διαλέξουν τὶς ὡραιότερες κοπέλλες ποὺ ἀνῆκαν στὶς πρῶτες οἰκογένειες τῆς πόλεως. Ἔτσι κι' ἔγινε. Τὰ δυστυχισμένα ἐκεῖνα πλάσματα ὁ τρομερὸς Τοῦρκος καπετάνιος τὰ φόρτωσε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα πολεμικά του καράβια, τὸ ὁποῖο ἦταν ἕτοιμο νὰ κάμη πανιὰ γιὰ τὴν Πόλη.

⁂

'Ανάμεσα στὶς τραγικὲς αὐτὲς ἀρχοντοποῦλες τοῦ νησιοῦ ἦταν καὶ ἡ Μαρία Συγκλητική, πεντάμορφη νέα, ὅπως λέμε πιὸ πάνω, ἀνήκουσα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ γνωστὰ ἀρχοντικὰ σπίτια τοῦ νησιοῦ.

'Ο ἐπίσκοπος Κυπριανός, ὁ ὁποῖος ἔχει γράψει καὶ τὴν ἱστορία τῆς πατρίδας του Κύπρου, γράφει γιὰ τὴ Μαρία Συγκλητικὴ στὸ βιβλίο του:

«Καὶ ἦτο ἀρχόντισσα εὐγενὴς Λευκωσιάτισσα, θυγατέρα τοῦ κόμητος Ρουχιᾶ, ἀξιοπρεπεστάτου, ὅστις ἐφονεύθη εἰς πόλεμον, ὡραία κατ' ἐξοχήν, διωρισμένη διὰ τὸ χαρέμι τοῦ Σουλτάνου.»

Κατ' ἄλλους πάλιν ἡ νέα ὠνομάζετο 'Αρνάλντα. Ὅπως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, ἀδιάφορο, ὁ ἡρωϊσμὸς τῆς ὡραίας νησιώτισσας ὁμολογεῖται ἀπὸ ὅλους τοὺς ἱστορικούς.

'Ενῶ λοιπὸν ἑτοιμαζόταν τὸ καράβι νὰ σαλπάρη ἀπὸ τὴν Κύπρο γιὰ τὴν Πόλη, ἡ Μαρία Συγκλητικὴ — ἂς τὴν ὀνομάσωμε μὲ τὸ ὄνομα ποὺ τῆς δίνουν οἱ περισσότεροι ἱστορικοὶ — καθόταν καὶ μὲ παράπονο κύτταζε τὸ ὄμορφο νησί της ποὺ δὲν θὰ τὸ ξανάβλεπε πιά. Στεναγμοὶ φούσκωναν τὸ παρθενικὸ στῆθος της. Δάκρυα θερμὰ τρέχανε ἀπὸ τὰ ὡραῖα της μάτια. 'Η σκέψι ὅτι θὰ ἔχανε γιὰ πάντα, ὅπως ἀνάπησε καὶ ὅτι θὰ κλεινόταν στὸ χαρέμι τὴν ἀναστάτωνε κυριολεκτικῶς. 'Ερωμένη τοῦ Σουλτάνου αὐτή; Ὄχι! Ὄχι, ποτέ!

Μαζί της ἔκλαιγαν καὶ ὅλες οἱ ἄλλες πανέμορφες ἀρχοντοποῦλες τῆς Λευκωσίας.

'Η Μαρία ἔπαψε σιγὰ - σιγὰ νὰ κλαίη. Βυθίσθηκε σὲ βαθειὰ συλλογή. Παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ νὰ τὴν φωτίση νὰ βρῆ ἕναν τρόπο νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὰ νύχια τῶν Τούρκων, νὰ σωθῆ ἀπὸ τὸ χαρέμι, ἀπὸ τὴν ἀτιμία.

Εἶχε ἀκούσει νὰ διηγοῦνται διάφορες θλιβερὲς ἱστορίες γι' ἄλλες 'Ελληνοποῦλες, ποὺ τὶς πούλησαν σκλάβες σὲ μακρυνὰ μέρη, γι' ἄλλες ποὺ, ἀφοῦ ἔφτασαν κοπάδι στὴν Πόλη, καὶ ἐστόλισαν τὴ θριαμβευτικὴ πομπὴ τοῦ νικητῆ, μοιράσθηκαν κατόπιν στὰ διάφορα χαρέμια, ὅπου ἐτούρκεψαν.

Φρίκη τὴν κυρίευε στὴ σκέψι αὐτή, ἀνατρίχιαζε ὅταν συλλογιζόταν τί τὴν περίμενε. Δὲν ἦταν καλύτερο νὰ πέθαινε;

Στὰ μάτια της ἄξαφνα ἔλαμψε μιὰ ἀστραπή. 'Η ἡρωϊκὴ ψυχή της ἀναγάλλιασε. 'Ο Θεὸς εἶχε ἀκούσει τὶς ἱκεσίες της καὶ τῆς εἶχε ἐμπνεύσει τὸν τρόπο τοῦ λυτρωμοῦ της.

Δὲν εἶπε τίποτα σὲ καμμιὰ ἀπὸ τὶς συντρόφισσές της. Φοβήθηκε μήπως ἐκεῖνες δειλίαζαν καὶ ματαίωναν τὸ σχέδιό της.

⁂

Σηκώθηκε σιγὰ ἐπάνω χωρὶς νὰ τὴν δῆ κανεὶς καὶ κρυφὰ - κρυφὰ κατέβηκε στὸ βάθος τοῦ καραβιοῦ.

'Εκεῖ κάτω τὴν εἶδαν φυσικὰ νὰ περιφέρεται συλλογισμένη διάφοροι ἀξιωματικοὶ καὶ ναῦτες, μὰ κανένας τους δὲν ὑποψιάσθηκε τίποτε.

Τί κακὸ μποροῦσε νὰ κάμη ἕνας ἄγγελος, ἕνα ρόδι τοῦ Παραδείσου; Τὴν ἄφησαν ἐλεύθερη. Καμάρωναν, μάλιστα, καθὼς περνοδιάβαινε ἐμπρός τους τὰ ἀσύγκριτα κάλλη της καὶ ψιθύριζαν:

— 'Ωραῖο δῶρο γιὰ τὸν πολυχρονεμένο Σουλτάνο μας!

Τέλος ἡ Μαρία ἔφτασε στὴν μπαρουταποθήκη τοῦ καραβιοῦ. Ἦταν μόνη. Γύρω ἐρημιά. Γρήγορα - γρήγορα ἄναψε μερικὰ πανιὰ μουσκεμένα σὲ πετρέλαιο, τὰ σκόρπισε στὴν ἀποθήκη καὶ ἀνέβηκε στὸ κατάστρωμα.

Ἤθελε νὰ πεθάνη ἔχοντας μπρὸς στὰ μάτια της τὴν ἀγαπημένη εἰκόνα τῆς πατρίδας της.

Πέρασε λίγη ὥρα τρομερῆς ἀγωνίας. 'Η Μαρία περίμενε μὲ τὰ μάτια καρφωμένα ἀντίκρυ στὴν ὡραία Λευκωσία.

Ἔξαφνα μιὰ τρομερὴ βοὴ ἀντήχησε. Κραυγὲς τρόμου. Τὸ καράβι γέμισε καπνοὺς καὶ φλόγες. Οἱ Τοῦρκοι ἔτρεχαν ἔντρομοι δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Πολλοὶ πέφτανε στὴ θάλασσα. 'Ο πανικὸς καὶ ἡ ταραχὴ μέσα στὸ σκάφος δὲν περιγράφονται.

Ἔξαφνα μιὰ ἔκρηξις τρομερὴ ἀντήχησε. Τὸ τουρκικὸ πολεμικὸ τινάχθηκε σὲ μύρια κομμάτια στὸν ἀέρα. Δυὸ ἄλλα καράβια ποὺ βρίσκονταν σιμὰ του πῆραν καὶ αὐτὰ φωτιὰ ἀπὸ τὰ συντρίμμια τ' ἀναμμένα καὶ ἀνατινάχθηκαν καὶ αὐτά.

Λίγοι Τοῦρκοι ναῦτες κατώρθωσαν, κολυμπῶντας νὰ σωθοῦν. Κανένα ὅμως ἀπὸ τὰ κορίτσια δὲν πῆγε στὸ σουλτανικὸ χαρέμι, ἀλλὰ μαζὶ μὲ τὴ Μαρία Συγκλητικὴ βρῆκαν τάφο στὰ γαλανὰ κύματα τῆς πατρίδας των.

♠ ♠ ♠

Ο ΠΡΩΤΟΜΑΡΤΥΣ ΤΟΥ ΚΑΠΝΙΣΜΑΤΟΣ

'Ο Ροδρῖγος ντὲ Γκέρεζ, ἕνας ἀπὸ τοὺς συντρόφους τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου, στὸ μεγάλο ταξίδι γιὰ τὴν ἀνακάλυψι τῆς 'Αμερικῆς, εἶχε φέρει μαζί του καπνὸ κατὰ τὴν ἐπιστροφή του καὶ μιὰ μέρα ἄρχισε νὰ καπνίζη στὸ σπίτι του.

'Η γυναίκα του, ἅμα εἶδε νὰ βγαίνη καπνὸς ἀπ' τὸ στόμα τοῦ συζύγου της, νόμισε ὡς ἦταν δαιμονισμένος καὶ τὸν κατήγγειλε τὴν 'Ιερὰ 'Εξέτασι.

'Ο Τουρκοεμάδας διέταξε νὰ βάλουν τὸν 'κέρες φυλακὴ καὶ νὰ κάνουν ἁγιασμὸ στὸ σπίτι του γιὰ νὰ φύγουν τὰ δαιμόνια!

'Ο δυστυχὴς θαλασσοπόρος ἔμεινε μέσα στὴ φυλακὴ δέκα χρόνια καὶ χωρὶς νὰ μπορῆ μάλιστα νὰ καπνίση.

Ὅταν ἀποφυλακίστηκε, ἡ χρῆσις τοῦ πολυτίμου αὐτοῦ φυτοῦ ἦταν πιὰ διαδεδομένη στὴν Εὐρώπη.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ

ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΤΕΥΧΟΣ

τὴ νέα δραματικὴ σειρὰ

ΤΟΥ ΒΕΡΘΕΡΟΥ

Σπουργίτια μέσα στὴ βαρυχειμωνιὰ

'Αληθινὲς αἰσθηματικὲς ἱστορίες κοριτσιῶν ποὺ τὰ χτύπησε ἡ δυστυχία μέσα στὴν ἀπόγνωσι τοῦ χιονιοῦ καὶ τοῦ κρύου.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ἱστορίες

Ξαναβρῆκε τὴν εὐτυχία της

«'Αγαπημένε, παληέ μου φίλε,

»θὰ σοῦ φανῆ, ἀσφαλῶς παράξενο, πῶς, ὕστερα ἀπὸ τόσον καιρὸ σὲ θυμοῦμαι.

»Ξανάρχισα τὴν παληά μου ζωή, καὶ ἡ μεγάλη ἀπονοήτευσι ποὺ ἔνοιωσα μὲ κάνει νὰ σοῦ γράφω. Αἰσθάνομαι αὐτὴ τὴν ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη νὰ σοῦ μιλήσω, νὰ σοῦ πῶ, ἀκόμα μιὰ φορά, πόσο καλὸς ἦσουν μαζί μου καὶ πόσο εὐτυχισμένα πέρασα τὸ λίγο καιρὸ ποὺ μὲ κράτησες κοντά σου.

»Θέλησες νὰ μὲ ξελασπώσης καὶ μὲ τοποθέτησες πλάϊ σου. Καλέ μου, ἀγαπημένε μου. Πῆρες μιὰ πυγολαμπίδα νὰ τὴ βάλης στὸ φῶς, καὶ ἐνῶ αὐτὴ ἔλαμπε μόνη της μέσα στὸ σκοτάδι, μπρὸς στὸ πολὺ φῶς φάνταζε σὰν ἕνα σκουλῆκι! Ἔτσι μ' ἔβλεπαν καὶ ὅλοι οἱ δικοί σου, καὶ γύριζαν ἀπὸ ἀηδία ἀλλοῦ τὸ πρόσωπό τους.. Καὶ ὅμως εἶμαι τόσο ὄμορφη καὶ καλοκαμωμένη. Τὸν τελευταῖο καιρὸ δὲν ἔβγαινες πιὰ μαζί μου... Τὸ θυμᾶσαι;

»Ἔφυγα τότε χωρὶς νὰ σοῦ πῶ τὸ γιατί. Σοῦ τὸ λέω ὅμως, τώρα, ποὺ εἶμαι μακρυὰ σου καὶ ποὺ θὰ μὲ ἔχης ξεχάσει. Ἔφυγα γιὰ νὰ σ' ἀφήσω ἐλεύθερο νὰ φτιάξης τὴ ζωή σου, νὰ κάνης οἰκογένεια, ὅπως μοῦ ἔλεγες πάντα ὅταν ἐρχόσουν κοντά μου, ἀπὸ τοὺς γονεῖς σου. Οἱ φίλοι σου ποὺ τώρα θέλουν νὰ γλεντήσουν μαζί μου, μοῦ λένε, πὼς ὑπόφερες τὸν πρῶτο καιρό. Πίστεψέ με, καὶ ἐγὼ ὑπόφερα πολύ, γιατὶ σ' ἀγαποῦσα, σ' ἀγαπῶ....

»Ἄλλο ἤθελα νὰ σοῦ πῶ γράφοντάς σου καὶ σοῦ μιλῶ γι' ἀγάπη.. Μὰ εἶνε ἡ μόνη στιγμή, ὅπως ὅλες οἱ στιγμὲς τῆς μοναξιᾶς μου ποὺ σ' ἀγαπῶ ἀτέλειωτα... Γι' αὐτὸ θὰ φύγω... θὰ γυρίσω στὸ μικρό μου χωριὸ νὰ ζῶ μονάχα μὲ τὴ θύμησί σου... 'Εκεῖ στὸ χωριό, τώρα, ποὺ πέθανε ὁ πατέρας μου, δὲν ξέρει κανεὶς τὴν κατάντια μου...

»Ἔμαθα πὼς παντρεύτηκες καὶ ἔχεις καὶ ἕνα παιδάκι. Πῶς ζηλεύω τὴ γυναίκα σου καὶ κάθε γυναίκα ποὺ ἔχει αὐτὴ τὴ χαρά, ἐνῶ ἐγώ... δὲν θὰ τὴ γνωρίσω ποτέ...

.. ..

'Ο Πέτρος δὲν μπόρεσε νὰ διαβάση περισσότερο. Τὰ μάτια του εἶχαν βουρκώσει καὶ ἀνάμεσα ἀπὸ τὴ θολάδα τους ξανάβλεπε τὴ δική του ζωή, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ παντρεύτηκε. Γιὰ ἕξη μῆνες νόμιζε πὼς ἦταν εὐτυχισμένος. Μὰ γελάστηκε! 'Η γυναίκα του τύπος κοσμικός, ἀπαιτητικός, τὸν παραμελοῦσε καὶ πολλὲς φορὲς τοὔδειχνε πὼς ἔπληττε μὲ τὴ συντροφιά του. Ἔλπιζε ὅμως, πὼς θὰ λογικευόταν καὶ θὰ περιοριζόταν στὸ περιβάλλον τοῦ σπιτιοῦ της μὲ τὴ γέννησι τοῦ μωροῦ. Μὰ οὔτε αὐτὸ τὸ ὁλόξανθο ἀγγελοῦδι, τὸ ἀγοράκι του δὲν ἐξύπνησε μέσα της τὴν ἀφοσίωσι, τὴ στοργὴ τῆς μάννας.

Καὶ ἡ ζωὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ περνᾶ στὸ σπιτικό του, μὲ τὰ σαλόνια γεμάτα κόσμο ἄγνωστο γι' αὐτόν, ἐνῶ τὸ παιδί του ζεσταινόταν στὴν ἀγκαλιὰ μιᾶς χοντροκομμένης νταντάς.

Καὶ οἱ λογαριασμοὶ ἔπιαναν τὴ μεγαλύτερη θέσι στὸ γραφεῖο του.

Ἔπειτα ἡ γκρίνια, τὰ καθημερινὰ καυγαδάκια, ἔφεραν τὸ χωρισμό!..

Ἕνα μεσημέρι δὲν τὴ βρῆκε στὸ σπίτι του.

Ἕνα ὀλιγόλογο γράμμα τοῦ ἔλεγε:

«Φεύγω. Δὲν θὰ συναντηθοῦμε παρὰ τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ συζητηθῆ τὸ διαζύγιο: ἀσυμφωνία χαρακτήρων. Πιστεύω νὰ συμφωνῆς καὶ σύ.

.. ..

Αὐτὰ θυμᾶται ὁ Πέτρος καὶ νοσταλγεῖ ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴ ζωή του ποὺ ἔζησε εὐτυχισμένος μὲ τὴ γυναίκα ποὺ γνώρισε τυχαία, μιὰ νύχτα καρναβαλιοῦ στὴ Στρέλνα. Χιόνιζε ἐκεῖνο τὸ βράδυ καὶ ἔπρεπε νὰ τὴ συνοδέψη ὡς τὸ σπίτι της, κρατῶντας την ἀπὸ τὴ μέση γιὰ νὰ μὴ γλυστρήση στὴν ἄσφαλτο, τὴν ἔφερε ὡς τὸ δικό του σπίτι.

Ἔγινε ἐρωμένη του ἡ Στάσα καὶ ἔμεινε πιστὴ στὸν ἔρωτά της.

»Καϋμένη Στάσα, τί μεγάλη ψυχὴ κλείνει τὸ «λασπωμένο», ὅπως θέλεις νὰ τὸ λὲς κορμί σου;...»

⁂

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Πέτρος ἄφησε τὸ ἀγοράκι του προσωρινὰ στὴν ἀδελφή του καὶ πῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὸ χωριό, ποὺ ἔμενε ἡ Στάσα.

.. ..

— Πέτρο! 'Εσύ, ἐδῶ!

— Ναί, Στάσα, ἐγώ... Ἦρθα νὰ ξαναβρῶ τὴν εὐτυχία μου.

— Πέτρο, τὸ σκέφθηκες καλὰ αὐτὸ ποὺ λές; 'Η γυναίκα σου, τὸ παιδί σου.

— Μὴ μοῦ μιλᾶς γιὰ τὴ γυναίκα μου! Ὅσο γιὰ τὸ παιδί μου, θὰ μιλήσωμε ἀργότερα, ἂν ἐσὺ θέλης νὰ γίνης μητέρα του...

— Ὥστε εἶσαι ἐλεύθερος; Μήπως ὀνειρεύομαι.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἡ Στάσα ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του.

.. ..

Στὸ διαμέρισμα τοῦ βαγονιοῦ ποὺ γύριζαν στὴν 'Αθήνα, ἡ Στάσα κυττάει τὸν Πέτρο στὰ μάτια καὶ τοῦ λέει:

— Πές μου, ἀκόμα μιὰ φορὰ πῶς μ' ἀγαπᾶς πάντα.

— Γυναικούλα μου γλυκειά!

— Θἄχω κι' ἕνα παιδάκι ποὺ θὰ μὲ λέη μαμά... Μά, πές μου, δὲν μίλησε ἀκόμα τὸ μωρό σου. Δὲν εἶπε ἀκόμα «μαμά»;

— Ὄχι, περίμενε ἐσένα καὶ νὰ δῆς τί γρήγορα θὰ τὸ πῆ ὅταν ἀκούση τὰ γλυκόλογά σου καὶ ὅταν τὸ νανουρίσης στὴν ἀγκαλιά σου, σὰν ἀληθινὴ μαννούλα του.

— Πέτρο, ἀγάπη μου, τί εὐτυχισμένη ποὺ βλέπω τὴ ζωή μου ἀπὸ δῶ καὶ μπρός...

ΜΙΡΑΝΤΑ

Ὠφέλιμες γνώσεις

Τὰ φύλλα ἀπὸ τὸ τσάι ποὺ μένουν στὴ τσαγέρα μετὰ τὸ ζεμάτισμα, χρησιμεύουν γιὰ τὸ καθάρισμα τῶν χαλιῶν. Τὰ ρίχνετε ἐπάνω στὸ χαλὶ καὶ ὕστερα σκουπίζετε μὲ σκούπα. Ἔτσι τὸ χαλὶ ξαναπαίρνει τὸ παληὸ ζωηρὸ χρῶμα του.

—Τὰ μεταξωτὰ φορέματα μπλὲ ἢ μαῦρα, πλένονται μὲ χλιαρὴ σαπουνάδα, ξεβγάζονται μὲ πολλὰ νερὰ καὶ μὲ ἕνα τελευταῖο νερὸ στὸ ὁποῖο ρίχνομε ἀρκετὸ ξύδι.

—Ὅταν βράζετε πατάτες γιὰ τὸ φαγητό σας, μὴ λησμονεῖτε ὅτι τὸ νερὸ ἐκεῖνο στὸ ὁποῖο ἔβρασαν οἱ πατάτες μπορεῖ νὰ σᾶς χρησιμεύση γιὰ νὰ καθαρίσετε θαυμάσια τὰ ἀσημικά σας μὲ ἕνα ἁπλὸ βούτηγμα μέσα στὸ νερὸ καὶ καλὸ σκούπισμα κατόπιν.

—Γιὰ νὰ καθαρίσετε ἀσπρόρρουχα ρίξετε μέσα στὴ ζεστὴ σαπουνάδα σας λίγο καθαρὸ νέφτι: 2 κουταλιὲς τοῦ γλυκοῦ σὲ μιὰ ὀκᾶ νερό.

— Γιὰ νὰ καταλάβετε ἂν τὸ οἰνόπνευμά εἶνε ἀνόθευτο, βουτῆξτε μέσα ἕνα κομμάτι χονδρὸ χαρτὶ καὶ ἀφῆστε κατόπιν νὰ στεγνώση. Ἂν μετὰ τὸ στέγνωμα τὸ χαρτὶ αὐτὸ πιάνει εὔκολα φωτιά, τὸ οἰνόπνευμα εἶνε 85—90 βαθμῶν. Ἂν ἀνάβη δύσκολα εἶνε κατώτερο τῶν 75 βαθμῶν, ἂν δὲν ἀνάβη καθόλου....σχεδὸν γιὰ πέταγμα

* * *

Γυναῖκες μὲ... γένεια!

ΑΓΑΡΜΠΑ ΑΣΤΕΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Ἡ φύσις πολλὲς φορὲς κάνει ἄγαρμπα ἀστεῖα. Τὰ μουστάκια καὶ τὰ γένεια ποὺ ὡς γνωστὸν ἀποτελοῦν ἢ ἀποτελοῦσαν μᾶλλον ἄλλοτε, τὰ κυριώτερα χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀνδρικοῦ φύλου, φυτρώνουν καμμιὰ φορὰ καὶ στὰ πρόσωπα τῶν γυναικῶν, μεταβάλλοντας τὶς καλλιπάρειες Καῖτες καὶ Λουλοῦδες σὲ ἀφειμάνιους μουστακαλῆδες.

Σήμερα βέβαια γυναῖκες μὲ...γένεια καὶ μουστάκια δὲν ὑπάρχουν. Τὸ θαυματουργὸ τσιμπιδάκι καὶ τὰ Ἰνστιτοῦτα δὲν ἐπιτρέπουν αὐτὴ τὴν ἀσχήμια.

Ὑπῆρξαν ὅμως καὶ ἱστορικὲς γυναῖκες μουστακαλήδισσες— πῶς διάβολο νὰ τὶς πῆ κανεὶς — οἱ ὁποῖες ἔφεραν μὲ περηφάνεια τὰ τριχωτὰ καὶ φουντωτὰ αὐτὰ γνωρίσματα τοῦ ἀνδρικοῦ φύλου.

Μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς γυναῖκες, ἡ βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου, Ἀμεναῒς, φημιζόταν γιὰ τὰ πλούσια γένεια της, καὶ γιὰ τὸ καλοστριμμένο καὶ λεπτότατο μουστακάκι της. Ἡ Ἀμεναῒς αὐτὴ ἦταν σκληρὴ καὶ αἱμοχαρής. Μεταξὺ τῶν ἄλλων κακουργημάτων ποὺ ἔκαμε, ἔσφαξε χωρὶς λόγο τὸν ἄντρα της κι' ἔπνιξε στὰ νερὰ τοῦ Νείλου τὸ παιδί της!...

⁂

Στὴ Κύπρο λάτρευαν στὴν ἀρχαιότητα τὴν γενειοφόρο Ἀφροδίτη, τῆς ὁποίας οἱ ἱέρειες ἔπρεπε ἀπαραιτήτως νὰ ἔχουν γένεια, πρᾶγμα ὄχι δύσκολο, γιατὶ εὐτυχῶς ὑπῆρχαν ἀρκετὲς γυναῖκες στὸ νησὶ μὲ τὸ ἀνδρικὸ αὐτὸ γνώρισμα.

Στὴ Κύπρο μάλιστα, οἱ γυναῖκες αὐτοῦ τοῦ τύπου εἶχαν μεγαλύτερη πέρασι γιατὶ τὶς θεωροῦσαν θερμές, διαχυτικὲς καὶ ἐρωτιάρες. Σήμερα ἡ ἐπιστήμη παραδέχεται ὅτι τὸ τρίχωμα τοῦ προσώπου, ὅταν παρουσιάζεται σὲ γυναῖκα, φανερώνει ψυχὴ ἀρρενωπή, ἀποφασιστικὴ καὶ ἐνεργητική. Εἶνε ἀναμφισβήτητο, ὅτι ὅλες αὐτὲς οἱ γυναῖκες εἶνε ἀρκετὰ θερμὲς καὶ ἡ μόνη τους ἀπασχόλησις εἶνε ὁ ἔρωτας.

⁂

Οἱ Γάλλοι ἐπίσης ἰσχυρίζονται ὅτι τὸ χνοῦδι ποὺ πολλὲς φορὲς ἀνθίζει στὸ ἀπάνω χεῖλι τῆς γυναῖκας, εἶνε «σημάδι ὀμορφιᾶς» ποὺ τῆς δίνει ἕνα ἰδιαίτερο θέλγητρο. Μερικὲς γυναῖκες ὅμως, στὶς ὁποῖες ἡ φύσις θέλησε νὰ προσθέση τὸ ἀνεπιθύμητο αὐτὸ στολίδι δὲν τὸ ἀνέχονται καὶ προσπαθοῦν μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸ ἐξαλείψουν. Ὑπάρχουν ὅμως κι' ἄλλες ποὺ σκέπτονται πιὸ θετικά. Ἀφήνουν δηλαδὴ τὰ μουστάκια καὶ τὰ γένεια τους νὰ μεγαλώσουν κι' ἐπιδεικνύονται ὡς ἀξιοπερίεργα τέρατα, κερδίζοντας ἔτσι τὴν ζωή τους.

Στὴν περίπτωσι αὐτὴ ἡ φιλαρέσκεια πηγαίνει περίπατο. Ἐπικρατεῖ τὸ πρακτικὸ πνεῦμα. Καὶ οἱ γενειοφόρες γυναῖκες ποὺ ἐπιδεικνύονται πλουτίζουν πολὺ γρήγορα. Τότε ξυρίζονται, ξαναγίνονται....ὡραῖες καὶ... καλοπαντρεύονται.

Εὔθυμη Ἱστοριούλα

Πατέρας 152 παιδιῶν

Ἀκοῦστε μιὰν ἀλλόκοτη ἱστορία, ἡ ὁποία εἶνε ὅμως ἀληθινὴ ὡς τὴν τελευταία της λεπτομέρεια.

Μιὰ μέρα ἦρθαν καὶ μὲ ζήτησαν στὸ γραφεῖο μου γιὰ νὰ συντάξω τὴν διαθήκη ἑνὸς ἑτοιμοθάνατου. Πῆγα πράγματι στὸ σπίτι του καὶ τότε ὁ ἑτοιμοθάνατος ἀφοῦ ἀνακάθησε μὲ κόπο στὸ κρεββάτι του, μοῦ ψιθύρισε δειλά:

— Θέλω νὰ κανονίσω τὸ ζήτημα τῶν κληρονόμων μου. Δυστυχῶς ἀπ' ὅλα τὰ παιδιά μου, μόνο τῶν σαρανταεφτὰ ἔχω τὴν ἀκριβῆ διεύθυνσι. Τὰ ἄλλα δὲν ξέρω ἀκριβῶς ποῦ μένουν.

»Ἴσως μὲ νομίσετε τρελλὸ ἢ ξετρελλαμένο ἀπ' τὸν πυρετὸ—συνέχισε ὁ ἄγνωστος— ἀντιλαμβανόμενος τὴν κατάπληξί μου. Καὶ ὅμως σᾶς λέγω τὴν ἀλήθεια. Σ' ἐκεῖνο τὸ συρτάρι θὰ βρῆτε τὶς διευθύνσεις τῶν σαρανταεφτὰ παιδιῶν μου. Τὰ ἄλλα ὅμως...

— Μὰ ποιὰ ἄλλα; τραύλισα ἐπὶ τέλους.

— Τὰ ἄλλα μου παιδιά! ἐπανέλαβε ἀτάραχος ὁ ἑτοιμοθάνατος. Αὐτῶν ἔχω χάσει τὰ ἴχνη. Ἄλλα πέθαναν, ἄλλα ἔφυγαν γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ καὶ δὲν ξέρω τώρα πῶς νὰ τὰ βρῶ.

Ἐξακολουθοῦσα νὰ κυττῶ τὸν πελάτη μου σὰν ν' ἀντίκρυζα δραπέτη φρενοκομείου.

Ἐκεῖνος τότε χαμογέλασε καὶ μοῦ εἶπε κουνῶντας τὸ κεφάλι του:

— Πρέπει νὰ σᾶς ἐξηγήσω. Ὅταν ἤμουν δεκαοχτὼ χρόνων, ἔφυγα ἀπ' τὸ χωριὸ γιὰ νὰ βρῶ δουλειὰ στὸ Παρίσι. Ἐκεῖ ὅμως ἀρρώστησα καὶ κατέληξα σ' ἕνα κρεββάτι τοῦ νοσοκομείου τῶν ἀπόρων.

»Ἀφοῦ πάλαιψα ἀρκετὸ καιρὸ μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου, κατώρθωσα ἐπὶ τέλους νὰ θεραπευθῶ. Βγῆκα λοιπὸν ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο ἀναιμικός, σκελετωμένος καὶ ἀνίκανος γιὰ κάθε ἐργασία. Ἔπρεπε ὅμως νὰ ζήσω. Ἔπρεπε νὰ τρώγω, νὰ ντύνωμαι καὶ νὰ πληρώνω τὸ νοίκι τοῦ δωματίου μου. Ὤ, τί σκληρὲς ἀναμνήσεις ἔχω ἀπὸ τὴν περίοδο ἐκείνη.

»Πειναλέος καὶ ρακένδυτος, ἀνίκανος νὰ δουλέψω, περιπλανιόμουν ἄσκοπα στὴν ἀχανῆ πρωτεύουσα. Καὶ μοῦ ριζώθηκε σιγὰ—σιγὰ στὸ θολωμένο μυαλό μου ἡ ἰδέα ν' αὐτοκτονήσω γιὰ νὰ λυτρωθῶ.

»Ἕνα πρωῒ ὅμως, ἐνῶ καθόμουν ἀπηυδισμένος πιὰ στὴ πόρτα τῆς Δημαρχίας, περιμένοντας κανένα βοήθημα, μὲ πλησίασε μιὰ γυναῖκα ποὺ κρατοῦσε ἕνα μωρὸ στὴν ἀγκαλιά της. Μὲ περιεργάστηκε καλὰ καὶ στὸ τέλος μὲ ρώτησε:

— Εἶσθε παντρεμμένος;

— Ὄχι! ἀποκρίθηκα.

— Θέλετε νὰ κερδίσετε τρακόσια φράγκα;

— Καὶ τὸ ρωτᾶτε;... Μὲ ποιὸ τρόπο ὅμως;

— Ἁπλούστατα. Θὰ μπῆτε μαζί μου στὴ Δημαρχία καὶ θὰ δηλώσετε στὸν ληξίαρχο ὅτι εἶσθε ὁ πατέρας αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ.

— Μὰ ἀφοῦ δὲν εἶμαι σύζυγός σας; τραύλισα.

— Τί πειράζει; Φτάνει νὰ δώσωμε ἕνα ὄνομα σ' αὐτὸ τὸ μωρό...

»Δὲν δίστασα. Τρακόσια φράγκα ἦσαν μιὰ ὁλόκληρη περιουσία στὴν κατάστασι ποὺ βρισκόμουν. Κι' ἐξ ἄλλου, ἔκανα καὶ μιὰ ἀγαθὴ πρᾶξι. Θὰ χάριζα ὄνομα καὶ ὀντότητα σ' ἕνα ἄμοιρο νόθο παιδάκι.

»Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη μοῦ ἔφεξε, κύριε συμβολαιογράφε. Εἶχα βρῆ μιὰ πρώτης τάξεως δουλειά. Γύριζα διαδοχικὰ τὰ εἰκοσιένα δημαρχεῖα τοῦ Παρισιοῦ καὶ χωρὶς καμμιὰ ντροπὴ ἐπρότεινα νὰ χρησιμεύσω ὡς πατέρας σ' ὅποια γυναικούλα ἔβλεπα νἄρχεται πρὸς τὰ ἐκεῖ μ' ἕνα μωρὸ στὴν ἀγκαλιά της.

»Μερικές, ὅσες ἦσαν «ἐν τάξει», μὲ ἀπόπαιρναν. Οἱ ἄλλες ὅμως, ποὺ βρισκόντουσαν στὴν ἴδια δύσκολη θέσι μὲ τὴν πρώτη ἐκείνη μητέρα, μὲ δεχόντουσαν ὡς ἀπὸ μηχανῆς θεό.

»Ἔτσι, στὰ δημαρχιακὰ βιβλία τοῦ Παρισιοῦ καὶ τῶν περιχώρων ὑπάρχουν 152 παιδιά, ἀγόρια καὶ κορίτσια, τὰ ὁποῖα ἔχουν ἐμένα γιὰ πατέρας τους, τὸν Μάριο Ροκέ, εἰσοδηματία!

»Σὰν φρόνιμος ἄνθρωπος, σημείωνα σὲ εἰδικὸ κατάστιχο, τὸ ὄνομα τοῦ νέου παιδιοῦ μου καθὼς καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσι τῆς μητέρας του. Ἔτσι παρακολουθοῦσα τὴν ζωὴ σχεδὸν ὅλων. Καὶ τοὺς ἔστελνα κάθε πρωτοχρονιὰ τὶς πατρικές μου εὐχές.

»Ὅταν πιὰ ἄρχισα νὰ γερνάω, σκέφθηκα ὅτι εἶχα ἀρκετὰ παιδιὰ γιὰ νὰ παρηγορήσουν τὰ γηρατειά μου. Ἐπεχείρησα λοιπὸν μιὰ μεγάλη περιοδεία καὶ μίλησα στὸ καθένα ὡς ἑξῆς: «Παιδί μου, εἶμαι ὁ πατέρας σου. Μέχρι σήμερα δὲν σὲ ἐνόχλησα καθόλου ἰώρα πιὰ ὅμως γέρασα καὶ δὲν μπορῶ νὰ ἐργασθῶ. Λοιπὸν ὅρισε μόνος σου τί ποσὸν μπορεῖς νὰ διαθέσης γιὰ τὸν πατέρα σου κάθε μῆνα χωρὶς νὰ στενοχωρηθῆς καθόλου. Κι' ὅσα ὁρίσεις θὰ τὰ δεχθῶ εὐχαρίστως....»

»Ἐκτὸς ἀπὸ καμμιὰ δεκαριὰ παιδιά μου ποὺ ἦσαν πάμπτωχα, ὅλα τὰ ἄλλα προθυμοποιήθηκαν νὰ μὲ βοηθήσουν καὶ μοῦστελναν ἄλλο ἑκατό, ἄλλο ἑκατοπενῆντα καὶ ἄλλο διακόσια φράγκα τὸ μῆνα, κι' ἔτσι ζοῦσα θαυμάσια.

»Δὲν ἔκανα ὅμως σπατάλη καὶ κατάχρησι τῆς βοηθείας των. Ζοῦσα οἰκονομικὰ καὶ μάζεψα ἔτσι περὶ τὶς ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα σὲ ὁμολογίες ποὺ θὰ βρῆτε μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ συρτάρι. Αὐτὰ τὰ λεπτὰ λοιπὸν τὰ κληροδοτῶ στὶς δυὸ τελευταῖες μου κόρες γιὰ νὰ τοὺς χρησιμεύσουν γιὰ προῖκα. Θέλω ὅμως μὲ κάθε τρόπο νὰ ἐξασφαλισθοῦν οἱ πενῆντα χιλιάδες ποὺ θὰ πάρη τὸ κάθε κορίτσι μου».

Καθησύχασα τὸν ἀλλόκοτο πατέρα τῶν ἑκατὸν πενῆντα δύο παιδιῶν. Κι' ἔτσι ὁ Μάριος Ροκὲ πέρασε εὐχαριστημένος στὴν αἰωνιότητα.

ΜΑΞ ΚΑΙ ΑΛΕΞ ΦΙΣΣΕΡ

◆ ◆

Γιὰ νὰ μαθαίνετε

ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ
ΤΩΝ ΠΟΛΥΤΙΜΩΝ ΛΙΘΩΝ

Οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας πίστευαν ὅτι τὰ πολύτιμα πετράδια εἶχαν ἰαματικὲς ἢ προφυλακτικὲς ἰδιότητες γιὰ ὅσους τὰ φοροῦσαν.

Πίστευαν δηλαδή, ὅτι τὸ διαμάντι δυνάμωνε τὴν καρδιά, τὸ ρουμπίνι ἐξασφάλιζε τὴν ἁγνότητα ἀπὸ τοὺς πειρασμούς. Ὁ ἀμέθυστος γιάτρευε τὸ μεθύσι. Τὸ τοπάζι καταπράϋνε τὸν θυμὸ καὶ τέλος τὸ μαργαριτάρι ἐδίωκνε τὶς μολυσματικὲς ἀρρώστειες.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΣΤΗ ΚΙΝΑ

Ἡ πρωτοχρονιὰ τῶν Κινέζων λέγεται Σοὺν Οὐνὶ καὶ ἀντιστοιχεῖ μὲ τὴν ἰδική μας 15ην Φεβρουαρίου.

Οἱ ἑορτὲς τῆς πρωτοχρονιᾶς διαρκοῦν δεκαπέντε μέρες. Ἡ πρώτη ἡμέρα ὀνομάζεται Κάι—Γιάτ, ἤτοι ἡμέρα τῶν πτηνῶν καὶ εἶνε ἡμέρα αὐστηρᾶς νηστείας. Ἡ δεύτερη εἶνε ἡμέρα τῶν σκύλων καὶ ἀπ' τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἀρχίζει τὸ γλέντι. Οἱ ὀκτὼ ἑπόμενες μέρες εἶνε οἱ Σὶν Γιάτ, ἡμέρες τῶν χοίρων!

Ἀκολουθοῦν ἡ ἡμέρα τῶν προβάτων, ἡ ἡμέρα τῶν βοδιῶν, ἡ ἡμέρα τῶν ἀλόγων καὶ ἡ ἡμέρα τῶν ἀνθρώπων. Ἡ τελευταία αὐτὴ εἶνε πάλιν ἡμέρα αὐστηρᾶς νηστείας.

◆ ◆

ΤΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ

* Ἡ πρώτη ἐρωτικὴ συνάντησις εἶνε σὰν τὴν πρώτη ἡμέρα τῆς ἀνοίξεως. Ἔχει τὸ ἄρωμά της καὶ τὴν λεπτότητά της.

(Ρ. Ντεβιλλὲρς)

* Στὴν πρώτη συνάντησι ἑνὸς ἀνδρὸς καὶ μιᾶς γυναικὸς τῆς ὁποίας ἡ καρδιὰ εἶνε ἐλεύθερη, ἀνταλλάσσεται πάντα ἕνα βλέμμα, ἕνα βλέμμα ποὺ περικλείει χωρὶς πολλὲς φορὲς νὰ τὸ καταλαβαίνουν καὶ οἱ ἴδιοι μιὰ μυστικὴ πρόσκλησι.

(Ἀλφρὲντ Καπὺς)

* Τὰ ἐρωτικὰ ραντεβοῦ μοιάζουν μὲ ...τὶς κουταλιὲς τῆς σούπας. Οἱ πρῶτες εἶνε πολὺ ζεστές, οἱ τελευταῖες ψυχρές.

(Α. Δουμᾶς υἱὸς)

Γνωρίζετε ὅτι

...Στὸ Βατικανὸ ὑπάρχουν χρυσᾶ ἀφιερώματα βάρους 30 τόννων;

...Στὰ διάφορα μεταλλεῖα τῆς Ν. Ἀφρικῆς ἐργάζονται 70000 ἄνθρωποι;

...Τὸ χαρτὶ μὲ τὸ ὁποῖο κατασκευάζονται τὰ χαρτονομίσματα δὲν ἔχει τὸ ἴδιο πάχος σὲ ὅλα τὰ σημεῖα τῆς ἐπιφανείας του;

... Τὸ εἰδικὸ αὐτὸ χαρτὶ κατασκευάζεται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο γιὰ νὰ ἐξακριβώνεται ἡ πλαστότης τῶν μὴ γνησίων χαρτονομισμάτων;

... Ἕνας Γερμανὸς μηχανικὸς ἀπέδειξε ὅτι τὸ σίδερο εἶνε....διαφανές;

... Ὁ ἐν λόγῳ μηχανικὸς κατώρθωσε νὰ κατασκευάση μιὰ πλάκα σιδήρου πάχους 1)1000 τοῦ χιλιοστομέτρου διὰ μέσου τῆς ὁποίας μπορεῖ κανεὶς νὰ διαβάση εὐκολώτατα;

... Ὁ Μυθριδάτης, βασιλεὺς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Βιθυνίας, μιλοῦσε εὐχερέστατα τὶς 23 διαλέκτους τῶν κατοίκων τοῦ βασιλείου του;

... Στὰ θεμέλια τοῦ περιφήμου Σινικοῦ Τείχους εἶνε χτισμένοι 5.000 ἄνθρωποι, ἐπικινδυνωδέστατοι κακοποιοὶ τοῦ καιροῦ ἐκείνου;

... Ἕνας ταχὺς ἀναγνώστης μπορεῖ νὰ διαβάση 400 λέξεις στὸ λεπτό;

... Κάθε χρόνο ἡ Εὐρώπη τυπώνει περὶ τὰ 600 νέου εἴδους γραμματόσημα;

◆ ◆

Πῶς πενθοῦσαν ἄλλοτε

ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ

Θλιβερὴ βέβαια ὑπόθεσις ὁ θάνατος. Μὰ δὲν τελειώνουν τὰ βάσανα τοῦ νεκροῦ τὴν στιγμὴ ποὺ φεύγει ἡ ψυχή του. Οἱ ταλαιπωρίες συνεχίζονται καὶ μετὰ θάνατον. Καὶ μαζὶ μὲ τὸν νεκρὸ βασανίζονται κι' οἱ δυστυχισμένοι οἱ συγγενεῖς του ὡς τὴν ἡμέρα τῆς ταφῆς.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες συνήθιζαν νὰ καῖνε τοὺς νεκρούς τους. Ἡ καῦσις συνωδεύετο ἀπὸ τὰ μοιρολόγια τῶν «θρηνωδῶν» οἱ ὁποῖοι εἶχαν ὡς ἐπάγγελμα νὰ κλαῖνε τοὺς νεκρούς, ὅπως συμβαίνει καὶ σήμερα μὲ τὶς «μοιρολογίστρες».

Οἱ Σκῦθαι ἦσαν πιὸ πρακτικοί. Ἀντὶ νὰ καῖνε τοὺς πεθαμένους τους... τρώγανε! Οἱ Ἰνδοὶ τοὺς βαλσάμωναν καὶ τοὺς κρατοῦσαν σπὰ σπίτια τους, οἱ δὲ Ἀσσύριοι ἀφοῦ τοὺς βαλσάμωναν τοὺς βάζανε συχνὰ καθιστοὺς στὸ τραπέζι καὶ τοὺς συντρόφευαν στὸ γεῦμα. Τὸ θέαμα ἦταν μακάβριο. Τὴν ὥρα ποὺ οἱ καλεσμένοι γλεντοῦσαν, οἱ μούμιες τῶν πεθαμένων προγόνων, ἀκίνητες, τυλιγμένες σὲ ἄσπρα σεντόνια τοὺς θύμιζαν συνεχῶς τὴν ματαιότητα τῶν ἐγκοσμίων.

⁂

Μερικοὶ λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς συνήθιζαν νὰ συνοδεύουν ἔφιπποι τὶς κηδεῖες. Ἔβαζαν μάλιστα στὰ ρουθούνια τῶν ἀλόγων εἰδικὴ σκόνη γιὰ νὰ τὰ κάνουν νὰ δακρύζουν καὶ νὰ φαίνωνται ὅτι πενθοῦν κι' αὐτά.

Στὴν Ἰταλία παλαιότερα, τὸ χρῶμα τοῦ πένθους γιὰ μὲν τοὺς ἄντρες ἦταν τὸ σταχτί, γιὰ τὶς γυναῖκες δὲ τὸ λευκό. Στὴν Ἀγγλία κατὰ πανάρχαιο ἔθιμο, ὁ βασιλεὺς ὅταν πενθῆ, δὲν φορεῖ ποτὲ μαύρη, ἀλλὰ σταχτιὰ στολή. Στὴ Γαλλία μέχρι τοῦ Καρόλου Η' ἐπίσημη στολὴ τῶν βασιλέων γιὰ τὸ πένθος ἦταν ἡ λευκή. Οἱ χῆρες βασίλισσες τῆς Γαλλίας ἦσαν ὑποχρεωμένες νὰ φοροῦν πάντοτε πένθιμη στολὴ καὶ νὰ ἔχουν στὰ παράθυρά τους μαῦρα παραπετάσματα μέχρι τῆς ἡμέρας τοῦ θανάτου τους. Οἱ μόνοι ποὺ εἶχαν δικαίωμα νὰ μὴ πενθηφορήσουν ποτέ, ἦσαν οἱ ἀδελφοί, οἱ ἐξάδελφοι καὶ οἱ ἀνεψιοὶ τοῦ Πάπα τῆς Ρώμης.

⁂

Ὑπῆρχε τέλος — λέγουν — στὴν ἀρχαιότητα μιὰ χώρα στὰ βάθη τῆς Ἀσίας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ὁσάκις ἔχαναν κανένα συγγενῆ τους φοροῦσαν γυναικεῖα ροῦχα. Αὐτὸ τὸ ἔκαναν γιὰ νὰ τοὺς πιάνουν τὰ γέλια γιὰ τὴ μεταμόρφωσί τους κι' ἔτσι νὰ ξεχνοῦνε τὴ λύπη τους. Πρακτικοὶ ἄνθρωποι μὰ τὴν ἀλήθεια. Γιὰ φαντασθῆτε νὰ γινόταν αὐτὸ σήμερα! Μπροστὰ ὁ πεθαμένος στὸ φέρετρο καὶ πίσω ἡ τεθλιμμένη σύζυγος μὲ τὰ παντελόνια τοῦ μακαρίτη καὶ δίπλα της ὁ κουνιάδος της μὲ μιὰ ἔξωμη τουαλέττα, καὶ πάρα πίσω ἡ πεθερὰ μὲ φουστανέλλες. Ὁπωσδήποτε θὰ ξεχνοῦσαν τὸ νεκρὸ καὶ τὴ λύπη τους καὶ θὰ γλεντοῦσαν περίφημα.

Οἱ λωλάδες τῆς Ἐφταλίας

Σορπράϊζ πάρτυ

— Μωρὴ ἀδερφή, ἔλεγε ἡ Ἐφταλία στὴ Ντουντοῦ, κεῖνα τὰ μπιζέλια εἶνε γεμάτα μαμοῦνι καὶ δὲ θὰ τὰ φᾶμε κολαΐνά. Σκέφτηκα λοιπὸν νὰ κάνω ἕνα σουρπράϊζ να τὰ ταΐσω στὰ καλέσματα καὶ 'μεῖς νὰ φᾶμε ἀπ' ὅ,τι θὰ φέρουνε. Θυμᾶσαι πέρσι τὸ κόλπο; Μὲ τὰ περσέματα τοῦ σουρπράϊζ ποὺ κάναμε τρώγαμε μιὰ βδομάδα!

Κι' ἀποφασίσθηκε — ὅ,τι ἀποφασίζει ἡ Ἐφταλία δὲν ἀναβάλλεται ποὺ νάχη δράκου ρίζα — νὰ γίνη τὴν Κυριακὴ τὸ σορπράϊζ πάρτυ σπίτι της. Καὶ εἰδοποιήθηκαν οἱ φιλενάδες της νἄρθουν φέρνοντας κάθε μιὰ ὅ,τι θέλει, ὅ,τι ἔχει εὐχαρίστησι. Τὴν Κυριακὴ ἡ Ἐφταλία μὲ τὴ Ντουντοῦ νωρὶς - νωρὶς ψήσανε τὰ μπιζέλια.

— Ἔτσι καὶ μεῖς θα κάνωμε τὸ δικό μας χρέος, ἔλεγε στὸ Νικολάκη Καὶ γυρίζοντας στὴ Ντουντοῦ τῆς εἶπε. Ἄναψε μωρὴ πιταφτοῦ ἀπόψε οὖλα τὰ φῶσια, νὰ δοῦνε πῶς ξέρω νὰ δεχτῶ καὶ νὰ ρετσιβάρω.

Τέλος κατὰ τὶς 6 ἦταν ὅλα στὴν ἐντέλεια καὶ περιμένανε τοὺς καλεσμένους. Πρώτη - πρώτη ἦρθε ἡ Ἀθανασία τοῦ Μαντραμπάση μὲ τὰ παιδιά της καὶ τὴ πεθερά της μ' ἕνα τζέντζερε καὶ μισὸ ψωμί.

— Καλέ, τί καλὰ μᾶς φέρνεις, Θανασία μου; ρώτησε ἡ Ἐφταλία.

— Σοῦκανα μιὰ σούπα μὲ μπιζέλια ποὺ νὰ γλύφης τὰ δάχτυλά σου, μὲ μπόλικο μπόλικο λάδι καὶ οὖλα τση τὰ σεπρεπά.

Ἡ Ἐφταλία ἀναφουρφουλιασμένη πῆγε τὸ τζέντζερε στὴ κουζίνα καὶ μουρμούρισε:

— Ἡ ἀθεόφοβη! Δὲ βρῆκε τίποτα ἄλλο νὰ φέρη. Ἐγὼ φταίω ποὺ τὴν κάλεσα.

Ἄξαφνα φωνὲς καὶ γέλια ἀκούστηκαν στὴν ὀξώπορτα. Ἦταν ἡ Κιουρανιὼ τοῦ Καραμουσάλα, μὲ τὴν Ἀρτεμισία τὴν Ντουκμετζῆδαινα.

— Περᾶστε φώναξε ἡ Ἐφταλία, κυττῶντας τὰ χέρια τῶν καλεσμένων.

— Ἂν μπορῆς βρέτο τί σοῦ φέραμε;

— Κανένα ψάρι;

— Ὄχι καλέ, ἕνα πολεμικὸ φαΐ, Φταλία μου, σουτζουκάκια ἀπὸ μπιζέλια, φτουριστικὰ καὶ πλούσια, νὰ τρώη ἡ μάννα καὶ τοῦ παιδιοῦ νὰ μὴ δίνη! Τὰ ξεσήκωσα ἀπὸ τὸ Τσελεμεντέ.

Ἡ ἀπελπισία τῆς Ἐφταλίας δὲν εἶχε ὅρια. Ἐπὶ τέλους φάνηκε καὶ ἡ κουμπάρα της ἡ Ταουξῆδαινα.

— Καλῶς τὴν κουμπάρα μου, πάντα τζουμέρτα καὶ μπερικετλοῦ. Ἐσὺ γιὰ ν' ἀρνήσης κάτι καλὸ θὰ ἑτοίμασες.

— Μπιζέλια, Ἐφταλία μου, φάβα!

Καὶ ἔδωσε τὸ τσουκάλι στὴ Ντουντοῦ.

Ἡ Ἐφταλία δὲ βάσταξε πιὰ καὶ ἀφρισμένη ξεφώνισε:

— Καλὲ κουμπάρα, μοῦ τὰ χρουστοῦσες; Μπιζέλια ἐσύ, μπιζέλια ἐγώ, μπιζέλια ἡ Μαντραμπάσαινα, μπιζέλια ἡ Κιουρανιώ, μπιζέλια ἡ Ντουκμετζῆδαινα!

Καὶ γιὰ νὰ δώση τόπο στὴν ὀργή, μπῆκε στὴν κουζίνα καὶ εἶπε κρυφὰ στὴ Ντουντοῦ:

— Βάλε, μωρὴ ἀδερφή, τὴ φροκαλια στὸ τζάκι καὶ ἔλα νὰ τοὺς ρίξης ἀπὸ πίσω λίγο ἁλάτι νὰ φύγουν γλήγορα, γιατὶ ἀπόψε θ' ἁρπάξω καμμιὰ ἀπ' τὰ μαλλιὰ καὶ θάχωμε ἐδῶ μέσα ρεμπελιό, ντουγιοὺν - μπαϊράμ!

Πάνω στὴν ὥρα νὰ καὶ ἡ Πέρσα τοῦ Μουσουμπέτη καὶ ἡ Θέλξα τοῦ Τζερεμέ.

— Σούφερα, Φταλία μου, τῆς εἶπε, τὸ φαΐ τῆς ἐποχῆς, μπιζέλια καπαμᾶ!

Ἡ Ἐφταλία ἄφρισε.

— Μωρή, κακὸς ξεπατωμὸς ἀπόψε μὲ τὰ μπιζέλια σας! ξεφώνισε.

— Τί ἤθελες, μωρὴ λωλο - Ἐφταλία, νὰ σοῦ φέρωμε; Ρόστα, γιὰ μπριζόλες, διαόλου λούγκρα, φουντουξοῦ, μουχτατζοῦ, ποὔτρωγες πέρσι ἕνα μῆνα μὲ τὸ πάρτυ ποὔκανες ἀπ' τὰ περσέματα.

— Φουντουξῆδαινα εἶσαι κι' ἤσουνε, ἀναντὰν - μπαναντάν! τῆς φώναξε ἡ Ἐφταλία καὶ τὴν ἅρπαξε ἀπ' τὰ μαλλιά.

Φωνές, βουτιές, γροθιές, λιγοθυμιές, κατακεφαλιές, πιατέλλες, τσουκάλια, φαγιά, παιδιά, χοροπηδοῦσαν. Τὸ σπίτι θυμίζει κατάστρωμα καραβιοῦ μὲ φοβερὸ μπότζι. Ὅλος ὁ μαχαλᾶς ἀναστατώθηκε. Καὶ τὸ πάρτυ κατέληξε σὲ μπιζελοπόλεμο.

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΠΑΡΩΔΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΤΡΑΜ

Ποὺ σὲ κάνουν γῆς Μαδιάμ

Σ' ἕνα τρὰμ ἡ γκαζοζὲν
ὅταν μπῆ κάποιος ἀστὸς
θὰ ὑποστῆ τὸ κάθε τί
καὶ θὰ βγῆ μετὰ παστός.

Θὰ φουντώση σὰν καμίνι
καὶ προτοῦ παρεκτραπῆ
τὸ κακὸ θὰ ὑπομείνη
καὶ τὸ «ΣΦΙΞΕ ΜΕ» θὰ πῆ.

Σφίξε με
καὶ καβάλλα στὸ σβέρκο μου ἀπάνω
σφίξε με
πίεσέ με γερὰ κι' ἂς πεθάνω.
Ζούλα με
μέσ' στὸν κόσμο καὶ μέσα στὸ σάλο
νὰ κολλήση ὁ ἕνας στὸν ἄλλο
κι' ὅταν βγοῦμε,
ἂς γινοῦμε
Σιαμαῖοι ἀδελφοί.

Γ. Θ - ς

Παρθενόπη ἡ ΑΡΧΑΙΑ

Χιονιὲς

— Τί θέλεις νὰ βγῆς ἔξω σήμερα μ' αὐτὸ τὰ χιόνια! Κάτσε στὴ γωνιά σου!

Ἔλεγε ὁ Ξενοφῶντας στὴν ἀδελφή του τὴν Παρθενόπη, ἡ ὁποία ἀπὸ τὸ πρωῒ παρακολουθοῦσε τὸ χορὸ τῶν νιφάδων πίσω ἀπὸ τὰ τζάμια.

— Ἐφησύχασον, Ξενοφῶν, ἀπαντοῦσε ἡ γεροντοκόρη, ἔχουν οἱ ἄρχοντες τὴν γνῶσι. Θὰ πάρω μαζί μου μίαν βακτηρίδα διὰ νὰ ἐπιστηρίζωμαι.

— Μοῦ φαίνεται πὼς τὴ βακτηρία τὴ χρειάζεσαι στὴ ράχη γιὰ νὰ συνέλθης

— Εἶσαι ἀπρεπὴς καὶ ἀδόλεσχος! τοῦ ἀπαντοῦσεν ἐκείνη μὲ τὸ ἴδιο ἀλύγιστο ὕφος δασκάλας, ποὺ ἐπιτιμᾶ ἕνα μαθητή της.

— Μὰ ποῦ θὰ πᾷς; Δὲν κυτᾶς πὼς οἱ δρόμοι ἄσπρισαν ἀπὸ τὰ χιόνια; Ἂν πάρης καμμιὰ γλύστρα, θὰ γίνης ἑκατὸ κομμάτια.

— Παῦσον τὰς μεμψιμοιρίας πιά, εἶνε ἀνάγκη νὰ πορευθῶ εἰς τὴν ράπτριαν διὰ νὰ μὲ δοκιμάση. Ἄνευ δοκιμῆς πῶς θὰ γίνη ἡ πρᾶξις εἰς τὸ νέο μου φουστάνι;

— Μήνυσέ της μὲ τὴ Γαρυφαλιὰ νἄρθῃ ἐκείνη.

— Ἀδύνατον, ἡ Γαλάτεια — ὄχι Γαρουφαλιὰ περικαλῶ — θὰ ἀσχοληθῆ μὲ τὸν ριζόπολταν.

— Ποιὸν ριζόπολτον;!!!

— Τὸ φαγητό μας.

— Τὸ πιλάφι; Ἂς στὸ διάολο! Ποῦ πᾷς καὶ ξετρυπώνεις αὐτὲς τὶς Ἑλληνικοῦρες! Μωρὴ τὸ Μιστριώτη ἂν εἶχες πατέρα, πάλι δὲ θὰ μοῦ κατασκεύαζες τόσα Ἑλληνικά. Ὥστε θὰ βγῆς, τ' ἀποφάσισες;

— Πολλοῦ γε καὶ δή!

— Ἄμε στὸν κόρακα λοιπόν.

Ἡ Παρθενόπη ντύθηκε καλά, τυλίχθηκε μ' ἕνα μάλλινο πλεκτό, πῆρε καὶ ἕνα μπαστοῦνι στὸ χέρι καὶ βγῆκε.

Περπατοῦσε μὲ προσοχή, στὰ χιόνια σὰν νὰ μετροῦσε τὰ βήματά της. Στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου, ἡ μαρίδα συγκεντρωμένη ἔκανε σβόλους ἀπὸ χιόνια καὶ τοὺς ἔρριχνε κατακέφαλα στοὺς διαβάτες.

Ἡ Παρθενόπη περνοῦσε ἀνίδεη, ὅταν τῆς ἦρθε ἡ πρώτη χιονιὰ στὸ καπέλλο.

— Βαρᾶτε τη, ρέ, τὴν μπεκάτσα!

Τοὺς κύτταξε μὲ γουρλωμένα μάτια καὶ τοὺς εἶπε κινῶντας τὸ δαχτυλάκι της

— Παύσατε τὰς χιονοβολὰς κατὰ πρόσωπον, διότι θὰ ἐνεργήσω ἀστυνομικῶς ,αἱ προτροπάδην.

Μὰ οἱ χιονιὲς ἔπεφταν βροχή.

Ἡ Παρθενόπη ἔχασε τὴν ἰσορροπία καὶ ξαπλώθηκε μακρυὰ - πλατειὰ μέσα στὰ χιόνια.

Δυὸ διαβάτες ἔτρεξαν, ἕνας ἀστυφύλακας ἐπενέβη καὶ τὴν μετέφεραν σπίτι της.

— Τοὺς γνωρίζετε αὐτοὺς τοὺς νεαρούς; τὴν ρώτησεν ὁ ἀστυνόμος.

— Ἄχ, ποσῶς! Τοὺς ἀγνοῶ. Ἤμουν ἀνίδεη καὶ ἐπορευόμην θαυμάσια, ὅταν μοῦ ἐπετέθησαν ἐκ τῶν νώτων. Ἦσαν τόσοι πολλοί. Ὅταν μὲ κατέπληξαν εἰς τὴν κεφαλὴν ἔγινα ἀνισόρροπος κ' ἐξαπλώθηκα ἐντὸς τοῦ νυμφῶνος!

— Ἐπέσατε πάνω σὲ νιφάδες εὐτυχῶς, γιατὶ ἂν πέφτατε σὲ πάγο θὰ σπούσατε κανένα χέρι.

Ὁ Ξενοφῶντας τὴν κύτταξε κουνῶντας τὸ κεφάλι.

— Ἤθελές τα κ' ἔπαθές τα ,τῆς εἶπε.

— Παῦσε καὶ ἰλιγγιῶ! Ἦτο μοιραῖον! Εἰπὲ στὴν Γαλάτειαν νὰ μοῦ κάνη θερμὰ ἀποθέματα! ἀναστέναξε ἡ Παρθενόπη.

ΣΥΛΛΑΣ

Οἱ ἰδιοτροπίες τοῦ Πελοπίδα

Θέρμανσις

Εὖγε, κύριε καρβουνιάρη. Ἀνέκαθεν ἐπίστευα στὴ μεγαλοψυχία σου καὶ στὸν ἀλτρουϊσμό σου. Ἀλλὰ — τί νὰ σοῦ πῶ;— τέτοια εὐγένεια καὶ τόση φιλανθρωπία δὲν τὴν περίμενα ἀπὸ σένα. Δὲν φανταζόμουνα δηλαδὴ ὅτι θὰ μοῦ ζήταγες γιὰ μιὰ ὀκᾶ κάρβουνα ὁλόκληρο τὸ προπολεμικὸ κεφάλαιο τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης κι' ὅτι ἐξ αἰτίας τῶν ὑπερόγκων καὶ παραλόγων οἰκονομικῶν ἀξιώσεών σου θὰ μὲ καταδίκαζες νὰ μὴν ἀνάψω ἕνα ερημο και σκοτεινὸ μαγκαλάκι, νὰ πάθω ψῦξι, νὰ παγώσουν τὰ κοκκαλάκια μου καὶ νὰ τινάξω τὰ πέταλα μὲ θερμοκρασία 8 υπο τὸ μηδέν. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἔχω καμμιὰ διάθεσι νὰ παραστήσω τὴ λευκὴ ἄρκτο μέσα στὸ σπίτι μου ποὺ ἔχει μεταβληθῆ σὲ Σιβηρία, σὲ παρακαλῶ θερμότατα ν' ἀνακρούσης πρύμναν καὶ νὰ πουλήσης τὰ κάρβουνά σου σὲ πολὺ φθηνότερη τιμή. Γιατὶ ἂν δὲν μοῦ πουλήσης τὰ κάρβουνά σου σὲ πολὺ φθηνότερη τιμὴ θ' ἁπλωθῆ γύρω μου τὸ φάσμα τοῦ αἰωνίου ψύχους. Κι' ἂν ἁπλωθῆ γύρω μου τὸ φάσμα τοῦ αἰωνίου ψύχους θὰ σηκωθοῦνε οἱ ἐλάχιστες τρίχες τῆς φαλακρῆς κεφαλῆς μου. Κι' ἂν σηκωθοῦνε οἱ ἐλάχιστες τρίχες τῆς φαλακρῆς κεφαλῆς μου θὰ μὲ κυριεύση ἡ ἀπόγνωσις. Κι' ἂν μὲ κυριεύση ἡ ἀπόγνωσις θὰ ξυπνήση μέσα μου τὸ ἔνστικτον τῆς αὐτοσυντηρήσεως. Κι' ἂν ξυπνήση μέσα μου τὸ ἔνστικτον τῆς αὐτοσυντηρήσεως θἄχουμε κακὰ ξεμπερδέματα. Κι' ἐπειδὴ εἶνε προτιμότερο καὶ γιὰ σένα καὶ γιὰ μένα νἆνε καλὰ καὶ ἀγαθὰ τὰ ξεμπερδέματά μας, πάρε τὰ εἴκοσι χιλιάρικα ποὺ διαθέτω καὶ βάλε μου μιὰ ὀκᾶ κάρβουνα. Ἐκτὸς πιὰ ἂν δὲν τέλεις ὁπωσδήποτε νὰ μὲ ζεστάνης, ὁπότε θὰ ἐπιβάλω μὲ τὸ ζόρι στὴ γυναῖκα σου νὰ μὲ ζεστάνη ἐκείνη! Κομπρενὲ-βού;...

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ
ὁ ἰδιότροπος

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ἦτανε καὶ οἱ δυὸ Ἑβραῖοι, κι' εἴχανε, για λόγους οἰκονομίας, μιὰ φιλενάδα.

Μιὰ μέρα ἐκείνη τοὺς ἀνεκοίνωσε, μὲ συγκίνησι, ὅτι ἐπρόκειτο νὰ γίνη μητέρα.

Κατόπιν μεγάλων συζητήσεων, οἱ δύο..., συνεταῖροι ἀποφάσισαν ν' ἀναθρέψουν τὸ παιδὶ ποὺ θὰ γεννιότανε μὲ κοινὰ ἔξοδα. Μισὰ ὁ ἕνας, μισὰ ὁ ἄλλος.

Ἡ ἡμέρα τοῦ τοκετοῦ πλησίαζε, ὅταν ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δυὸ ἀναγκάστηκε νὰ ταξιδέψη γιὰ κάποια ἐπείγουσα ὑπόθεσι.

Ἕνα πρωῒ ἔλαβε ἀπὸ τὸν ἄλλον τὸ ἑξῆς τηλεγράφημα:

«Ραχὴλ ἀπέκτησε δίδυμα. Τὸ δικό μου πέθανε»!

⁂

Ἕνας γέρος Ἑβραῖος ψυχορραγοῦσε. Ὅλη του ἡ οἰκογένεια εἶχε συγκεντρωθῆ πάνω ἀπ' τὸ προσκέφαλό του κι' ἄκουγε τὶς τελευταῖες θελήσεις του. Ἔξαφνα ὁ μεγαλύτερος γυιός του τὸν ρώτησε νὰ τοῦ πῆ τὰ ὀνόματα τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι τοῦ χρωστοῦσαν χρήματα. Ἀμέσως ὁ πατέρας του, μολονότι βρισκόταν στὸν ἐπιθανάτιο ρόγχο, τοῦ ἀπαρίθμησε μιὰ ὁλόκληρη δωδεκάδα ὀφειλετῶν του.

— Τώρα, πατέρα, τοὔπε ὁ γυιός του, πές μου τὰ ὀνόματα κι' ἐκείνων στοὺς ὁποίους χρωστᾶς χρήματα.

— Δὲν εἶνε καὶ τόση βία, τοῦ ἀπάντησε μὲ σβυσμένη φωνὴ ὁ Ἑβραῖος καὶ...ξεψύχησε!

⁂

Ὁ ἐκδότης μιᾶς λαϊκῆς ἐφημερίδος στὴν Ἀμερική, εἶχε δημοσιεύει ἕνα λίβελλο ἐναντίον τῶν μελῶν τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου μὲ τὸν ἑξῆς τίτλο:

«Τὰ μισὰ μέλη τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου εἶνε ἀπατεῶνες».

Ἐπειδὴ ὅμως τὸν φοβέρισαν τηλεφωνικῶς, διώρθωσε ὡς ἑξῆς τὸν τίτλο στὴ δευτέρα ἔκδοσι:

«Τὰ μισὰ μέλη τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου δὲν εἶνε ἀπατεῶνες»!

ΠΡΟΠΟΛΕΜΙΚΟΝ

— Μαρία, τί τἄκανες τὰ μαλλιά σου; τί χάλια εἶνε αὐτά;

— Φταίει τὸ...σύνταγμα τοῦ ἱππικοῦ κυρία. Τὸ μετέθεσαν σὲ ἄλλη πόλι καὶ πρὶν φύγουν οἱ ἱππεῖς, ζήτησαν ὁ καθένας μιὰ τρίχα γιὰ ἐνθύμιο..

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Η ΘΥΣΙΑ μιᾶς ΚΑΡΔΙΑΣ

16ο

Ἔπειτα, ὅταν θὰ γύριζε αὐτός, θάλεγε πὼς ἡ θειά του ἔμεινε ἐκεῖ. Ὡς πότε ;.. Ὡς πότε θὰ μποροῦσε νὰ τὸ λέῃ αὐτό; Ἡ ἀρχὴ ἦταν δύσκολη. Κάποτε ἡ συνέχεια θὰ ἐρχόταν μόνη της καὶ φυσική. Δὲν μποροῦσε νὰ καταστρώσῃ τὸ σχέδιο γιὰ ὅλη του τὴ ζωή. Κάποια λύσις θὰ βρισκόταν.

Τὸ ταξίδι τοῦ φάνηκε αἰώνιο. Μόλις ἔφτασε στὴν Κόρινθο, ἔτρεξε στὸ Τηλεγραφεῖο. Κι' ἔστειλε ἕνα τηλεγράφημα στὴ Λίζα.

«Ἀναγκάστηκα ταξιδέψω ξαφνικὰ γιὰ Κόρινθο μὲ θεία Σμαράγδα. Ἀπουσιάσω λίγες μέρες...»

Ὅταν ἔδωσε στὸν ὑπάλληλο τὸ τηλεγράφημα, τὸ χέρι του ἔτρεμε. Ἦταν τὸ πρῶτο κεφάλαιο ἀπὸ τὰ ψέματα ποὺ θὰ ἦταν ἀναγκασμένος νὰ λέῃ τώρα.

Ἀδιάφορα ὁ ὑπάλληλος πῆρε τὸ χαρτὶ καὶ τοῦ εἶπε «ἐν τάξει».

Ἔπειτα, πεζῇ, μὲ τὸν ἴδιο φόβο πάλι νὰ πάρῃ αὐτοκίνητο, ἄρχισε ὁ Πέτρος νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ κτῆμα.

Θὰ ἔκανε ἕως δύο ὧρες δρόμο. Ἔφτασε ντάλα μεσημέρι, τὴν ὥρα ποὺ τὸ λεπτό, κιτρινωπὸ χρῶμα τῆς Κορίνθου φαινόταν σὰν συμπαγὴς φλόγα ἀπὸ τὸν ἥλιο. Μόλις τὸν εἶδε ἔτσι ἀναπάντεχα ὁ Λουκᾶς Βλαστάρης, ὁ γερο ἐπιστάτης τοῦ κτήματος, ἔβαλε τὶς φωνές:

— Καλῶς τ' ἀφεντικό! Καλῶς τὸ παλληκάρι μου! Κι' ἡ κυρά, ποῦ εἶνε ἡ κυρά;

— Ἦλθα μόνος μου, ἀποκρίθηκε ὁ Πέτρος μὲ φωνὴ βραχνή.

— Μπά; μπά; ἔκανε αὐτὸς παραξενεμένος.

Ἦταν ὡς ἑβδομῆντα χρόνων ὁ Λουκᾶς. Μέτριο ἀνάστημα, πρόσωπο ἡλιοκαμμένο, μάτια βαθουλά, ἔξυπνα, πονηρὰ κάτω ἀπὸ πυκνὰ ἄσπρα φρύδια. Ὅλη του ἡ ἔκφρασι ἔδειχνε τὸν πονηρὸ κι' ἔξυπνο χωρικό. Ἦταν ὅμως ἀφωσιωμένος στὴ Σμαράγδα. Πενῆντα χρόνια δούλευε στὸ κτῆμα της. Ἐκεῖ εἶχε παντρευτῆ, ἐκεῖ εἶχε ἀποκτήσει παιδιά, κορίτσια κι' ἀγόρια.

— Καὶ ποῦ πάει ἡ κυρά; ρώτησε πάλι.

— Στὴ Θεσσαλονίκη, ἀποκρίθηκε ὁ Πέτρος

— Στὴ Θεσσαλονίκη; Καὶ τί γυρεύει ἐκεῖ;

— Στάσου, μπάρμπα Λουκᾶ. Θὰ στὰ πῶ σιγὰ—σιγά, ἀποκρίθηκε ὁ Πέτρος. Γι' αὐτὸ ἦλθα ἐδῶ γιὰ νὰ δῶ τί γίνεται καὶ γιὰ νὰ συνεννοηθοῦμε. Ἡ θεία μου ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ ξαφνικὰ γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη, γιὰ κάποια ὑπόθεσι πολὺ σοβαρή. Κάποια μακρυνὴ ξαδέλφη της, γρηά, πιὸ γρηὰ ἀπὸ τὴ θειὰ Σμαράγδα, πέθανε ἐκεῖ. Τῆς ἄφησε κάποια κληρονομιά.

— Μπᾶ! ἔκανε ὁ γέρος, μὲ μάτια [illegible]. Ποιὸς στὴ χάρι σου ἐμένα, γιουκᾶ μου. Κι' ἄλλη κληρονομιά.

— Δὲ [illegible] μπάρμπα Λουκᾶ. Αὐτὰ δὲν εἶνε τίποτε. Μά, ἄκουσε, νὰ μὴ τῆς γράφῃς πιὰ στὴν Ἀθήνα. Ὅ,τι θές, νὰ μοῦ γράφῃς ἐμένα, τ' ἀκοῦς;

— Μὰ θὰ λείψῃ πολὺ καιρό;

— Τοὐλάχιστον ἔξη μῆνες ἔτσι μοὔγραψε στὸ γράμμα ποὺ μοὔστειλε.

— Ἔξη μῆνες; Μπράβο! Σπουδαία κληρονομιὰ θὰ εἶνε αὐτή, γιὰ νὰ κάτσῃ ἔξη μῆνες.

— Εἶνε μπερδεμένη ἡ ὑπόθεσις. Αὐτὸ εἶνε. Μὰ δὲν πειράζει, κυρ—Λουκᾶ μου. Τὸ ἴδιο εἶνε. Ἐγὼ μπορῶ, φαντάζομαι καλύτερα ἀπ' αὐτὴν νὰ τὰ κανονίσω ὅλα. Ἔλα, πᾶμε μιὰ βόλτα νὰ δοῦμε τί γίνεται ἐδῶ.

—Μετὰ χαρᾶς, ἀποκρίθηκε ὁ Λουκᾶς, κι' ἄρχισε μὲ καμάρι νὰ τοῦ δείχνῃ τὰ διάφορα μέρη τοῦ κτήματος, περιποιημένα, νοικοκυρεμένα.

Ὁ Πέτρος οὔτε ἔβλεπε τίποτα, οὔτε ἄκουγε τί τοῦ ἐξηγοῦσε ὁ γέρος. Μόνο ἔλεγε κάθε τόσο μηχανικά:

—Ναί, ναί, καλά! Ἐν τάξει!

Ἔμεινε στὴν Κόρινθο πέντε—ἔξη μέρες. Ὄχι πὼς ἦταν καμμιὰ ἀνάγκη νὰ μείνῃ, ἀλλὰ ἔνοιωθε κάποια ἀσφάλεια ἐκεῖ, στὴν ἐρημιά, χαμένος ἀπὸ τὸν κόσμο. Ὧρες—ὧρες εὐχότανε νὰ μποροῦσε νὰ μείνῃ πάντα ἐκεῖ ὅλη του τὴ ζωή. Μὰ ἔπειτα συλλογιζόταν πὼς αὐτὸ θὰ τὸν πρόδιδε. Ἔπρεπε νὰ γυρίσῃ στὴν Ἀθήνα, νὰ ξαναδῇ τὸ σπίτι τῆς πεθαμένης, νὰ ξαναδῇ τοὺς γνωστούς του καὶ τὴ Λίζα, ποὺ θὰ ἦταν πάλι σὰ τρελλὴ ἀπὸ ἀνησυχία. Ἡ ἡμέρα ποὺ εἶχαν ὁρίσει γιὰ νὰ παντρευτοῦν πέρασε στὸ μεταξύ. Κι' ὁ Πέτρος ἔνοιωθε τὴν καρδιά του νὰ ραγίζῃ, ὅσο συλλογιζόταν πὼς ἡ ἀγαπημένη του θάκλαιγε. Τὸ προσωπάκι της θὰ εἶχε πάρει πάλι ἐκεῖνο τὸ μαραμένο ὕφος. Ἔπρεπε νὰ πάῃ, νὰ τῆς δώσῃ χαρά.

Χαρά; Πῶς ἦταν δυνατὸν αὐτὸς πιὰ νὰ δώσῃ χαρὰ σὲ ἄνθρωπο; Αὐτός, ἕνας δολοφόνος; Κι' ὅμως ἔπρεπε.

Τὴν τελευταία μέρα, ὅταν ἀποφάσισε πιὰ νὰ φύγῃ, κάθησε στὴν κάμαρά του καὶ ἔγραψε ἕνα γράμμα, ἀλλάζοντας ὅσο μποροῦσε τὸ χαρακτῆρα του:

«Ἀγαπητὴ Λίζα, —ἔγραφε τάχα ἡ θεία Σμαράγδα. Πείστηκα πιὰ πὼς πρέπει νὰ παντρευθῆτε κι' ἂς μὴν εἶνε τὸ παιδὶ στὴ μέση. Δὲν ἔχει σημασία. Μόλις γυρίσω ἀπὸ δῶ, ἂς γίνῃ ὁ γάμος σας. Ὁ Πέτρος θὰ σοῦ πῇ προφορικὰ λεπτομέρειες. Ἐγώ, θ' ἀναγκασθῶ ὅμως νὰ μείνω κάμποσο καιρὸ ἐδῶ ἀκόμα. Κάνετε λοιπὸν ἀκόμα λίγη ὑπομονή..»

Ἔβαλε τὴ τζίφρα τῆς πεθαμένης καὶ χωρὶς νὰ ξανακυττάξῃ τὸ γράμμα τὄκλεισε. Ἔκλεισε ἔπειτα καὶ τὰ μάτια του. Εἶχε σταματήσει σχεδὸν τὸ μυαλό του. Δὲν ἤθελε νὰ σκέπτεται.

— Πλαστογράφε! τοῦ ψιθύριζε κάποια φωνὴ μέσα του.

Γιὰ νὰ τὴν κάνῃ νὰ σωπάσῃ τὴν φωνὴ αὐτή, πετάχτηκε ἀπάνω, ἔτρεξε κι' ἀποχαιρέτησε τὸν μπάρμπα - Λουκᾶ:

— Λοιπόν, φεύγω, κι' ὅπως εἴπαμε. Ἂς θέλῃς τίποτα, θὰ μοῦ γράφῃς ἐμένα.

— Ναί, ναί, ἀποκρίθηκε αὐτός. Στὸ καλὸ γυιέ μου! Χαιρετίσματα στὴ κυρά, καὶ νὰ μᾶς ἔλθῃ κι' ἐδῶ μόλις γυρίσῃ στὴν Ἀθήνα.

— Βέβαια, βέβαια, εἶπε ὁ Πέτρος, καὶ πῆρε τὸ δρόμο πρὸς τὴν πόλι.

Πάλι δὲν εἶχε δεχθῆ νὰ τοῦ φέρουν αὐτοκίνητο, δικαιολογηθεὶς πὼς ἤθελε τάχα νὰ μελετήσῃ τὰ γύρω μέρη. Ὁ κυρ - Λουκᾶς παραξενεύτηκε βέβαια, ἀλλὰ δὲ μίλησε.

Μόλις ἔφτασε στὴν Κόρινθο, πρὶν πάει στὸ σταθμό, ἔρριξε τὸ γράμμα ποὺ εἶχε γράψει. Ἔπειτα, πῆγε στὸν σταθμό, ἔβγαλε εἰσιτήριο καὶ μπῆκε στὸ τραῖνο.

— Τώρα, ψιθύρισε. Τώρα, ἔγινε τὸ πιὸ δύσκολο.

Ἔνοιωθε τώρα πιὸ πολὺ θάρρος. Δὲν ταξίδεψε μὲ σκεπασμένο τὸ πρόσωπο αὐτὴ τὴ φορά.

Μόλις ἔφθασε στὴν Ἀθήνα καὶ κατέβηκε στὸν σταθμό, δίστασε.

— Δὲν ἤξερε τί νὰ πῇ στὸν σωφέρ. Ποιὰ διεύθυνσι νὰ δώσῃ; Στὸ τέλος εἶπε:

— Κατέβασέ με στοῦ Θών!

Ο ΚΡΥΦΟΣ ΓΑΜΟΣ

Κατέβηκε στοῦ Θὼν καὶ τριγύριζε ὅλη τὴν ἡμέρα σὰν χαμένη ψυχή. Ὅταν νύχτωσε καλά, πῆρε τὸν δρόμο γιὰ τὸ Ψυχικό. Μόλις ἀντίκρυσε τὸ σπίτι, ἔνοιωσε τὰ γόνατά του νὰ λυγίζουν. Τὸ κύτταξε καλά, καλά, λὲς κι' ἤθελε νὰ μαντέψῃ ἀπὸ τὸν σκοτεινό του ὄγκο, τί τὸν περίμενε.

Τάχα τί ἔλεγαν οἱ γείτονες; Πῶς εἶχε σχολιασθῆ ἡ ξαφνικὴ ἐξαφάνισις τῆς Σμαράγδας κι' αὐτουνοῦ τοῦ ἰδίου;

— Τί ἄλλο θὰ σκέφθηκαν, ψιθύρισε τέλος, παρὰ κάποιο ξαφνικὸ ταξίδι. Εἶνε φυσικό..

Κι' ὅμως ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατὰ ὅταν ξεκλείδωσε τὴν πόρτα. Ὁ κρότος ποὔκανε ἡ κλειδαριά, τοῦ φάνηκε τρομακτικός. Σταμάτησε μὲ τὸ χέρι παγωμένο ἀπάνω στὸ κλειδί. Περίμενε πὼς κάποιο χέρι θὰ τὸν ἁρπάξῃ ἀπὸ τὸν γιακᾶ. Ποιὸ χέρι; Τῆς πεθαμένης τὸ χέρι; Ἢ κανενὸς κρυμένου ἀστυνομικοῦ;

Μά, τίποτα ἀπ' αὐτὰ δὲν ἔγινε. Κρύος ἱδρώτας ἔτρεχε στὸ μέτωπό του κι' ὅμως ἦταν ἐλεύθερος. Ἐλεύθερος νὰ μπῇ στὸ σπίτι.

Προχώρησε στὸ περιβόλι, ἄναψε ἕνα φῶς καὶ ξεκλείδωσε καὶ τὴ μέσα πόρτα. Κύτταξε γύρω του. Τίποτα δὲν εἶχε ἀλλάξει. Ὅλα ἦταν ἀκριβῶς ὅπως τὰ εἶχε ἀφήσει. Οὔτε καὶ σκόνη εἶχε προφθάσει νὰ μαζευτῇ πολλή.

—Περίεργο! ψιθύρισε.

Νόμιζε πὼς εἶχε περάσει ἕνας αἰῶνας ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ κλείδωσε κι' ἔφυγε. Μπῆκε στὴ κάμαρά του, ὅπως ἦταν ἔπεσε στὸ κρεββάτι του. Δὲν ἤθελε νὰ γδυθῇ. Φοβόταν. Οὔτε κι' ἔκλεισε μάτι ἐκεῖνο τὸ βράδυ.

— Τὴν ἄλλη μέρα, χτυποῦσαν τὰ δόντια του ἀπὸ φόβο, ὅταν ἄνοιξε τὴ γρίλια τῆς κάμαράς του. Κύτταξε γύρω. Γαλήνη. Μερικὰ σπίτια εἶχαν ἀνοίξει τὶς γρίλιες τους.

— Ἆ, καλημέρα σας κύριε Πέτρο! τοῦ φώναξε μιὰ γυναικεία φωνή.

Ἀνατρίχιασε. Ἦταν ἡ Λούλα, ἡ ὑπηρέτρια ἀπὸ τὸ πλαϊνὸ σπίτι, ἕνα χοντρὸ χορίτσι, γελαστό, ποὺ ἴσως νὰ φανταζόταν πὼς τὴν νοστιμευότανε, ἐπειδὴ κάποτε - κάποτε τῆς πετοῦσε κανένα ἀστεῖο. Ἡ φωνή της ὅμως σήμερα τὸν ἔκανε ν' ἀνατριχιάσῃ.

—Καλημέρα, ἀποκρίθηκε σαστισμένος.

— Τί γινήκατε; ρώτησε ἡ κοπέλλα. Σᾶς χάσαμε τόσες μέρες. Εἴδαμε ξαφνικὰ τὸ σπίτι κλειστό.

— Ναί, ἀποκρίθηκε. Πήγαμε στὴν Κόρινθο. Φύγαμε ἕνα βράδυ ξαφνικά. Λάβαμε ἕνα τηλεγράφημα. Ἦταν ἀπόλυτος ἀνάγκη. Σπουδαία ζημιὰ εἶχε συμβῆ στὸ κτῆμα τῆς θείας μου.. Αὐτὴ ἀναγκάστηκε νὰ μείνῃ ἀκόμα ἐκεῖ. Θὰ μείνῃ πολὺ καιρό, ἴσως καὶ μῆνες..

Τὰ ἔλεγε αὐτὰ γρήγορα, μὲ φωνὴ βραχνή, σὰ μάθημα, κι' ἔνοιωθε μὲ φρίκη τὸ αἷμα του ν' ἀναβαίνῃ στὰ μάγουλά του.

—Ἆ, ἔτσι; ἀποκρίθηκε γελαστὴ ἡ Λούλα. Καλὰ τὸ καταλάβαμε λοιπόν. Αὐτὸ εἶπε καὶ ἡ κυρία μου, πὼς θὰ πήγατε στὴν Κόρινθο. Μὰ ἄλλες φορὲς νὰ μᾶς τὸ λέτε, γιὰ νὰ προσέχουμε τὸ σπίτι.

—Ναί, μὰ σοῦ εἶπε, ἦταν ξαφνικό..

Μπῆκε μέσα ἀπότομα καὶ κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα ν' ἀνασάνῃ. Τὰ λίγα αὐτὰ λόγια ποὺ εἶχε ἀλλάξει μὲ τὴν ὑπηρέτρια, τὸν εἶχαν κουράσει, σὰ νὰ εἶχε βγάλει ὁλόκληρο λόγο. Τώρα ἤξερε πὼς σὲ λίγη ὥρα ὅλη ἡ γειτονιὰ θὰ τὸ μάθαινε πὼς εἶχαν πάει στὴν Κόρινθο, καὶ πὼς ἡ θεία Σμαράγδα ἔμεινε στὴ Κόρινθο.

— Πάει κι' αὐτό! ψιθύρισε. Τώρα πιά, δὲν μένει τίποτε ἄλλο, παρὰ ν' ἀντικρύσω τὴ Λίζα.

Ἔκανε νὰ σηκωθῇ, νὰ ντυθῇ, νὰ συγυρισθῇ γιὰ νὰ πάῃ στὴν ἀγαπημένη του, μὰ ἔτρεμε. Χέρια καὶ πόδια ἔτρεμαν.

— Αὔριο θὰ πάω, ψιθύρισε.

Ἔμεινε ὅλη τὴν ἡμέρα κλεισμένος, σὰν τὸ κυνηγημένο ἀγρίμι, ν' ἀκούῃ μὲ χτυποκάρδι κάθε ὕποπτο θόρυβο.

Πρὸς τὸ μεσημέρι ξεθαρρεύτηκε καὶ μπῆκε στὸ δωμάτιο τῆς πεθαμένης. Θὰ ἤθελε νὰ ἐξαφανίσῃ ὅλα της τὰ πράγματα, νὰ σηκώσῃ τὸ κρεββάτι, νὰ χαρίσῃ τὰ ροῦχα της. Ἕνα, κάποιο βάρος θὰ ἔφευγε ἀπὸ τὴν ψυχή του. Μὰ αὐτὸ ἦταν ἀδύνατον. Τὰ πράγματα ἔπρεπε νὰ μείνουν ἄθικτα, ὅπως ἦταν. Ἔπρεπε καὶ τὰ πράγματα νὰ παίξουν τὴν κωμῳδία, πὼς περίμεναν τὴν κυρά τους νὰ γυρίσῃ. Κλείδωσε λοιπόν, τὸ δωμάτιο τῆς νεκρῆς. Τὸ κλείδωσε καλά, κι' ἔπειτα κατέβηκε στὸ περιβόλι. Πῆγε στὸ μέρος ὅπου τὴν εἶχε θάψει. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατά. Νόμιζε πὼς μέσα ἀπὸ τὰ φύλλα τῶν δέντρων ἀόρατα μάτια τὸν κύτταζαν. Μάτια ποὺ παρακολουθοῦσαν τὴν ἔκφρασι τοῦ προσώπου του. Καὶ προσπαθοῦσε ἡ ἔκφρασίς του νὰ εἶνε ἀδιάφορη, ἁπλῆ. Κύτταξε ὡστόσο προσεκτικὰ τὸ χῶμα. Τὸ γρασίδι τὸ εἶχε κιόλας σκεπάσει. Τίποτε δὲν φαινόταν. Ἔπρεπε νὰ ἔχῃ κανεὶς ὑποψία γιὰ νὰ διακρίνῃ τίποτα.

Τὴ νύχτα αὐτή, κοιμήθηκε ἀποσταμένος. Μὰ ἐφιάλτες τὸν βασάνισαν. Καὶ πρὶν ξημερώσῃ, πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι του. Ἀποφάσισε νὰ τρέξῃ ἀμέσως στῆς Λίζας.

Ντύθηκε βιαστικὰ καὶ τὴν τελευταία στιγμὴ κυτάχτηκε στὸν καθρέφτη.

Τὸ πρόσωπό του ἦταν τρομακτικό, χλωμό. Τὰ μάτια του μεγάλα, ἀνήσυχα.

— Πρόσωπο δολοφόνου, ψιθύρισε, κι' ἀνατρίχιασε.

Ἂν καταλάβαινε τίποτα ἡ Λίζα;

Ἔπειτα γέλασε στεγνά:

—Πῶς εἶνε δυνατόν ;

Καὶ σφίγγοντας τὰ δόντια, ἔκλεισε τὸ σπίτι, καὶ ἔτρεξε στὴ στάσι τῶν αὐτοκινήτων γιὰ τὴν Ἀθήνα.

Ἡ Λίζα μόλις τὸν εἶδε, ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του, μ' ἕνα λυγμὸ εὐτυχίας.

— Ἀγαπημένε μου, τοῦ εἶπε, μὲ δάκρυα στὰ μεγάλα, ὄμορφα μάτια της. Τί ἀγωνία πέρασα πάλι; Μὰ ἀπὸ χθὲς τὸ ἀπόγευμα, ἔχω πάλι κάποια χαρὰ μέσα μου. Ἡ πρώτη χαρά, μετά...

Τὰ δάκρυα θόλωσαν πιὸ πολὺ τὰ μάτια της. Ἡ σκέψις τοῦ παιδιοῦ της, τῆς ἔσβυσε πάλι τὴ χαρά.

— Ἔλα, ἔλα, τὴ μάλλωσε ἡ μητέρα της. Δεῖξε στὸν Πέτρο τὸ γράμμα τῆς θείας του.

Τοὔδειξε ἡ Λίζα τὸ γραμμα. Τὸ πῆρε ὁ Πέτρος στὰ χέρια του, καὶ μὲ φρίκη κατάλαβε πὼς τὰ χέρια του ἔτρεμαν.

—Ναί, ναί, ξέρω, εἶπε, κι' ἔδωσε τὸ γράμμα γρήγορα πίσω στὴ Λίζα, σὰν νὰ τὸν ἔκαιγε.

— Ἐπὶ τέλους! εἶπε ἡ μητέρα της. Πῶς τ' ἀποφάσισε πιὰ ἡ εὐλογημένη; Καιρὸς ἦταν..

—Ἄχ, ἀναστέναξε ἡ Λίζα. Δὲν ξέρω γιατὶ μὲ πιάνει φόβος. Κάθε φορὰ ποὺ ὁρίζουμε τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου μας, κάποιο ἐμπόδιο τυχαίνει. Νά, τώρα θὰ εἴχαμε παντρευθῆ, μὰ ἔτυχε τὸ ταξίδι..

— Λίζα, εἶπε ἡ μητέρα της. Δὲν πειράζει. Καλύτερα ποὺ δὲν παντρευτήκατε κρυφά. Τώρα, βλέπεις, ἔδωσε τὴν συγκατάθεσί της ἡ γρηά.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

ΓΕΛΩΤΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

ΤΙ ΗΘΕΛΕ ΝΑ ΜΑΘΗ

Κάποιος κύριος καλοντυμένος μπῆκε μιὰ μέρα σ' ἕνα ἐμπορικὸ κατάστημα τῆς ὁδοῦ Αἰόλου, πῆγε ἴσα στὸ διευθυντὴ καὶ τὸν ρώτησε:

— Ἔχετε μάλλινα ἐσώρρουχα τοῦ ἐργοστασίου τάδε;

— Μάλιστα, κύριε.

— Εἶνε καλά;

—Ἆ, θαυμάσια! Ὑπέροχα! κύριε. Τὰ παραλάβαμε προχθὲς μόλις ἀπ' τὸ ἐργοστάσιο.

— Εὐχαριστῶ πολύ. Χαίρετε, εἶπε τότε ὁ καλοντυμένος κύριος. Κι' ἔκανε νὰ φύγῃ.

Κατάπληκτος ὁ διευθυντὴς ἔτρεξε, τὸν πρόφτασε καὶ τὸν ρώτησε:

— Δὲν θὰ ψωνίσετε κύριε;

— Ἐγώ; Ὄχι.

— Μὰ τότε, τί σκοπὸ εἶχε ἡ ἐρώτησίς σας;

— Ἆ, νὰ σᾶς ἐξηγήσω. Εἶμαι ὑπάλληλος τοῦ ὑφαντουργείου Τάδε. Κι' ἐπειδὴ πήραμε χθὲς ἕνα γράμμα σας στὸ ὁποῖο μᾶς γράφατε ὅτι τὰ ἐσώρρουχα ποὺ σᾶς στείλαμε εἶνε ἐλεεινῆς ποιότητος, μ' ἔστειλε ὁ διευθυντὴς νὰ ἐξακριβώσω ἂν εἶνε ἀλήθεια.

Κόκκαλο ὁ καταστηματάρχης.

ΥΠΑΚΟΥΟ ΠΑΙΔΙ

Στὴν ἄκρη ἑνὸς πεζοδρομίου τῆς λεωφόρου Κηφισίας, στεκόταν πρὸ ἡμερῶν ἕνα μικρὸ παιδάκι κι' ἔκλαιγε συνεχῶς.

Κάποιος πονετικὸς διαβάτης σταμάτησε καὶ τὸ ρώτησε:

— Τί ἔχεις μικρὲ καὶ κλαῖς;

— Μοῦ εἶπε ἡ μαμᾶ μου, ὅτι ὅταν θέλω νὰ περάσω ἕνα δρόμο ἀπ' τὸ ἕνα πεζοδρόμιο στὸ ἄλλο, πρέπει νὰ περιμένω πρῶτα νὰ περάσῃ τὸ τράμ.

— Ἔ, λοιπόν;

— Ἂν τὴν παρακούσω, μοῦ εἶπε ὅτι θὰ μὲ δείρῃ καὶ θὰ μ' ἀφήσῃ νηστικό..

— Καλὰ σοῦ εἶπε. Καὶ γι' αὐτὸ κλαῖς;

— Ὄχι, κύριε. Ἀλλὰ ἔχω μισὴ ὥρα ποὺ περιμένω ἐδῶ κι' ὅμως ἀκόμα δὲν πέρασε τὸ τράμ.

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟ

Κάποια χήρα ἀρκετὰ νόστιμη κι' ἀρκετὰ ὡρίμου ἡλικίας, πῆγε νὰ συμβουλευθῇ ἕνα γνωστό της γιατρὸ γιὰ μερικὲς ἀδιαθεσίες ποὺ τὴν ἐνοχλοῦσαν ἐδῶ καὶ κάμποσο καιρό. Ὁ γιατρὸς ὁ ὁποῖος διακρινόταν γιὰ τὸ σαρκαστικὸ πνεῦμα του, ἀφοῦ τὴν ἐξέτασε μὲ προσοχή, τῆς εἶπε:

— Κυρία μου, ἐν πρώτοις τὸ καλύτερο ποὺ ἔχετε νὰ κάμετε εἶνε νὰ παντρευθῆτε καὶ μάλιστα τὸ γρηγορώτερο...

—Πῶς; ἔκαμε ἔκπληκτη ἡ κυρία.

— Βέβαια! Εἶνε τὸ ἀποτελεσματικώτερο φάρμακο γιὰ νὰ λείψουν οἱ ἀδιαθεσίες αὐτές.

Ἡ κυρία ἔγινε κατακόκκινη καὶ στὸ τέλος, κομπιάζοντας εἶπε:

— Νὰ σᾶς πῶ, γιατρέ μου, ἂν εὕρισκα κανένα ἄνδρα καλόν...νά, λόγου χάριν, σὰν ἐσᾶς... ἂν δεχόσαστε σεῖς...

— Μὰ κυρία μου, ἀπάντησε ὁ γιατρός, κανένας γιατρὸς δὲν παίρνει ποτὲ τὰ φάρμακα ποὺ διατάσσει στοὺς ἀρρώστους του!

Συγκινητικές ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ

Κατὰ τὸ τέλος τῆς λειτουργίας, μέσα στὴ μητρόπολι ποὺ ἦταν γεμάτη κόσμο, ἡ ἡλικιωμένη δεσποινὶς ντὲ Βραὶ ταράχτηκε ἀπὸ τὶς περίεργες κινήσεις τοῦ διπλανοῦ της ποὺ εἶχε πλησιάσει πολὺ κοντά της.

Ποῦ εἶχε λοιπὸν ξαναϊδῆ τὸ ὠχρὸ αὐτὸ πρόσωπο, τὸ διαπεραστικὸ αὐτὸ βλέμμα, αὐτὸν τὸν ἀδύνατο ἄνθρωπο, ποὺ τῆς φαινότανε σὰν αἴλουρος ἕτοιμος νὰ χυμήξῃ πάνω στὴ λεία του;

Ἀκίνητη στὴ θέσι της, ρίχνοντας κρυφὲς ματιὲς στὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο, ἡ δεσποινὶς ντὲ Βραὶ θυμήθηκε ξαφνικά: Ἦτανε ὁ Ἀνδρέας, ὁ γυιὸς τῆς Μαριέττας, τῆς ὑπηρέτριάς της ,τὸ ἀγόρι ποὺ ἀπόχτησε αὐτὴ ἡ δυστυχισμένη ὕστερα ἀπὸ τὸ μοναδικὸ σφάλμα τῆς ζωῆς της. Ἀπὸ τότε ἡ Μαριέττα, ἀπογοητεύτηκε ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ ἀφωσιώθηκε στὴν κυρία της γιὰ ὅλη της τὴ ζωή. Καὶ ὅμως αὐτὸ τὸ παιδὶ ποὺ θᾶταν μιὰ μέρα ἡ παρηγοριὰ τῆς ζωῆς της, εἶχε ἕναν χαρακτῆρα ἄσχημο. Ὁ δάσκαλος τὸν ἔδιωξε ἀπὸ τὸ σχολεῖο, καὶ ἕνας μαραγκὸς ποὺ τὸν εἶχε γιὰ βοηθὸ ἀναγκάσθηκε, ἀπαυδησμένος ἀπὸ τὴ διαγωγή του νὰ τὸν διώξῃ κι' αὐτός. Ἔτσι ἕνα βράδυ ὁ Ἀντρέας γύρισε ξαφνικὰ στὸ σπίτι κουρελιασμένος καὶ πεινασμένος

Ἡ δεσποινὶς ντὲ Βραὶ τὸν σπλαχνίστηκε, τὸν κράτησε κοντά της, τὸν περιποιήθηκε μὲ ὅλη τὴ στοργὴ ποὺ φύλαγε στὴ μαραμένη καρδιά της, μὲ τὴν κρυφὴ ἐλπίδα νὰ τὸν βάλῃ στὸν ἴσιο δρόμο. Τοῦ κάκου ὅμως! Ὕστερα ἀπὸ μερικὲς βδομάδες ὑποκρισίας ὁ Ἀνδρέας ἕνα πρωΐ, ἀφοῦ ἔκανε ἀπάνω κάτω τὸ σπίτι, καὶ ρήμαξε τὰ φρουτόδενδρα τοῦ κήπου χάθηκε. Ἀπὸ τότε, χρόνια τώρα, δὲ μάθανε τί ἀπόγινε.

Ἡ δεσποινὶς ντὲ Βραὶ μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα ἀπὸ τὶς θλιβερὲς αὐτὲς ἀναμνήσεις, ἀνατρίχιασε ξαφνικά. Ἔνοιωσε ἕνα χέρι νὰ ψάχνῃ τὴν τσέπη της καὶ να τραβᾷ σιγὰ - σιγα τὸ πορτμονέ της.

Ἡ πρώτη σκέψι της ἦταν νὰ βάλῃ τὶς φωνές. Μὰ κρατήθηκε. Κράτησε τὴν ἀναπνοή της ταραγμένη ἀπὸ τὴν σκέψι:

«Ὁ Ἀνδρέας κατάντησε κλέφτης!»

Ἔμεινε ἀκίνητη τρέμοντας μὴ τυχὸν καμμιὰ ἀπότομη κίνησί της τραβήξῃ τὴν προσοχὴ τοῦ κόσμου καὶ τὸν πιάσουν. Ὡστόσο δὲν μπόρεσε νὰ μὴ γυρίσῃ νὰ τὸν κυττάξῃ.

Τὴν κύτταξε καὶ αὐτὸς καὶ τὴν ἀναγνώρισε!

Ἡ κατάπληξί του ὅμως ἔγινε τρόμος, ὅταν παρατήρησε τὸν νεωκόρο νὰ καρφώνῃ ἀγριεμένα τὰ μάτια ἀπάνω του.. Τὸν εἶχαν καταλάβει... Θὰ τὸν πιάνανε. Τότε μιὰ μονάχα σκέψι κυριάρχησε στὸ θολωμένο μυαλό του: Ὁ κίνδυνος τῆς φυλακῆς!...

Χωρὶς νὰ συλλογιστῇ τὴν ἀχαριστία ποὺ ἔδειξε σ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα, μέσα στὸν τρόμο ποὺ πλημμύριζε τὴν ψυχή του, τόλμησε καὶ τῆς ζήτησε βοήθεια.

— Ὁ καντηλανάφτης μὲ εἶδε.. Μονάχα σεῖς θὰ μπορούσατε νὰ μὲ σώσετε!..

Ἡ δεσποινὶς ντὲ Βραὶ σήκωσε σιγὰ -σιγὰ τὸ κεφάλι της καὶ εἶδε. Κύτταξε κατόπιν τὸν Ἀνδρέα νὰ τρέμῃ σύγκορμος. Ὁ οἶκτος πλημμύρισε τὴν ψυχή της. Τὸν φαντάστηκε νὰ τρέχῃ κυνηγημένος ἀπὸ τοὺς χωροφύλακες, νὰ τὸν συλλαμβάνουν, νὰ τὸν κλείνουν στὴ φυλακή. Ἡ καρδιά της μάτωσε καὶ ἀνατρίχιασε μὲ τὴν ἴδια φρίκη ποὺ ἔβλεπε τὸν Ἀντρέα νὰ τρέμῃ πλάϊ της. Ἔτσι ἔγινε ἀμέσως συνένοχος του, ἀπὸ τὸ φίλτρο ποὺ εἶνε βαθειὰ κρυμμένο σὲ κάθε γυναικεία καρδιά.

— Θὰ βγοῦμε μαζὶ ἔξω, τοῦ ψιθύρισε. Θὰ μοῦ μιλᾷς μὲ οἰκειότητα, μὴ φοβᾶσαι.

Ἐκεῖνος ὑπάκουσε, ἀπορῶντας γιὰ τὴν ἀπίστευτη καλωσύνη της. Βγήκανε πλάϊ-πλάϊ ἀπὸ τὴν ἐκκλησία. Ἡ δεσποινὶς ντὲ Βραί, ἀποφασισμένη νὰ τὸν γλυτώσῃ, τοῦ μιλοῦσε γελαστή, μὲ τὸν πιὸ φυσικὸ τρόπο:

— Πολὺς κόσμος σήμερα στὴν ἐκκλησία. Κράτησε τὴν ὀμπρέλα μου, παιδί μου, καὶ δῶσε μου τὸ χέρι σου νὰ κατεβῶ στὰ σκαλοπάτια

Ὁ καντηλανάφτης σάστισε, μὴ μπορῶντας νὰ καταλάβῃ. Μήπως δὲν εἶδε καλά;

Σιωπηλὸς καὶ σκυφτὸς ὁ Ἀνδρέας, σαστισμένος ἀκόμη ἀπὸ τὴν τρομάρα του, ὠχρός, μόλις μπόρεσε νὰ τῆς ψιθυρίσῃ μ' ἕνα χαμόγελο γεμᾶτο ἀμηχανία καὶ ντροπή:

— Ἄχ, δεσποινίς! Πῶς θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς εὐχαριστήσω γι' αὐτὸ ποὺ κάνατε γιὰ μένα;

Ἐκείνη ἀπάντησε μὲ πολλὴ ἁπλότητα:

— Πρέπει νὰ μοῦ ἐπιστρέψῃς ὅσα πῆρες μέσα στὴν ἐκκλησία ἀπὸ τὸν κόσμο.

Ὁ κλέφτης κύτταξε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸν ἐρημικὸ δρόμο καὶ σκέφτηκε νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια. Τὰ μάτια του ὅμως ἀντίκρυσαν ἔξαφνα τὸ παληὸ ἐκεῖνο σπίτι, στὸ ὁποῖο ἔμενε ἡ μητέρα του. Οἱ ἀναμνήσεις τῆς μόνης καλῆς ἐποχῆς τῆς ζωῆς του, κοντὰ στὴ μητέρα του καὶ στὴν καλὴ αὐτὴ ἡλικιωμένη κυρία, ποὺ τόσο τὸν ἀγάπησε χωρὶς νὰ τὸ ἀξίζῃ διόλου, τὸν συγκράτησαν.

Ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα πορτμονέ, ἔπειτα δεύτερο, ἔπειτα τρίτο.

— Δὲν ἔχει τίποτε ἄλλο ,τὸν ρώτησε ἐκείνη.

— Ναί, ἀκόμα τὸ τελευταῖο.

Τὸ ἔβγαλε κι' αὐτὸ ἀπὸ τὴν τσέπη του. Ἡ δεσποινὶς ντὲ Βραὶ τὸ ἀναγνώρισε.

— Αὐτὸ εἶνε δικό μου. Κράτησέ το, τοῦ εἶπε.

Δὲν εἶχε πιὰ δύναμι νὰ μιλήσῃ Ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε μέσα. Κλειδώθηκε στὸ δωμάτιό της, ἀφοῦ ἔκρυψε τὰ κλοπιμαῖα στὸ συρτάρι, γιὰ νὰ τὰ ἐπιστρέψῃ τὴν ἄλλη μέρα. Ἔτρεξε ὕστερα στὸ παράθυρο καὶ κύτταξε νὰ δῇ ἂν ὁ Ἀνδρέας βρισκόταν ἀκόμα ἐκεῖ, ἂν ἡ θέα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ θύμιζε τὴ περασμένη ζωή του ὅταν ἦταν μικρὸ παιδί.

Ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ φύλλα τῆς περικοκλάδας, ποὺ στόλιζαν τὰ κάγκελλα τοῦ κήπου, εἶδε τὴ σιλουέττα τοῦ κλέφτη να κάθεται στὸ πεζοῦλι καὶ νὰ κρατᾷ με τα δυό του χέρια τὸ κεφάλι του.

Ἔκλαιγε.

Δὲν ἦταν τώρα κλέφτης. Ἦταν ἕνα παιδὶ μετανοιωμένο, ποὺ μόλις ἀντίκρυσε τὰ παιδικά του λημέρια, μόλις αἰσθάνθηκε τὴν καλωσύνη τῶν συνανθρώπων του, μόλις θυμήθηκε τὴ βασανισμένη του γρηὰ μάννα μαλάκωσε καὶ ἡμέρεψε.

ΖΥΛ ΝΤΑΡΝΤΙΕ

Τὸ λακριντὶ τοῦ Θρασυβουλα

Ρετσινα

Τὸ ρετσινᾶτο τὸ κρασὶ
περνᾷ τὴ λίρα τὴ χρυσὴ
κι' ἀνέρχεται στὰ ὕψη.
Στὰ νέφη πάει ὁλοταχῶς
καὶ στὴν τιμή του, δυστυχῶς,
ρεκὸρ θὰ καταρρίψῃ.

ἀνελλιπῶς ἀνηφορί—
Χωρὶς αἰτία σοβαρὴ
τον τελευταῖο μῆνα

Κι' εἶνε τὸ πρᾶμα (φανερό,
πῶς γιὰ νὰ κοφουν (τὸ..νερὸ
λιγόστεψε ἡ...ρετσί(να...

Κι' ἂν ἀδερφέ μου (γελαστῆς
κι' ἐπιθυμεῖς νὰ ζα(λιστῆς
καθ' ὁ σεκλετισμέ(νος,
στὸ καπηλειὸ τραβᾶς (γραμμή,
σοῦ λένε μόνο τὴν (τιμὴ
καὶ φεύγεις. ζαλ(σμένος!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

• • •

Ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀνθρώπου

Η ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΩΝ

Μερικοὶ ἄνθρωποι συνηθίζουν μόλις ἀντικρύσουν στὸ δρόμο κάποιο φίλο τους, ἢ καὶ ἁπλῶς ἕνα γνωστό τους, νὰ τὸν πλησιάζουν μὲ τὰ χέρια ἁπλωμένα πρὸς τὰ ἐμπρός, σὰν νὰ βιάζωνται νὰ τὸν χαιρετήσουν καὶ ἴσως νὰ τὸν ἐναγκαλισθοῦν. Ἡ χειρονομία αὐτὴ φανερώνει κατὰ τρόπον ἀλάνθαστο τὸν χαρακτῆρα τους. Εἶνε ἄνθρωποι ἐνθουσιώδεις, ὁρμητικοὶ καὶ παραφέρονται εὔκολα. Ὅλα αὐτὰ ὅμως ἡ διαχυτικότης, ὁ ἐνθουσιασμός, ἡ παραφορὰ καὶ ἡ ἔξαρσις, δὲν εἶνε μεγάλης διαρκείας. Ἐξατμίζονται τόσο εὔκολα καὶ τόσο γρήγορα, ὅσο εὔκολα καὶ γρήγορα ἐμφανίζονται.

⁂

Μπορεῖτε νὰ ἔχετε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους τῶν ὁποίων οἱ κινήσεις καὶ οἱ χειρονομίες εἶνε ἁπλές, φυσικές, χωρὶς καμμιὰ προσπάθεια ἐπιτηδεύσεως. Εἶνε ἄνθρωποι ἁπλοὶ καὶ εἰλικρινεῖς.

⁂

Ἀντιθέτως δυσπιστεῖτε καὶ ἀποφεύγετε ὅσο μπορεῖτε τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν ἐπιτηδευμένες καὶ ἐξεζητημένες κινήσεις καὶ χειρονομίες. Εἶνε ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦν νὰ κινήσουν τὴν προσοχὴ τῶν ἄλλων καὶ νὰ ἐπισύρουν τὴν ἐκτίμησί τους μὲ κομψὲς ἀλλὰ ψεύτικες χειρονομίες.

Τὰ Βάσανα τοῦ Καραμανλῆ

ΣΤΗΝ ΟΥΡΑ

Στὴν οὐρὰ τοῦ τρὰμ περίμενε ὁ Πρόδρομος. Καὶ ἦταν ἔξαλλος. Τί κακὸ ἦταν αὐτό;

— Ἐντεψὶζ ἐρίφ.

— Πῶς;

— Ντὲν ἰλέπεις, βρὲ γιάχο; Ἀπὸ πιλάϊα μπαίνουνε, ἀπὸ πίσω ἰμπαίνουνε, ἀπὸ δεξιὰ μπαίνουνε, ἀπὸ ἰριστερὰ ἰμπαίνουνε, ἀπὸ δεξιὰ ἰμπαίνουνε, χὶτς στὴν οὐρὰ ντὲν τέλουν νὰ κατήσουν; Γιατὶ μπὲ γιάβρουμ;

Πράγματι. Ἄλλοι μπαίνουν ἀπὸ μπροστά, ἄλλοι τρυπώνουν ἀπὸ πίσω ,ἄλλοι γλυστροῦσαν ἀπὸ δεξιά, ἄλλοι ἀπὸ ἀριστερὰ Καὶ στὴν οὐρὰ καθόταν τὸ κορόϊδο Ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸ χωνέψῃ αὐτὸ ὁ Πρόδρομος.

— Φτοῦ κιοπόγλου κιοπέκ.

— Εἶνε ἀσυνείδητοι.

— Ἀσυνείδητοι μασιμεείδητοι νὲν ἠσσέρω ἐγώ. Ἄμα κανένα κεφάλι θὰ ἰσπάσω, φυλακὴ νὰ πηαίνω. Φτοῦ γιαζὶκ μπέ!

Καὶ ξαφνικὰ ἔχασε πιὰ τὴν ὑπομονή του βγῆκε ἔξω ἀπὸ τὴν οὐρὰ καὶ πλησίασε ἕνα κύριο ποὺ κυττοῦσε νὰ κολλήσῃ.

— Πίσω, μπέ.

— Τί θέλεις ἐσύ;

— Ἐγὼ τί τέλω;

— Ἄε πήγαινε στὴ δουλειά σου.

— Στὴ δουλειά σου νὰ πᾶς ἐσὺ μπέ. Χαϊβὰν ἐρὶφ μπέ; Γιαζίκ! Κρῖμα τὰ κολλάρα ποὺ φορᾶς. Χὶτς ντιροπὴ ντὲν ἔκεις. Πίσω νὰ πααίνῃς. Οὐρὰ νὰ στέκεσαι!

Ὁ ἄλλος ἦτανε θρασύς.

— Δὲ πᾶ νὰ μάθῃς νὰ μιλᾷς πρῶτα, μπάρμπα; Ἄε! Καὶ ὕστερα νἄρθῃς νὰ μᾶς κάνῃς κουμάντο!

Ἄναψε ὁ Πρόδρομος.

— Μιλᾶς - θεμιλᾶς ντὲν ἔκει. Ἐσὺ ὡραῖα μιλᾶς ἄμα ὅπως γάνταρος φέρνεσαι. Ἄμα ἐγὼ ἄσκημα μιλάω, ὅπως ἄντρωπο φέρνομαι. Ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ εἶνε γάϊδαρος;

— Ἐσύ!

— Κακός σου καιρός!

— Κακός σου καὶ ψυχρός!

Ἐν τῷ μεταξὺ μὲ τὸν καυγᾶ αὐτὸ τοῦ Προδρόμου ἔσπαζε κέφι ἡ οὐρά. Καὶ πολλοὶ ἄλλοι ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ κολλήσουν ἐπίσης ἔξω ἀπὸ τὴν οὐρὰ τὸν πῆραν στὸν μεζέ:

— Οὔξωωω!

Τοῦ ἔκαναν τόση καζοῦρα οἱ θρασεῖς, ὥστε ὁ Πρόδρομος μὴ μπορῶντας νὰ τὰ βάλῃ μὲ τέτοιους ἀνθρώπους, ξεροκατάπιε, τοὺς στραβοκύτταξε καὶ γύρισε πίσω - πίσω στὴν οὐρά, ἐκεῖ ποὺ ἦταν ἡ σειρά του — σὰν φιλόνομος, πειθαρχικὸς καὶ νομοταγὴς πολίτης.

Περίμενε ἕνα τέταρτο. Δυὸ τέταρτα. Τρία τέταρτα. Μιὰ ὥρα μὲ τὸ ρολόϊ. Ἔσκαζε. Ἔκανε ὑπομονή. Φυσσοῦσε, ξεφυσσοῦσε, ξεροκατάπινε. Ἔβλεπε τοὺς ἄλλους νὰ τρέχουν, νὰ κυνηγιοῦνται, να τσαλαπατιοῦνται, νὰ μὴ κάθωνται ὅμως στὴν οὐρά. Ἔτσι εἶνε ὁ Ρωμηός. Ἔξυπνος καὶ λέτσος. Τρωει εὐχαρίστως τὴν καρπαζιά, ἀρκεῖ νὰ καταφέρῃ να κάνῃ τὸ δικό του. Τοῦ Πρόδρομου ὅμως δὲν τοῦ ἄρεσαν αὐτά.

Κάποτε ἔφτασε ἡ σειρά του.

Ἀλλὰ ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς τάξεως ἔκοψε τὴν ουρὰ ἀκριβῶς στὸν Πρόδρομο. Νὰ πάῃ, δηλαδὴ ,μὲ τὸ ἄλλο τράμ.

— Καὶ καθιστός

— Ντὲν τέλω καθιστός.

— Κάτσε ἐκεῖ.

— Ντὲν ἠμπορῶ, κουζούμ. Μιὰ ὥρα ἐπερίμενα.

Καὶ προχώρησε.

Ἀλλὰ ἐκεῖ ἔπιασε ὅλος ὁ ζῆλος τὸν ἀστυνομικό. Μιὰ φορὰ ποὺ ἔκοψε στὸν Πρόδρομο τὴν οὐρά, δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ προχωρήσῃ:

— Στάσου μπέ!

— Ὄχι!

— Γιατὶ ὄχι;

— Νὰ περιμένῃς τὴν σειρά σου.

Ἐξανέστη ὁ Πρόδρομος:

— Ἐγὼ νὰ περιμένω μπέ; Τιρελλὸς ἄντρωπος ἔνεσαι; Καὶ ντὲν περιμένω, γιάχο, μιὰ ὥρα μὲ τὸ ριλόϊ; Ντὲν ἰλέπεις τοὺς ἄλλους ποὺ κολλοῦν μπέ, κούζουμ, χὶτς ντὲν κάτουνται οὐρὰ καὶ πηγαίνε; Σὲ μένα, γιάβρουμ, θὰ ἐφαρμόσῃς ζῆλος - μῆλος - φιλὰν φιστὶκ σαχλαμοῦρα!...

Καὶ ἔκανε νὰ προχωρήσῃ. Ἀλλὰ ὁ ἀστυνομικὸς — στραβόξυλο — τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸν γιακᾶ. Τότε ἔξαλλος πλέον ἀπὸ τὸ κακό του ὁ Πρόδρομος τοῦ κοπάνισε στὸ κεφάλι πέντε αὐγὰ ποὺ κρατοῦσε.

— Νά, ἐσὲκ ἐρίφ!

Ἔγινε σαματᾶς. Ἔπεσαν ἐπάνω του οἱ ἄλλοι τροχιοδρομικοί. τὸν τάραξαν. Ὠρύετο ὁ Πρόδρομος:

— Βάϊ, βάϊ, βάϊ!

— Πάρε κι' ἄλλη μιά.

— Ἰμένα βρέ;

Ἦλθε καὶ ἡ ἀστυνομία. Τὸν πῆραν μέσα Ἔτσι ὁ ταλαίπωρος Πρόδρομος ποὺ περίμενε μιὰ ὥρα καὶ δὲν κατάφερε νὰ μπῇ, ἔχασε καὶ πέντε αὐγά, ἔφαγε καὶ ξύλο, τὸν πῆγαν καὶ στὸ τέλος μέσα. Ἀκόμα νὰ συνέλθῃ:

— Βάϊ, βάϊ, βάϊ. Τὸ Ἀτήνα πολιτισμένος τόπος ἔνεται. Ἄμα πόλεμος τελειώσῃ, μαῦρο πέτρα νὰ ρίξω πίσω μου!... Βάϊ, βάϊ, βάϊ!...

Χ.

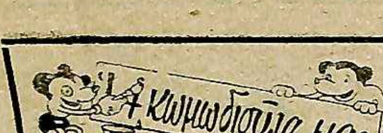

Ἕνας διεφθαρμένος

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΖΑΝ: 30 ἐτῶν.
Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ: 25 ἐτῶν.
ΜΙΑ ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ: 25 ἐτῶν.

(Ἡ σκηνὴ σ' ἕνα πλούσιο σαλονάκι).

Ζὰν (μονολογεῖ, ἐνῷ περιμένει).—Τί θαυμάσιο μέγαρο. Καὶ νὰ σκέπτωμαι πῶς ὅλα αὐτὰ θὰ γίνουν δικά μου, ἐφόσον πρόκειται νὰ παντρευθῶ τὴν δεσποινίδα Φλωράνς, τὴν μοναχοκόρη του γνωστοῦ μεγαλοβιομηχάνου. Ἔρχομαι ἐδῶ γιὰ πρώτη φορά. Οἱ γονεῖς μας εἶνε ἤδη σὲ ὅλα σύμφωνοι. Ἐμεῖς ἔχομε ἕνα τίτλο. Ἔτσι ἡ δεσποινὶς Φλωράνς θὰ γίνη κόμησσα κι' ἐγὼ πολυεκατομμυριοῦχος. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ δεσποινὶς δὲν εἶνε ἐδῶ σήμερα. Κι' ἐπιθυμοῦσα τόσο νὰ τὴν δῶ, νὰ τὴν γνωρίσω... Ἄ, ἐπὶ τέλους, κάποιος ἔρχεται, ἀκούω βήματα.

(Μπαίνει μιὰ χαριτωμένη καὶ νεαρὰ καμαριέρα μὲ μαῦρο φόρεμα καὶ ἄσπρη σκούφια στὰ μαλλιά).

Ζὰν (χαμηλόφωνα).— Τί ὀμορφιά!

Ἡ καμαριέρα.—Κύριε!

Ζὰν.—Δεσποινίς!

Ἡ καμαριέρα.—Ἤλθατε νὰ δῆτε τὸν κ. Φλωράνς;

Ζὰν.—Ἀκριβῶς, δεσποινίς!

Ἡ καμαριέρα.—Λοιπὸν ὁ κύριος σᾶς παρακαλεῖ νὰ περιμένετε λίγο. Εἶνε πολὺ ἀπησχολημένος αὐτὴ τὴ στιγμή. Μήπως θέλετε νὰ σᾶς προσφέρω τίποτε; Θέλετε κανένα περιοδικό;

Ζὰν.—Εἶσθε πολὺ καλὴ δεσποινὶς καὶ πολὺ χαριτωμένη συγχρόνως!

Ἡ καμαριέρα.—Κύριε!

Ζὰν.—Διαμαρτύρεσθε; Μήπως δὲν εἶσθε πραγματικὰ χαριτωμένη;

Ἡ καμαριέρα.—Εἶσθε πολὺ ἐπιεικής, κύριε... Λοιπόν, τί θέλετε νὰ σᾶς φέρω;

Ζὰν.—Θέλω μονάχα τὴν συντροφιά σας καὶ τίποτε ἄλλο. Ἐλᾶτε λοιπὸν κοντά μου.

Ἡ καμαριέρα.—Εἶσθε πολὺ ἀπαιτητικός, κύριε.

(Διορθώνει τὰ τριαντάφυλλα στὸ βάζο).

Ζὰν.—Δῶστε μου ἕνα τριαντάφυλλο.

Ἡ καμαριέρα.—Μιὰ ὑπηρέτρια δὲν προσφέρει τριαντάφυλλα σ' ἕνα κόμη...

Ζὰν.—Ὥστε ξέρετε ποιὸς εἶμαι;

Ἡ καμαριέρα.—Εἶσθε ὁ ὑποψήφιος μνηστὴρ τῆς δεσποινίδος Φλωράνς. Περιμένετε λοιπὸν τὴν δεσποινίδα γιὰ νὰ σᾶς προσφέρη ἐκείνη τριαντάφυλλα.

Ζὰν.—Ἐγὼ θέλω ἕνα ἀπὸ τὰ χέρια σου. Καὶ μαζὶ μ' αὐτὸ θέλω νὰ μοῦ προσφέρης καὶ τὰ χείλη σου...

(Σηκώνεται γιὰ νὰ πλησιάση τὴν καμαριέρα, ἀπὸ ἀπροσεξία ὅμως ἀναποδογυρίζει ἕνα τραπεζάκι μὲ διάφορα μπιμπελό).

Ἡ καμαριέρα.—Ὤ, Θεέ μου! Τὰ ἀγαπημένα μπιμπελὸ τῆς δεσποινίδος! Τί θὰ γίνω τώρα;

Ζὰν.—Ἡ ζημία εἶνε ἀσήμαντη....

Ἡ καμαριέρα.—Πάντως εἶμαι ἐγὼ ὑπεύθυνη.

Ζὰν.—Θὰ σοῦ δώσω ὅσα χρήματα θέλεις..

(Ἐνῷ ἡ ὑπηρέτρια μαζεύει ἀπὸ κάτω τὰ μπιμπελὸ ὁ Ζὰν σκύβει καὶ τὴν φιλεῖ ἀγκαλιάζοντάς την. Ἐκείνη τοῦ ξεφεύγει θυμωμένη).

Ἡ καμαριέρα.—Κύριε κόμη, δὲν εἶσθε καθόλου ἱππότης.

Ζὰν.—Αὐτό, μικρούλα μου, θὰ συνέβαινε μόνο ἂν ἔμενα ἀσυγκίνητος μπροστὰ στὴν ὀμορφιά σου.

Ἡ καμαριέρα.—Θεέ μου ἂν τὸ μάθαινε ἡ δεσποινίς..

Ζὰν.—Ὤ, ἡ δεσποινίς, ἡ δεσποινίς... τί μοῦ τὴν ἀναφέρετε ὅλη τὴν ὥρα;

Ἡ καμαριέρα.— Μὰ δὲν εἶσθε ὑποψήφιος μνηστήρ της;

Ζὰν.—Δὲν ξέρω τί θὰ γίνη στὸ μέλλον. Ἐμένα μ' ἐνδιαφέρει τὸ παρὸν καὶ τὸ παρὸν εἶσαι ἐσύ. Μοῦ ἀρέσεις πολύ.

Ἡ καμαριέρα.—Μά, κύριε κόμη...

Ζὰν.—Εἶμαι ἕνας σύγχρονος κόμης, μικρούλα μου. Καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα εἶμαι ἄνδρας.

Ἡ καμαριέρα.—Δὲν σᾶς καταλαβαίνω. Δὲν θὰ παντρευθῆτε τὴν δεσποινίδα;

Ζὰν.—Τὴν δεσποινίδα θὰ τὴν παντρευθῶ γιατὶ αὐτὸ τὸ ἀπαιτεῖ τὸ συμφέρον μου. Αὐτὸ ὅμως δὲν μ' ἐμποδίζει νὰ σ' ἐγκαταστήσω σ' ἕνα πολυτελέστατο διαμέρισμα.

Ἡ καμαριέρα.—Λογαριάζετε δηλαδὴ ν' ἀπατήσετε τὴν γυναῖκα σας πρωτοῦ ἀκόμη τὴν πάρετε;

Ζὰν.—Ἔτσι εἶνε ὁ κόσμος ὁ δικός μας.

Ἡ καμαριέρα—Δὲν μ' ἀρέσει καθόλου αὐτὸς ὁ κόσμος κύριε κόμη. Προτιμῶ νὰ γίνω γυναίκα ἑνὸς φτωχοῦ καὶ τιμίου νέου.

Ζὰν.—Ρωμαντισμοί... Δέξου τὴν πρότασί μου καὶ θὰ σὲ στολίσω μὲ πολύτιμα κοσμήματα.

Ἡ καμαριέρα.—Ἄ, κύριε κόμη, θέλετε νὰ καταστρέψετε ἕνα φτωχὸ κορίτσι. Δὲν φαντάζομαι νὰ ἐνθουσιαζόταν καθόλου ἡ δεσποινὶς ἂν τὰ μάθαινε ὅλα αὐτά..

Ζὰν.—Θὰ πάρη αὐτὸν ποὺ θὰ τὴν κάνη κόμησσα. Τίποτε δὲν ἀποκλείει τώρα νάχη κι' αὐτὴ ἕνα φίλο...

(Ἡ καμαριέρα τὸν κυττάζει μὲ περιφρόνησι. Ὁ κόμης τὴν πλησιάζει πάλι καὶ ἐπιχειρεῖ νὰ τὴν ξαναφιλήση. Ἡ καμαριέρα αὐτὴ τὴν φορὰ ἀντιστέκεται ἄγρια).

Ἡ καμαριέρα.—Εἶσθε ἀνήθικος καὶ ἄνανδρος!

Ζὰν.—Ὅσα κι' ἂν μοῦ πῆς τὸ γλυκὸ στοματάκι σου δὲν θὰ τὸ συχάσω. (Τὴν πλησιάζει καὶ θέλει νὰ τὴν ἀγκαλιάση).

Ἡ καμαριέρα.—Βοήθεια! Βοήθεια!

(Μπαίνει μιὰ ἄλλη καμαριέρα)

Ἡ νέα καμαριέρα.—Τί συμβαίνει δεσποινίς;

Ζὰν.—Δεσποινίς;

Ἡ πρώτη καμαριέρα.—Μάλιστα, κ. κόμη. Εἶμαι ἡ δεσποινὶς Φλωράνς. Ἤθελα νὰ ἰδῶ τί εἴδους ἄνθρωπος εἶσθε καὶ κατέφυγα σ' αὐτὸ τὸ τέχνασμα. Θεέ μου, σ' εὐχαριστῶ. Σώθηκα!

Ζὰν.—Μὰ δεσποινίς, συγγνώμην... Δὲν ἤξερα...

Ἡ δεσποινίς.—Σωπᾶτε. Ἕνας ἄνδρας ποὺ σκέπτεται μὲ τόσο κυνισμὸ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γίνη σύζυγός μου. Προτιμῶ νὰ διαλέξω ἕναν ἀπ' τοὺς φτωχοὺς καὶ τιμίους ὑπαλλήλους τοῦ πατέρα μου. (Στὴν καμαριέρα): Μάρθα συνόδεψε τὸν κύριο ὡς τὴν ἔξοδο. (Εἰρωνικά): Κι' ἂν σοῦ ἐπιτεθῆ, φώναξέ με...

Ζὰν (φεύγοντας μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι). — Τί ἔπαθα, Θεέ μου... Τί ἠλίθιος ποὺ εἶμαι! Πᾶνε καὶ τὰ ἑκατομμύρια, πᾶνε καὶ τὰ μέγαρα... Νά !... (μουτζώνεται).

ΝΤΕΝΙΣ ΡΕΜΠΟΥ

Ἐρωτικὴ ἀπογοήτευσις

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια ποὺ ἦταν παντρεμμένος ὁ Ντορζέν, δὲν περίμενε τίποτε ἄλλο, παρὰ τὴ στιγμὴ ποὺ θ' ἀπατοῦσε τὴν γυναῖκα του.

Ὁ Ντορζὲν ἦταν ἕνας νέος 30 χρόνων, πολὺ κομψὸς καὶ χαριτωμένος καὶ δὲν ἔμοιαζε καθόλου γιὰ οἰκογενειάρχης. Τοῦ ἐρχόταν ἄσχημα ὡστόσο νὰ «κυνηγήση» μιὰ ἀπ' τὶς μικροῦλες ποὺ ἔβλεπε στὸ δρόμο καὶ στὸ μετρό. Αὐτὸς ὀνειρευόταν μιὰ γυναίκα μὲ μόρφωσι καὶ λεπτὸ γοῦστο. Ἐπὶ τέλους μιὰ τέτοια γυναίκα θὰ μποροῦσε νὰ μιλήση γιὰ καλλιτεχνία, γιὰ ποίησι, γιὰ τόσα ὡραῖα πράγματα. Ἄ! Δὲν θἄκουγε κάθε μέρα τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια ἀπ' τὴ γυναῖκα του. Ψώνια, φαΐ, παιδιά! Εἶχε συχαθῆ πιὰ τὶς κουβέντες αὐτές.

Ἡ ἰδανικὴ γυναίκα ποὺ ὀνειρευότανε δὲν θὰ νοιαζόταν νὰ μάθη πόσο στοιχίζουν τὰ μπιζέλια στὴν ἀγορά, οὔτε ἂν στὸ σπίτι ἔπρεπε ν' ἀγοράσουν κάρβουνα γιὰ τὸ καλοριφέρ. Θὰ ἐνδιαφερόταν μόνο γιὰ κάθε τι τὸ ὡραῖο. Κι' ἐκεῖνος θὰ τὴν ἄκουγε μαγεμένος.

Αὐτὰ σκεπτόταν ὁ Ντορζέν, παρακολουθώντας τὴ δοκιμὴ τοῦ ἔργου στὸ θέατρο τῶν «Νέων Συγγραφέων», γιατὶ ὁ Ντορζὲν ἦταν, ἂν καὶ νέος ἀκόμα, ἕνας ἀπ' τοὺς καλύτερους συγγραφεῖς τοῦ Παρισιοῦ.

Ἄξαφνα, ἐνῷ παρακολουθοῦσε τὸ παίξιμο τῶν ἠθοποιῶν, ὁ Ντορζὲν πρόσεξε καλύτερα τὴν πρωταγωνίστρια. Ἦταν μιὰ νέα ὡς 22 χρόνων. Τὴν ἔλεγαν Ροζέτ. Εἶχε ἕνα παρθενικὸ πρόσωπο, τόσο γλυκὸ ποὺ νόμιζε κανεὶς πὼς ξέφυγε ἀπὸ ταμπλὼ τοῦ Ραφαήλου. Ἐκφραστικὰ γαλανὰ μάτια, σχοῦρα ξανθὰ μαλλιά, δυὸ κερασένια χείλη, ἔκαναν τὸ χαριτωμένο προσωπάκι της ἀσύγκριτα γοητευτικό. Ἡ φωνή της ἦταν ἐπίσης ἁπαλὴ καὶ μελωδική.

Ὅσο τὴν κύτταζε ὁ Ντορζέν, τόσο περισσότερα χαρίσματα ἀνεκάλυπτε σ' αὐτήν. Ἄ, ὡρισμένως ἡ λεπτοκαμωμένη αὐτὴ νέα ἦταν πλασμένη νὰ ἐμπνέῃ μεγάλα αἰσθήματα.

Πηγαίνοντας ὁ Ντορζὲν στὸ θέατρο κάθε μέρα γιὰ τὶς πρόβες, συναντοῦσε τὴ Ροζὲτ στὸ μετρό. Τὴν ἔβλεπε πάντα μ' ἕνα βιβλίο στὰ χέρια. Σκυμμένη πάνω σ' αὐτὸ ἡ νεαρὰ ἠθοποιὸς διάβαζε, χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸ τί γινόταν γύρω της. Ἄ, νὰ τὸ ἰδανικὸ καὶ τέλειο πλάσμα, σκεφτόταν ὁ Ντορζέν, ἡ γυναίκα ποὺ ζῇ μέσα σὲ μιὰ καλλιτεχνικὴ ἀτμόσφαιρα. Ὡρισμένως αὐτὴ θὰ μοῦ δώση τὶς συγκινήσεις ποὺ λαχταράω. Καὶ χωρὶς νὰ χάση καιρό, ὁ ἐρωτευμένος συγγραφεὺς ἄρχισε νὰ τὴν πολιορκῆ.

Ἔκαναν πλέον μαζὶ μακρυνοὺς ρωμαντικοὺς περιπάτους, μιλοῦσαν γιὰ ποίησι, γιὰ τὴν τέχνη. Κι' ὁ Ντορζὲν ἦταν εὐτυχισμένος γιατὶ ἐπὶ τέλους, εἶχε βρῆ τὴν ἀνώτερη γυναίκα ποὺ λαχταροῦσε ἡ ψυχή του. Κι' ἄργουσε κάθε βράδυ νὰ γυρίση σπίτι του γιατὶ ἔμενε ὧρες κοντά της ἀκούγοντάς την ν' ἀπαγγέλλη ὡραίους στίχους.

Κι' ἂν καμμιὰ φορὰ ἡ βροχὴ τοὺς ἔπιανε στοὺς ρωμαντικοὺς αὐτοὺς περιπάτους μπαίνανε στὸ πρῶτο ζαχαροπλαστεῖο γιὰ νὰ ἐξακολουθήσουν ἐκεῖ τὴ συζήτησί τους, ποὺ ἦταν πάντα καλλιτεχνική.

Ἡ Ροζὲτ σὰν ἀνώτερη γυναίκα ποὺ ἦταν δὲν ἔπινε ποτὲ της κοκτέιλ καὶ πορτό. Παράγγελνε μιὰ σοκολάτα ἢ ἕνα σάντουιτς καὶ χαμογελοῦσε εὐγενικὰ στὸ γκαρσόνι.

Ἕνα βράδυ ἡ Ροζὲτ τοῦρριξε μιὰ τρυφερὴ ματιὰ καὶ τὸν ρώτησε, παίρνοντας τὸ χέρι του μέσα στὰ δικά της:

— Ἂς μιλήσωμε γιὰ σᾶς. Ἐπιθυμῶ τόσο νὰ μάθω τὴ ζωή σας.

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ μιὰ γυναίκα ἐνδιαφερόταν γι' αὐτόν. Κι' ὁ Ντορζέν, μ' ἕνα τρελλὸ ἐνθουσιασμὸ τῆς διηγήθηκε τὴ ζωή του.

Τὸ βράδυ ἄργησε νὰ κοιμηθῆ. Κάπνιζε κυτάζοντας ἀφηρημένος τὸ ταβάνι. Ἦταν τόσο εὐτυχισμένος.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ οὐρανὸς ἦταν ὁλοκάθαρος. Ὁ ἥλιος ἔλαμπε χαϊδευτικός. Ὁ Ντορζὲν συνάντησε τὴ Ροζὲτ καὶ κατέφυγαν σ' ἕνα ἀπόκεντρο ἑστιατόριο.

Ὅταν ἡ Ροζὲτ ἔνοιωσε βαθειὰ συγκινημένο τὸν ἀγαπημένο της, ἔγειρε στὸν ὦμο του καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀπὸ καιρὸ ἤθελα ν' ἀγαπήσω ἕναν ἄντρα καὶ νὰ μ' ἀγαπήση κι' αὐτὸς μ' ὅλη του τὴν καρδιά. Εἶμαι σχεδὸν μόνη σ' αὐτὸν τὸν κόσμο γιατὶ ἡ μητέρα μου εἶνε χρόνια τώρα κατάκοιτη... Καὶ ὑποφέρει τόσο ἡ καϋμένη!... Φαντάσου ὅτι ὁ γιατρὸς διέταξε φάρμακα ποὺ στοιχίζουν τοὐλάχιστο 500000 φράγκα. Πῶς νὰ τὰ βγάλω πέρα; Θέλουμε μὲ τὴ μαμὰ γιὰ νὰ ζήσουμε τοὐλάχιστον 30 ἑκατομμύρια φράγκα τὸ μῆνα κι' ἐγὼ κερδίζω μόνο τὰ μισά. Πῶς νὰ τὰ βγάλω πέρα ἀγάπη μου; Μιὰ γυναίκα δὲν ἔχει μόνο καρδιὰ καὶ πνεῦμα, ἔχει καὶ στομάχι. Πρέπει νὰ τρώη, νὰ καλοτρώη μάλιστα.

—Παρντόν, ἀγάπη μου, τὴ διέκοψε ἀπότομα ὁ Ντορζέν, πρέπει νὰ πάρω μιὰ στιγμὴ τσιγάρα.

Καὶ βγῆκε γρήγορα—γρήγορα ἔξω γιὰ νὰ μὴ ξαναγυρίση πιά. Ἦταν τρομερὰ ἀπογοητευμένος, τοῦ ἐρχόταν νὰ κλάψη. Ἡ «ἰδανικὴ γυναίκα» ποὖχε ἀγαπήσει— τί τρομερό! — εἶχε στομάχι... Ἦταν κοινή, χυδαία... Κι' ὁ Ντορζὲν ξαναγύρισε στὴ γυναίκα του, μετανοιωμένος, ἀποφασισμένος νὰ μὴ τὴν ἀπατήση πειά.

ΖΑΚ ΝΕΡΒΑΛ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΟΥΤΟΥΣ

* Μόνο οἱ κουτοὶ κάθονται καὶ μετροῦν τὰ κύματα.

(Ἱσπανική)

* Κούρεψε ὁ κουτὸς τὸ γαϊδαρό του γιὰ νὰ κάμη ὕφασμα γιὰ τὸ χειμῶνα.

(Ἰταλική)

* Ὁ κουτὸς τραβάει τὸ σπαθί του γιὰ νὰ σκοτώση τὶς μυῖγες.

(Γερμανική)

* Ὁ κουτὸς ἄνθρωπος κυνηγάει τὸν ἄνεμο μὲ τὸ δίχτυ.

(Ἀγγλική)

Ἡ ζωὴ τῶν ἀστέρων

Γόητες καὶ θαυμάστριες

Ὁ ΒΙΛΛΥ ΦΡΙΤΣ

Ὁ Βίλλυ Φρὶτς εἶνε ὁ ἀγαπημένος τῶν γυναικῶν. Ὡστόσο ὅταν μιὰ γυναίκα τὸν πλησιάζει γιὰ πρώτη φορά, τὰ χάνει μαζί του καὶ σαστίζει.

Διηγοῦνται ὅτι μιὰ μέρα τὸν ἐπεσκέφθηκε στὴ βίλλα του μιὰ πολὺ πλουσία νέα ποὺ προσπάθησε νὰ τὸν κατακτήση μὲ τὴν γοητευτικὴ ὀμορφιά της.

Γιὰ νὰ τὸν συγκινήση μεταχειρίσθηκε ὅλα τὰ ἐπικίνδυνα ὅπλα ποὺ διαθέτει μιὰ γυναίκα ξύπνη καὶ προκλητική.

Ὁ Βίλλυ ὅμως παρέμεινε ἀπαθὴς καὶ ὅταν τέλος τὴν εἶδε νὰ σωπαίνη καὶ νὰ ἡσυχάζη, τὴν ρώτησε μὲ ψυχρότητα:

— Συνήλθατε; Λαμπρά! Τώρα μποροῦμε νὰ συνεννοηθοῦμε σὰν δυὸ καλοὶ φίλοι. Θέλω νὰ μοῦ πῆτε εἰλικρινῶς γιατὶ ἐπιμένετε νὰ σᾶς χαρίσω τὴν καρδιά μου;

— Γιατὶ σᾶς ἀγαπῶ! τοῦ ἀπάντησε ἡ νέα καὶ γιατί... ἔχω βάλει στοίχημα μὲ μερικοὺς γνωστούς μου ὅτι μπορῶ νὰ γίνω φίλη σας!

— Καὶ σὲ τί ποσὸν ἀνέρχεται τὸ στοίχημα αὐτό; ρώτησε ὁ Βίλλυ.

— Χίλια μάρκα.

— Περίφημα! Θὰ κάνωμε λοιπὸν μιὰ συμφωνία. Ἐγὼ θὰ σᾶς δώσω ἕνα τρυφερὸ γραμματάκι καὶ ἐσεῖς θὰ μοῦ δώσετε τὸ τσὲκ τῶν χιλίων μάρκων. Ἔτσι καὶ ἐσεῖς θὰ κάνετε τὴ δουλειά σας καὶ ἐγὼ δὲν θὰ χάσω τὴν ὥρα μου!

Ἡ πεντάμορφη νέα ἔγινε κάτωχρη ἀπὸ τὴν προσβολή.

Ἔφυγε βιαστικὰ ἀπὸ κοντά του καὶ ὡρκισθηκε νὰ μὴ τὸν ξαναιδῆ. Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ ἀνθέξη στὸν πειρασμὸ καὶ τοῦ τηλεφώνησε:

— Βίλλυ, εἶμαι τρελλὰ ἐρωτευμένη μαζί σου! Θέλεις νὰ γίνω γυναίκα σου; Εἶσαι ὁ μόνος ἄνδρας ποὺ μοῦ ταιριάζει.

Καὶ ὁ Βίλλυ Φρὶτς ἔγινε...φίλος της.

Αὐτὸς ὁ «σκληρὸς γόης» ἀρέσει πολὺ σ' ὅλες τὶς τρελλὲς καὶ κακομαθημένες γυναῖκες ποὺ κοροϊδεύουν τοὺς ἄνδρες ποὺ τὶς ἀγαποῦν.

Ἔχει μεγάλες καὶ τραγικὲς περιπέτειες, γιατὶ δὲν ἐνδιαφέρεται καθόλου γιὰ τὶς φίλες του καὶ χαμογελᾷ εἰρωνικὰ ὅταν τοῦ παραπονοῦνται πὼς ὑποφέρουν ἐξ αἰτίας του.

Καὶ ὅμως παρ' ὅλ' αὐτὰ δὲν παύει νὰ εἶνε ἕνας «ἐπικίνδυνος» γόης.

◆

* Στὴν Κορέα ὁ μνηστὴρ εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ δουλέψη στὸ σπίτι τῶν μελλόντων πεθερικῶν του ἐπὶ ἀρκετοὺς μῆνες. Ἂν ἐκεῖνοι εὐχαριστηθοῦν ἀπὸ τὴ δουλειά του, τότε μόνον δίνουν τὴν τελικὴ συγκατάθεσί τους γιὰ τὸ γάμο.

Ἕνας γενναῖος

Ὁ Τάκης ἀφοῦ παιδεύτηκε ἀρκετὴ ὥρα μουτζουρώνοντας διάφορα χαρτιά, διαβάζει ἐπὶ τέλους μεγαλοφώνως τὸ γράμμα ποὺ προορίζει γιὰ τὴν ἀρραβωνιαστικιά του, τὴν Κική, μιὰ τρισχαριτωμένη καὶ τσαχπίνα μικρούλα ποὺ τὸν ἔχει κυριολεκτικὰ ξετρελλάνει μὲ τὰ νάζια της.

«Ἀγαπημένη μου Κική,

Ἀρκεῖ νὰ μοῦ ἐκφράσης ὁποιαδήποτε ἐπιθυμία σου γιὰ νὰ κάνω ἀμέσως ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω. Εἶμαι ἕτοιμος, σὲ μιὰ προσταγή σου νὰ εἰσδύσω σὲ παρθένα δάση, νὰ διασχίσω ὠκεανούς, νὰ ἐξερευνήσω τὶς πιὸ ἄγριες περιοχὲς τῆς γῆς, νὰ πέσω σ' ἕνα ποτάμι, τὰ νερὰ τοῦ ὁποίου βρίθουν ἀπὸ κροκοδείλους. Μπορῶ νὰ ἀνεβῶ στὶς ὑψηλότερες βουνοκορφές, ὅπου τὸ χιόνι δὲν λυώνει ποτέ, νὰ ταξιδέψω στὶς ἀρκτικὲς περιοχὲς καὶ ὑπερπηδῶντας κάθε ἐμπόδιο νὰ φθάσω στὸ Βόρειο Πόλο! Ναί! Σ' ἀγαπῶ τόσο, μικρούλα μου, ποὺ μπορῶ νὰ ριψοκινδυνεύσω τὸ πᾶν! Ἐκεῖνος ποὺ γιὰ νὰ σοῦ ἀποδείξη τὴν ἀγάπη του δὲν θὰ δίσταζε νὰ πέση ἀκόμη καὶ στὴ φωτιά.

Τάκης

Υ. Γ. — Αὔριο βράδυ θὰ ἔλθω στὸ τακτικό μας ραντεβοῦ... ἂν δὲν βρέχη.

Ὁ ἴδιος»

Ο ΦΑΚΟΣ

Πῶς θὰ διατηρῆτε τὴν ὀμορφιά σας

Γιὰ νὰ διατηρηθῆ ἡ ἐπιδερμὶς τοῦ προσώπου φυσιολογικῶς ἀνθηρά, καὶ ροδινή, δίχως ρυτίδες, στίγματα καὶ ἀντιαισθητικὲς παραμορφώσεις δὲν ἔχει ἀνάγκη μόνο καλλυντικῶν, ἀλλὰ πρὸ παντὸς χρειάζεται ὡρισμένη καὶ τακτικὴ μέθοδο περιποιήσεως.

Μόνο μὲ τὴν τακτικὴ αὐτὴ περιποίησι θὰ προστατεύσετε τὴν ὀμορφιά σας ἀπὸ τοὺς διαφόρους ἐχθρούς της, δηλαδὴ τὶς καιρικὲς μεταβολές, τὸν ἥλιο, τὰ διάφορα μακιγιάζ, τὸν καυστικὸ ἱδρῶτα κτλ.

Τὴν καθημερινὴ ὑγιεινὴ περιποίησι τῆς ἐπιδερμίδος τοῦ προσώπου σας, πρέπει νὰ κανονίζετε ἀναλόγως τῆς ποιότητός της.

Ὅλες οἱ ἐπιδερμίδες ἀνεξαρτήτως τῆς ποιότητός των (ξηρές, λιπαρὲς ἢ νορμάλ), πρέπει ἀπαραιτήτως κάθε πρωΐ νὰ πλένωνται μὲ νερό. Γιὰ ὅλες τὶς ποιότητες τῆς ἐπιδερμίδος ἡ χρῆσις πολὺ ζεστοῦ νεροῦ ἢ ἀντιθέτως πολὺ ψυχροῦ καὶ ἰδίως πάγου, εἶνε καταστρεπτικὴ γιὰ τὴν χροιὰ καὶ τὴν ἀνθηρότητά της.

Οὐδέποτε νὰ χρησιμοποιῆτε πότε κρύο καὶ πότε ζεστὸ νερό, γιατὶ εἶνε τελείως στρεβλὴ καὶ ἐμπειρικὴ ἡ ἰδέα ὅτι μ' αὐτὸ κλείνουν οἱ πόροι καὶ σφίγγει τὸ δέρμα.

Ἀκόμη καὶ ἡ χρῆσις οἱουδήποτε εἴδους σαπουνιοῦ — πλὴν εἰδικῶν καὶ σπανίων περιπτώσεων — ἀποξηραίνει καὶ μαραζώνει τὴν ἐπιδερμίδα, προκαλοῦσα συγχρόνως σπιθουράκια, τράβηγμα, σκασίματα καὶ λειχῆνες. Ἀντὶ σαπουνιοῦ, θὰ κάνετε, ὅπως ἐπανειλημμένως ἔχουμε γράψει, χρῆσιν κτυπημένου αὐγοῦ — ἀναλόγως τῆς ποιότητος τῆς ἐπιδερμίδος κρόκου ἢ ἀσπραδιοῦ — ποὺ καθαρίζει, φρεσκάρει καὶ τονώνει τὴν ἐπιδερμίδα.

Ἡ χρησιμοποίησις πηγαδίσιου νεροῦ πρέπει ν' ἀποφεύγεται ἐντελῶς, γιατὶ τὰ διάφορα ἅλατα ποὺ περιέχονται στὸ νερὸ αὐτό, ἀποξηραίνουν τὴν ἐπιδερμίδα. Προτιμᾶτε ἀντ' αὐτοῦ τὸ βρόχινο νερὸ ἢ τοὐλάχιστον μετατρέπεται ὡς ἀκολούθως τὸ πηγαδίσιο νερό. Μέσα σὲ ἕνα κιουπάκι ρίψατε ἀπὸ τὸ βράδυ 2—3 ὀκάδες νερὸ πηγαδίσιο. Γιὰ νὰ τὸ μετατρέψετε εἰς ἀβλαβές, ρίχνετε μέσα στὸ νερὸ αὐτὸ ἕνα κουτάλι τῆς κομπόστας κοινὴ σόδα ἢ εἴκοσι σταγόνες λεμόνι στὴν κάθε ὀκᾶ νερό.

Τὸ πρωῒ θὰ ἔχουν κατασταλάξει στὸν πυθμένα τοῦ δοχείου τὰ ἅλατα καὶ σεῖς τὸ χρησιμοποιεῖτε δίχως ν' ἀναταράξετε τὸ δοχεῖο, πετῶντας τὰ κατακάθια του.

Θὰ σᾶς γράψω τώρα πῶς κατὰ τὸ δυνατόν, θὰ μπορῆτε νὰ καθορίζετε μόνες σας τὴν ποιότητα τῆς ἐπιδερμίδος σας, οὕτως ὥστε νὰ ἐφαρμόζετε τὴν κατάλληλη γι' αὐτὴν τακτικὴ καὶ τὰ ἀνάλογα μ' αὐτὴν καλλυντικά. Λοιπόν, ὅταν τὸ πρόσωπό σας μόλις ξυπνήσετε τὸ πρωΐ, ἀδιακρίτως ἐποχῆς, χειμῶνα ἢ καλοκαίρι, φαίνεται σὰν λαδωμένο καθὼς ἐπίσης ἂν παρουσιάζη τὴν ἴδια κατάστασι καὶ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας καὶ ἀπορροφᾷ ἀμέσως τὴν πούδρα, τότε ἡ ποιότης τῆς ἐπιδερμίδος σας εἶνε λιπαρά.

Ὅταν ἡ λιπαρότης αὐτὴ εἶνε πολὺ ἀνεπτυγμένη, εὔκολα ἀναπτύσσονται στὸ πρόσωπο σπιθούρια, κοκκινίλες καὶ ὑπερτρίχωσις.

Ὅταν πάλιν ἡ πούδρα δὲν στρώνει στὸ πρόσωπό σας, ἀλλὰ μεταβάλλεται σὲ λεπτότατα λέπια, ὅταν ἡ ἐπιδερμὶς σᾶς τσούζει, τσιτώνει, σκάζει εὔκολα καὶ κάνει λειχῆνες, τότε ἔχετε ξηρὰ ἐπιδερμίδα.

Ἡ ξηρότης αὐτὴ πολλὲς φορὲς εἶνε ὑπερβολικὴ καὶ καθιστᾷ τὴν ἐπιδερμίδα πολὺ εὐαίσθητη καὶ τὴν προδιαθέτει στὴν πρόωρη ρυτίδωσιν.

Ὅταν τέλος ἡ ἐπιδερμὶς τοῦ προσώπου σας δὲν παρουσιάζει ἕνα ἀπὸ τὰ παραπάνω συμπτώματα τότε εἶνε μέτρια (νορμάλ).

Γενικῶς, τέλος, ὅλες οἱ ποιότητες τῆς ἐπιδερμίδος πρέπει νὰ πλένωνται τὸν μὲν χειμῶνα μ' ἐλαφρῶς χλιαρὸ — κομμένο — νερό, τὸ δὲ καλοκαίρι μὲ τὸ φυσικὸ κρύο. Στὶς πολὺ λιπαρὲς ἐπιδερμίδες τὸ ἐλαφρῶς χλιαρὸ νερό, χειμῶνα καλοκαίρι, κάνει πολὺ καλό.

Ἐξ ὅσων ἀνωτέρω σᾶς ἐξέθεσα, θὰ κατενοήθη καλῶς, ὅτι ἡ γνῶσις τῆς ποιότητος τῆς ἐπιδερμίδος εἶνε ἀπολύτως ἀναγκαία καὶ γιὰ τὴν ἐκλογὴ τοῦ καταλλήλου καλλυντικοῦ, διότι φαντάζεσθε τὰ ἀποτελέσματα ποὺ θὰ ἔχη γιὰ μιὰ λιπαρὴ ἐπιδερμίδα ἡ χρῆσις λιπαρᾶς πομάδος ἢ γιὰ μιὰ ξηρὰ ἡ χρῆσις μιᾶς στυπτικῆς τοιαύτης. Ἡ λιπαρὰ ἐπιδερμὶς θὰ γυαλίζη ἀκόμα περισσότερο, οἱ πόροι της θ' ἀνοίξουν καὶ θὰ γεμίσῃ σπιθούρια, ἡ δὲ ξηρὰ θ' ἀποξηρανθῆ ἀκόμη περισσότερο θὰ ρυτιδώση καὶ θ' ἀπολεπισθῆ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ἰατρὸς Δερματολόγος

● ● ●

* Τὸ βῶδι τρώει τ' ἄχυρα κι' ὁ ποντικὸς τὸ στάρι.

* Σὲ μικροὺς ποταμοὺς μὴ ζητᾷς μεγάλα ψάρια.

* Ὅταν ἀνθίση ἡ πασχαλιὰ πρασινίζουν τὰ δέντρα.

Ἀστυνομικὰ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

Μόλις πρόλαβε καὶ ἐπῆρε τὸ τελευταῖο τραῖνο γιὰ τὸ Πουασύ. Ἐκεῖ τοὐλάχιστον θὰ ἦταν σίγουρος ὅτι δὲν θὰ τὸν ἀνεκάλυπτε κανείς. Μέσα στὸ βαγόνι ποὺ μπῆκε, ἦταν καὶ ἄλλοι ἐπιβάτες. Τοὺς ἔρριξε μιὰ ματιά, ὅσο μποροῦσε πιὸ ἀδιάφορη κι' ἔπειτα πῆγε καὶ κάθησε σὲ μιὰ γωνιά. Ἔξω ἁπλωνόταν μαύρη, κατάμαυρη ἡ νύχτα. Τὰ ἠλεκτρικὰ σινιάλα τῆς γραμμῆς περνοῦσαν καὶ χάνονταν μέσα στὸ σκοτάδι.

Ὁ Γκαστὸν ἔκλεισε τὰ μάτια καὶ προσπάθησε νὰ ἀποκοιμηθῆ. Ἀμέσως ὅμως τινάχτηκε χωρὶς νὰ τὸ θέλη. Ἕνα φοβερὸ ὅραμα πέρασε ἀπὸ μπροστά του. Ἡ Ἰουλιέττα Ποπὸν μὲ τὰ μάτια ὁλάνοιχτα ἀπὸ τὴ φρίκη, κατάχλωμη καὶ μὲ μιὰ μεγάλη πληγὴ στὸ λαιμό, ποὺ γύρω της εἶχε πήξει τὸ αἷμα...

Ὁ Γκαστὸν προσπάθησε ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὸ τραγικὸ ὅραμα. Ἄρχισε νὰ σφυρίζη.. Ὁ ἀντικρυνὸς ἐπιβάτης τὸν κύτταξε περίεργα. Σὰν νὰ τρόμαξε μὲ τὸ βλέμμα αὐτὸ ὁ Γκαστόν. Σηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ κόβη βόλτες μέσα στὸ βαγόνι. Ἦσαν περασμένα μεσάνυχτα. Τὰ δευτερόλεπτα τοῦ φαινόντουσαν χρόνος. Ὁ ἀντικρυνὸς ἐπιβάτης ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν κυττάζη παράξενα καὶ εἰρωνικά. Ὁ Γκαστὸν ἤθελε νὰ ἀποφύγη τὸ βλέμμα του, μὰ δὲν τὸ κατώρθωσε.

— Μήπως μὲ εἶδε; συλλογίστηκε.

Ἀγανάκτησε ὅμως μὲ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του, μὲ τοὺς φόβους του αὐτούς. Πῶς μποροῦσε νὰ τὸν δῆ ὁ ἄγνωστος αὐτός, ἀφοῦ δὲν ἦταν παρὰ μισὴ ὥρα ποὺ ἔσφαξε τὴν ὄμορφη μελαχροινούλα χορεύτρια, τὴν Ἰουλιέττα γιὰ νὰ τῆς κλέψη τὰ χρυσαφικά της;

Τόσες ἡμέρες τὴν παρακαλοῦσε νὰ τοῦ δώση χρήματα, μὰ αὐτὴ τὸν εἰρωνευόταν καὶ τοῦ ἔλεγε ὅτι ἂν ἐξακολουθοῦσε νὰ τῆς ζητάη χρήματα, θὰ τὸν ἔδιωχνε γιὰ πάντα...

⁂

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ Γκαστὸν δὲν μποροῦσε νὰ φάη οὔτε μιὰ μπουκιά. Στὸ μικρὸ ἀπόμερο ἑστιατόριο τοῦ Μπανιὸλ ποὺ κάθησε, ἄφησε τὸ φαΐ του ἀπείραχτο, πλήρωσε κι' ἔφυγε. Βγῆκε ἀπὸ τὸ ἑστιατόριο σὰν τρελλός. Στὴ δεξιὰ τσέπη τοῦ παλτοῦ του ἔσφιγγε νευρικὰ τὸ στιλέτο του.

— Τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτή, ἂν δὲν θελήση—συλλογιζόταν— νὰ μοῦ δώση τὰ χρήματα ποὺ τῆς ζητάω. Στὴν ἀνάγκη θὰ τῆς πῶ νὰ τῆς ὑπογράψω κι' ἕνα χαρτί. Πρέπει νὰ βάλω τὴ μητέρα μου στὸ νοσοκομεῖο γιατὶ θὰ πεθάνη....

Ἔφθασε μὲ τὴ σκέψι αὐτὴ στὸ κομψὸ διαμέρισμα τῆς χορεύτριας. Ἤξερε καλά, πὼς ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἡ Ἰουλιέττα δὲν θὰ πήγαινε στὸ καμπαρὲ γιατὶ ἕνας φοβερὸς πονοκέφαλος τὴν κρατοῦσε μέρες στὸ σπίτι. Τὴν βρῆκε, ὅπως πάντα, μπρὸς στὸν καθρέφτη τῆς ντουαλέτας της νὰ παίρνη φιλάρεσκες πόζες.

— Εἶσαι ἄρρωστη; τὴν ρώτησε μὲ ὑπόκωφη φωνὴ καὶ προχώρησε στὸ δωμάτιο σὰν φάντασμα.

— Μπᾶ; Ἄρχισες νὰ ἐνδιαφέρεσαι τώρα καὶ γιὰ τὴν ὑγεία μου; τοῦ εἶπε εὔθυμα ἐκείνη καὶ ρίχτηκε σ' ἕνα φωτέιγ.

— Λοιπόν, τί ἀποφάσισες ; Θὰ μοῦ δώσης τὰ χρήματα ; ρώτησε αὐτός.

—Ποιὰ χρήματα;

— Αὐτὰ ποὺ χρειάζομαι γιὰ τὴν ἄρρωστη μητέρα μου.

— Ξέρεις τί λέω ἐγὼ Γκαστόν; Ὅτι μοῦ παραμπῆκες στὸ ρουθοῦνι! τοῦ ἀπάντησε, βάζοντας προκλητικὰ τὰ χέρια στὴ μέση της. Ἂν θέλης νὰ τάχουμε καλά, μὴ μοῦ ξαναμιλήσης γι' αὐτό.

— Νομίζω πὼς δὲν ἔχω ξοδέψει λίγα γιὰ σένα! τῆς εἶπε.

—Καὶ ποιὸς σοῦ εἶπε νὰ ξοδέψης; Γλέντησες μαζί μου. Ἦσουν ὡς προχτὲς ὁ ἐραστής μου. Μὴ ξεχνᾶς, ὅτι περιφρόνησα τόσους γιὰ σένα. Δὲν πιστεύω νὰ κακοπέρασες;

— Ὥστε θὰ μοῦ δώσης τὶς 100000 φράγκα; Τὰ ἔχω ἀνάγκη...

Ἡ χορεύτρια ἀντὶ ν' ἀπαντήση, ἄρχισε νὰ σιγοτραγουδάη ἕνα πικάντικο τραγουδάκι.

Σὰ νευρόσπαστο τότε ὁ Γκαστὸν σηκώθηκε καὶ προχώρησε στὸν καθρέφτη. Στὸ δεξί του χέρι ἔσφιγγε τὸ στιλέττο. Ἡ Ἰουλιέττα ἐξακολουθοῦσε νὰ τραγουδάη. Ξαφνικά, μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα, ὁ Γκαστὸν τῆς ἔκλεισε τὸ στόμα μὲ τὸ κασκὸλ του καὶ μὲ τὸ ἄλλο χέρι ποὺ κρατοῦσε τὸ στιλέττο, ἄρχισε νὰ τὴν χτυπάη μανιασμένα. Ἀκούστηκε μιὰ πνιχτὴ φωνή, ἔπειτα ἕνα κῦμα αἵματος καὶ ἀφροῦ βγῆκε ἀπὸ τὸ στόμα τῆς χορεύτριας κι' ἔβαψε τὸ φιδίσιο σῶμα της.

Ἡ λέξι «μητέρα» χτύπησε σὰν ἄγρια καμουτσιὰ στ' αὐτιὰ τοῦ Γκαστόν. Ἔτρεξε στὴ τουαλέττα της, ἅρπαξε τὰ κουτάκια μὲ τὰ διαμαντικὰ κι' ἔκανε νὰ φύγη. Ξαναγύρισε ὅμως στὴν τουαλέττα. Τὸ μαργαριταρένιο κολλιὲ τῆς χορεύτριας βρισκόταν ἐκεῖ. Τὸ πῆρε, τὸ ἔχωσε στὴ τσέπη του μαζὶ μὲ τὸ κουβαριασμένο κασκὸλ κι' ἔφυγε σὰν τρελλός.

⁂

Ξανακάθησε πάλι στὴ θέσι του, στὴν ἄκρη τοῦ βαγονιοῦ ὁ Γκαστὸν καὶ κύτταξε ἔξω. Μὰ νά.... Πάλι ὁ ἀντικρυνὸς ἐπιβάτης τὸν κύτταζε παράξενα. Τὸ ἕνα του μάτι μάλιστα γυάλιζε περισσότερο ἀπ' τὸ ἄλλο, λὲς καὶ τὸν εἰρωνευόταν, σὰν νὰ τοὔλεγε: «Ξέρω τί ἔκανες!» Ὁ Γκαστὸν ξανακλείνει τὰ μάτια του. Μιὰ μεγάλη πληγή, μὲ μαῦρο αἷμα, ἁπλώνεται μπροστά του.

Βάζει νευρικὰ τὸ χέρι του στὴ τσέπη καὶ τραβᾶ τὸ κασκόλ. Μαζὶ μὲ τὸ κασκὸλ βγαίνει καὶ τὸ κολλιέ. Τότε ἕνας τρίτος ἐπιβάτης τοῦ βαγονιοῦ, ποὺ καθόταν τόσην ὥρα ἀκίνητος, πετιέται ὄρθιος.

— Τίνος εἶνε αὐτὸ τὸ κολλιέ ; τοῦ φωνάζει.

Ὁ Γκαστὸν τὸν κυττάζει μ' ὁλάνοιχτα μάτια.

Αὐτὸς ὁ τρίτος ἐπιβάτης ἦταν ὁ ἀστυνόμος τοῦ τραίνου. Ἀπ' τὴν φοβισμένη μορφὴ τοῦ Γκαστόν, κατάλαβε πὼς εἶχε διαπράξει κάποιο ἔγκλημα. Ὥρμησε ἐπάνω του καὶ τοῦ πέρασε τὶς χειροπέδες.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ μητέρα τοῦ δολοφόνου ἄρρωστη στὸ σπίτι, χωρὶς φάρμακα, χωρὶς φαγητό, περίμενε, περίμενε, περίμενε.... τὸν γυιό της ποὺ δὲν θὰ τὸν ξανάβλεπε ποτέ... ποτέ...

ΖΑΚ ΝΤΕΜΕΑ

Ἡ φίλη τῶν πονεμένων

ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

«...Ἀγαπῶ μιὰ νέα. Τὴν ἀγαπῶ εἰλικρινῶς. Οἱ σκοποί μου γι' αὐτὴ εἶνε σοβαροί, τίμιοι. Εἶχα πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ τὴν ζητήσω ἀπὸ τοὺς γονεῖς της, βέβαιος ὅτι θὰ εὐτυχοῦσα μαζί της. Κι' ἐξαφνα πληροφορήθηκα κάτι ποὺ μὲ ἀναστάτωσε, μοῦ θρυμμάτισε τὴν καρδιά, μ' ἔχει κάμει δυστυχισμένο. Ἡ μητέρα τῆς νέας δὲν εἶνε ἀμέμπτου διαγωγῆς. Τὸ πληροφορήθηκα αὐτὸ ἀπολύτως, δὲν ἔχω τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία ὅτι πρόκειται περὶ γεγονότος. Ἡ ἀπελπισία μου δὲν ἔχει ὅρια. Εἶνε ἀπερίγραπτος ὁ πόνος μου. Σᾶς γράφω καὶ σᾶς ἱκετεύω νὰ μὲ συμβουλέψετε τί νὰ κάμω, γιατὶ στὴν κατάστασι ποὺ βρίσκομαι δὲν εἶμαι σὲ θέσι νὰ σκεφθῶ. Νὰ διακόψω κάθε σχέσι μὲ τὴν νέα ποὺ ἀγαπῶ; Ἀλλὰ τί μοῦ φταίει ἡ φτωχὴ αὐτὴ νέα; Τί εὐθύνεται αὐτὴ γιὰ τὶς ἁμαρτίες τῶν γονέων της; Νὰ κάμω τὸ σταυρό μου καὶ νὰ τὴν νυμφευθῶ; Ποιὰ θὰ εἶνε ἆρά γε τὰ ἀποτελέσματα ἑνὸς τέτοιου γάμου ;... Μαντεύετε, ὑποθέτω τὴν ἀγωνία μου, τὴ συμφοράμου, τὴν ἀπέραντη λύπη μου. Ἀπὸ σᾶς περιμένω μιὰ σωτηρία συμβουλή. Καὶ τὴν συμβολή σας αὐτὴ θὰ τὴν ἀκολουθήσω τυφλά, νὰ εἶσθε βέβαια...»

. . . .

Ἡ σωτηρία καὶ σοφὴ συμβουλὴ ποὺ ἔχω νὰ σᾶς δώσω, εἶνε ἡ ἑξῆς: Νὰ νυμφευθῆτε χωρὶς τὸν παραμικρὸ δισταγμὸ τὴν νέα ποὺ τόσο πολὺ ἀγαπᾶτε καὶ τόσο σᾶς ἀγαπᾶ. Τί εὐθύνεται τὸ φτωχὸ αὐτὸ κορίτσι γιὰ τὶς ἁμαρτίες τῶν γονέων της; Τί φταίει αὐτὴ γιὰ τὴ διαγωγὴ τῆς μητέρας της; Δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ σᾶς φοβίζη καθόλου ἕνας τέτοιος γάμος. Ἀντιθέτως ἔχετε μιὰ ἱερὴ ὑποχρέωσι. Νὰ τραβήξετε τὸ ταχύτερο κοντά σας τὴν ἀγαπημένη σας, νὰ τὴν ἀπομακρύνετε ἀπ' τὴ μητέρα της. Ἂν τὴν ἀγαπᾶτε πραγματικά, αὐτὸ θὰ κάμετε, χωρὶς τὸν ἐλάχιστο δισταγμό. Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ φταίη μιὰ νέα γιὰ τὰ ἠθικὰ παραπτώματα τῆς μητέρας της; Εἶνε σεμνὴ καὶ ἠθικὴ ἡ κόρη ποὺ ἀγαπᾶτε; Αὐτὸ πρέπει νὰ σᾶς ἐνδιαφέρη κυρίως. Ἐφόσον λοιπὸν πρόκειται γιὰ μιὰ πολὺ καλὴ κοπέλλα μὴ διστάζετε. Νυμφευθῆτε την, σῶστε την ἀπ' τὴ διαφθορὰ ποὺ τὴν ἀπειλεῖ καὶ εὐτυχήσατε. Σᾶς τὸ εὔχομαι ὁλοψύχως.

Μ' ἀγάπη
ΡΕΑ Ρ.

● ●

Ὁμιλοῦν οἱ σοφοὶ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΖΥΓΟΥΣ

* Ὅταν ἡ γυναίκα κάθεται πολλὲς ὧρες μπροστὰ στὸ τζάκι τοῦ σπιτιοῦ, ὁ σύζυγος μπορεῖ νὰ εἶνε ἥσυχος στὴ δουλειά του.

(Κινέζικη παροιμία)

* Εἶνε εὐκολώτερο νὰ εἶσαι ἐραστὴς παρὰ σύζυγος.

(Μπαλζάκ)

* Ἡ γυναίκα ποὺ θέλει νὰ βασανίση τὸν σύζυγό της ἀρχίζει νὰ ζηλεύη ἀκόμη καὶ γιὰ τὸ παρελθόν του.

(Ντιντερό)

* Γυναίκα πνευματώδης ἀποτελεῖ συνεχῆ ἀγωνία γιὰ τὸν σύζυγο καὶ διαρκῆ εὐχαρίστησι γιὰ τοὺς ξένους.

(Ζουμπέρ)

* Ἡ ὑπακοὴ πρὸς τὸν σύζυγό της εἶνε τὸ μεγαλύτερον καθῆκον τῆς γυναίκας.

(Μοντεσκιέ)

* Ἀλλοίμονο στοὺς συζύγους ποὺ σηκώνουν χέρι ὁ ἕνας κατὰ τοῦ ἄλλου.

(Κινέζικο ἀξίωμα)

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ

Ἡ προέλευσις τοῦ ντόμινου

Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πολυάριθμα μικρὰ μοναστήρια ποὺ βρίσκονται κοντὰ στὴν περίφημη Μονὴ τοῦ ὄρους Κασσέν, τὴν ὁποίαν ἵδρυσε ὁ Ἅγιος Βενέδικτος κατὰ τὸν 6ον αἰῶνα, δύο καλόγεροι, ἐπειδὴ εἶχαν παραβῆ τὸν καιρὸ ἐκεῖνο τοὺς ἱεροὺς κανόνας, κλείστηκαν γιὰ ὡρισμένο χρονικὸ διάστημα μέσα σ' ἕνα κελλί.

Γιὰ νὰ περάσουν τὸν καιρὸ τῆς τιμωρίας των κάπως εὐχάριστα, σοφίστηκαν τὸ ἑξῆς:

Πῆραν μικρὰ ἄσπρα λιθάρια κι' ἀφοῦ τὰ πελέκησαν καὶ τὰ ἔφτιασαν τετράγωνα, χάραξαν ἐπάνω στὸ καθένα ὡρισμένες μαῦρες κουκίδες. Τὰ μοιράστηκαν ἔπειτα κι' ἄρχισαν νὰ παίζουν. Τόσο πολὺ δὲ διασκέδασαν μ' αὐτὸ τὸ παιγνίδι, ὥστε ὅταν τελείωσε ἡ φυλάκισίς τους καὶ βγῆκαν ἀπὸ τὸ κελλί, ἔδειξαν καὶ στοὺς ἄλλους μοναχοὺς τοῦ μοναστηριοῦ τὸ μυστικὸ τῆς ἐφευρέσεώς των καὶ ὅλοι τότε ἐπεδόθησαν μὲ πάθος στὸ πρωτότυπο αὐτὸ παιγνίδι.

Ὅποιος ἀπὸ τοὺς παῖκτες κατώρθωνε τότε νὰ βάζη ὅλα του τὰ κόκκαλα καὶ νὰ κερδίζη στὸ παιχνίδι, ἐφανέρωνε τὴν ἱκανοποίησί του, ὅπως συνηθίζουν οἱ καλόγεροι ὕστερα ἀπὸ κάθε τους ἐργασία: «Ἂς εὐλογήσωμεν τὸν Κύριον...»

Ἡ λέξις ντόμινο, ἡ ὁποία ἐπαναλαμβάνετο στὸ τέλος κάθε παρτίδας, κατήντησε σὲ λίγο καιρὸ νὰ σημαίνη τὸ νέο παιχνίδι στὸ ὁποῖο δὲν εἶχαν δώσει ὡς τότε κανένα ὄνομα...

Σπίρτο και ἀλάτι

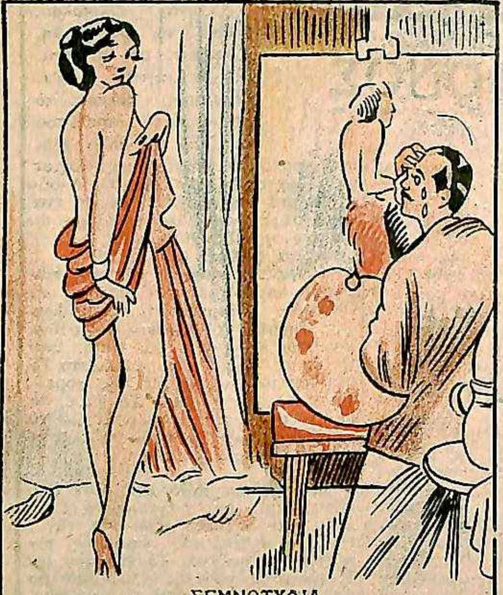

ΣΕΜΝΟΤΥΦΙΑ

— Μοῦ ἐπιτρέπετε, δεσποινίς, νὰ βγάλω τὸ σακκάκι μου;

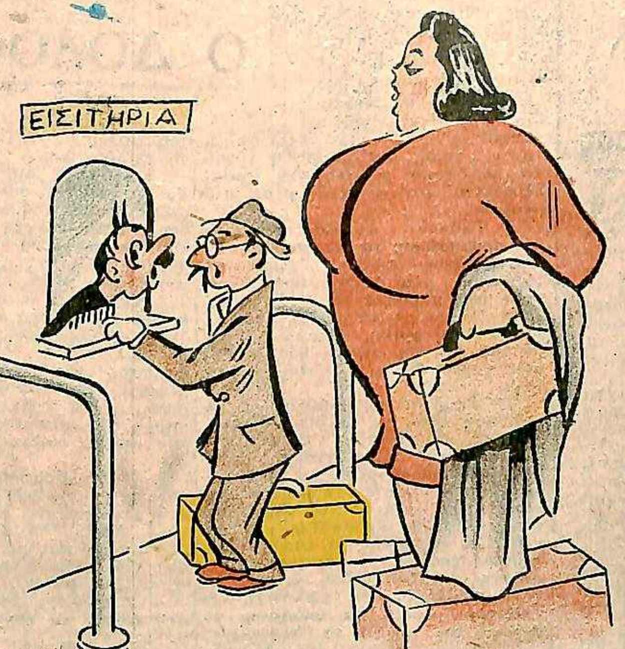

ΖΑΧΑΡΙΑΣ: — Μοῦ δίνετε δυὸ εἰσιτήρια γιὰ τὴν Πάτρα, σᾶς παρακαλῶ;

— Θὰ σᾶς δώσω ἕνα μονάχα. Ἡ κυρία σας θὰ ταξιδέψη μὲ φορτωτική.

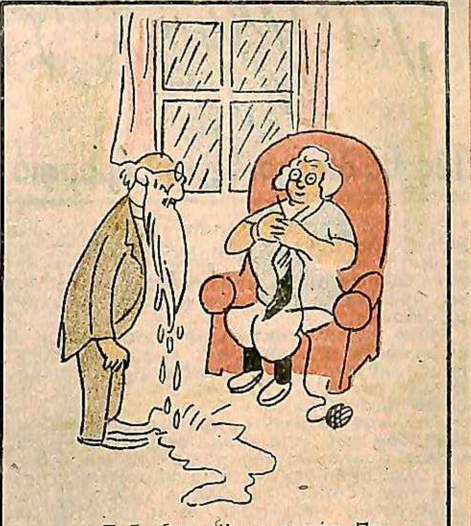

— Σοῦ εἶπα χίλιες φορές, Πελοπίδα, νὰ σκουπίζης ὅταν βρέχη τὰ γένεια σου.

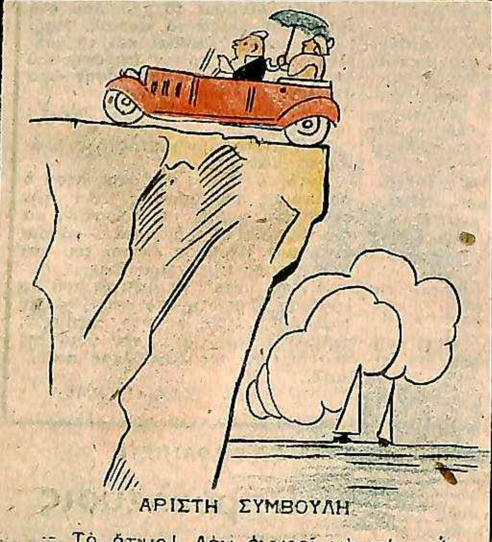

ΑΡΙΣΤΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

— Τὸ ἄτιμο! Δὲν ἐννοεῖ νὰ πάρη ἐμπρός!

— Δὲν κάνεις, χρυσό μου λιγάκι ὀπίσθεν!

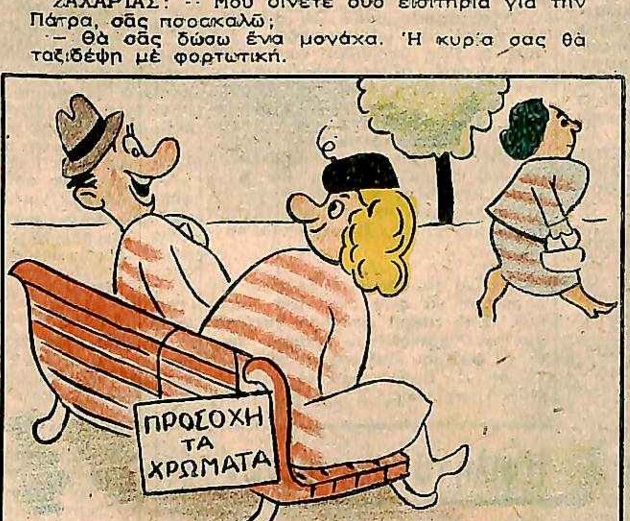

ΚΑΘΕΤΑΙ Η ΠΟΜΠΗ ΣΤΗ ΣΤΡΑΤΑ.

— Γιὰ κύττα, Ἀμαλία, αὐτὴν μὲ τὸ φόρεμα μὲ τὶς ρίγες. Σὰν κατάδικος μοιάζει!

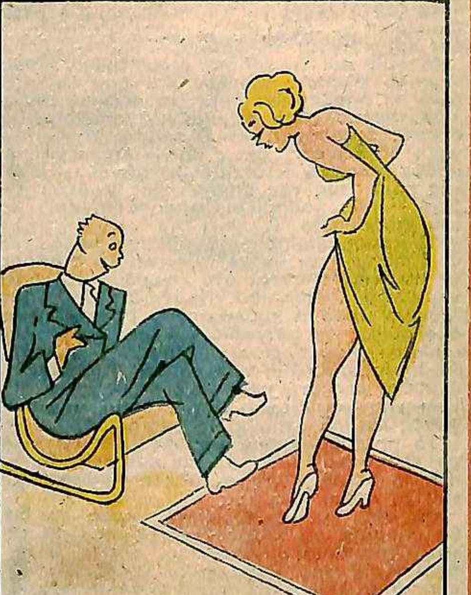

ΚΡΙΤΙΚΗ

— Πῶς σοῦ φαίνονται τὰ παπούτσια μου; Σοῦ ἀρέσουν;

— Θαῦμα εἶνε!

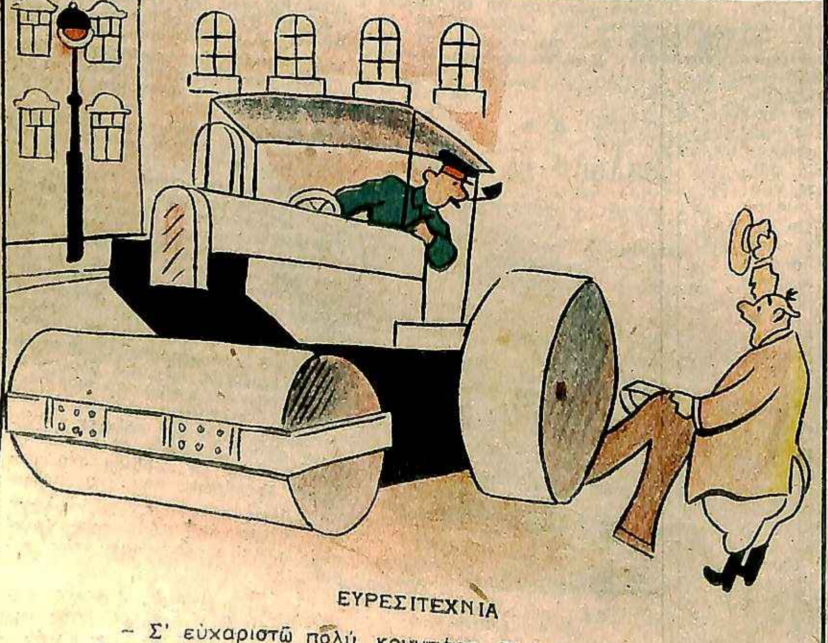

ΕΥΡΕΣΙΤΕΧΝΙΑ

— Σ' εὐχαριστῶ πολύ, κουμπάρε. Τὸ παντελόνι μου σιδερώθηκε στὴν τρίχα.

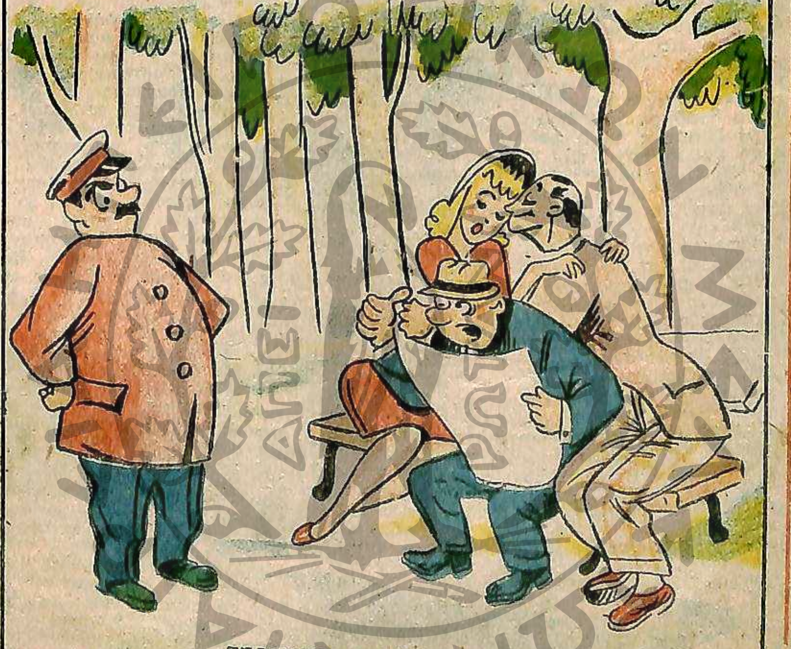

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΔΙΑΧΥΣΕΙΣ

— Διαμαρτύρομαι, κύριε φύλακα. Τοῦτοι δῶ δὲ μ' ἀφήνουν νὰ διαβάσω τὴν ἐφημερίδα μου.